

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ИЗКУШЕНИЕ

Част 1 от „Рейвънел“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

Хемпшър, Англия

Август 1875 година

— Един дявол знае защо животът ми трябва да бъде съсипан само защото някакъв братовчед, когото никога не съм харесвал, е паднал от коня си — рече мрачно Девън Рейвънел.

— Всъщност Тео не падна — отвърна по-младият му брат Уестън. — Беше хвърлен.

— Очевидно конят го е сметнал за също толкова непоносим, колкото и аз. — Девън обикаляше из приемната с нервни, къси крачки. — Ако Тео не си беше счупил сам проклетия врат, с удоволствие щях да отида да свърша тая работа вместо него.

Уест го изгледа едновременно раздражено и развеселено.

— Как може да се оплакваш, при положение че наследи графска титла и вървящите заедно с нея имение в Хемпшър, земи в Норфък, къща в Лондон.

— Всичките вече завещани. Прости липсата ми на ентузиазъм по отношение на земя и имоти, които никога няма да притежавам и няма да мога да продам.

— Може да оспориш завещанието, зависи как е съставено. Тогава ще можеш да продадеш всичко и да се приключва с това.

— Ако даде Господ. — Девън погледна с отвращение петното от мухъл в ъгъла. — Никой не може да очаква от мен да живея тук. Това място е пълна развалина.

За пръв път някой от тях стъпваше в Евърсби, наследственото фамилно имение, построено върху останките от манастир и църква. Макар скоро след смъртта на братовчед му три месеца по-рано Девън да бе придобил благородническа титла, той беше предпочел да изчака колкото се може по-дълго, преди да се изправи пред планината от проблеми, която в момента се издигаше пред него.

Досега беше видял само тази стая и вестибюла, двете места, от които се очакваше да впечатлят най-силно посетителите. Килимите

бяха протъркани, мебелите овехтели, мазилката по стената беше мухлясала и напукана. Всичко това не говореше добре за състоянието на останала част от къщата.

— Има нужда от подновяване — призна Уест.

— Трябва да бъде изравнена със земята.

— Не е чак толкова зле... — Уест внезапно извика, когато кракът му хлътна в килима. Той отскочи настрана и се втренчи във вдлъбнатината. — Какво, по дяволите...

Девън се наведе, повдигна края на килима и разкри дупка с прогнили ръбове в дюшемето отдолу. Поклати глава, пусна килима обратно на пода и отиде до прозореца с ромбовидни витражи. Оловните им уплътнения бяха разронени, пантите им — ръждясали.

— Това защо не е поправено? — попита Уест.

— Поради липса на пари, очевидно е.

— Но как е възможно? Имението притежава двайсет хиляди акра земи. С всичките му наематели годишният приход се равнява на...

— Фермерството вече не е печелившо.

— В Хемпшър?

Девън го стрелна с мрачен поглед, преди отново да се съсредоточи върху гледката.

— Където и да е.

Хемпшърския пейзаж беше зелен и пасторален, чинно разделен от зелен цъфтящ жив плет. Но някъде зад приятно изглеждащите скупчени къщички със сламени покриви, очертаните плодородни ниви и старото тресавище, се разполагаха хилядите километри от стоманени релси за яростната атака на локомотивите и вагоните. Новите фабрики и градчетата около тях никнеха из цяла Англия като върбови ресни през пролетта. Девън беше извадил лошия късмет да наследи титлата точно когато индустриалният прилив помиташе аристократичните традиции и начин на живот.

— Откъде знаеш? — попита брат му.

— *Всички* го знаят, Уест. Цената на зърното се срива. Кога за последен път си чел „Гаймс“? Обръщал ли си внимание на разговорите в клуба или в таверните?

— Не и когато става дума за земеделие — отвърна намусено Уест. Той се отпусна тежко на стола и разтърка слепоочията си. — Това

не ми харесва. Мисля, че се бяхме разбрали да не приемаме нищо насериозно.

— Опитвам се. Но смъртта и бедността имат навика да лишават всичко от веселата му страна. — Девън опря челото си в стъклото на прозореца и промърмори мрачно: — Винаги съм се наслаждавал на живот в удобства, без да се налага да работя и един ден. Сега имам *отговорности*. — Той произнесе думата така, сякаш изричаше ругатня.

— Ще ти помогна да измислиш начин как да ги избегнеш. — Уест порови в палтото си и измъкна от вътрешния си джоб сребърна манерка. Разви капачката и отпи голяма глътка.

Девън повдигна вежди.

— Не е ли малко рано за това? До обяд ще си мъртво пиян.

— Да, но това няма да се случи, ако не започна сега. — Уест отново надигна манерката.

Девън отбеляза със загриженост, че склонността към самоугаждане взема връх у по-младия му брат. Уест беше висок и красив мъж на двайсет и четири години, с гъвкав ум, който предпочиташе да използва колкото се може по-рядко. През последната година страстта му към силните алкохолни напитки беше хвърлила рубинен оттенък върху бузите му и се беше отразила размекващо върху шията и талията му. Макар Девън да беше решил никога да не се меси в делата на брат си, той се чудеше дали не трябва да подхвърли някоя забележка за непрекъснатото му наливане. Не, Уест само щеше да се засегне от непоискания съвет.

След като прибра манерката в палтото си, Уест допря пръстите на двете си ръце и погледна към Девън над тях.

— Трябва да натрупаш капитал и да си осигуриш наследник. Една богата съпруга ще реши и двата проблема.

Девън пребледня.

— Знаеш, че никога няма да се ожена. — Той познаваше добре недостатъците си: не ставаше за съпруг или баща. При мисълта да повтори пародията на семейство от детството си, като самият той играе ролята на жестокия и безразличен родител, кожата му настръхваше. — Когато умра — продължи той, — ти ще ме наследиш.

— Наистина ли вярваш, че ще те надживея? — попита Уест. — При всичките ми пороци?

— И моите не са по-малко.

— Да, но аз се поддавам с далеч по-голям ентусиазъм на моите.
Девън не може да сдържи горчивия си смях.

Никой не можеше да предположи, че те двамата, от далечното разклонение на рода Рейвънел, ще се окажат последните от една кръвна линия, която можеше да бъде проследена чак до норманското нашествие. За нещастие всички от рода Рейвънел бяха буйни и импулсивни. Поддаваха се на всяко изкушение, угаждаха си с всеки грях и презираха всяка добродетел, като в резултат на това всички умираха по-бързо, отколкото успяваха да се множат.

Затова сега бяха останали само двама.

Макар Девън и Уест да произхождаха от добро семейство, те не бяха част от аристокрацията, този свят само за избрани, до който нямаха достъп дори дребните дворяни. Девън почти не познаваше сложните правила и ритуали, които отличаваха аристократите от обикновените хора. Но знаеше много добре, че имението Евърсби не е голям късмет, а капан. То вече не носеше достатъчно приходи, за да се самоиздържа. Щеше да погълне скромния годишен доход от попечителския му фонд, щеше да го смачка, а след това да довърши и брат му.

— Нека родът Рейвънел загине — каза Девън. — Ние сме фалшива стока и винаги сме били такива. На кого ще му пука, ако графската титла се затрие?

— На слугите и наемателите може да не им хареса, че ще изгубят доходите и домовете си — отвърна сухо Уест.

— Да идат да се обесят. Ще ти кажа как ще стане: първо ще изпратят вдовицата и сестрите на Тео да си съберат багажа; полза от тях нямам.

— Девън... — чу той неспокойния глас на брат си.

— После ще намеря начин да разваля завещанието, да разделя имението на парцели и да го разпродам. Ако това се окаже невъзможно, ще оберат всичко ценно от къщата, ще я съборят и ще разпродам камъните.

— Девън. — Уест посочи към вратата, където стоеше дребна слаба жена, забулена с черен воал.

Вдовицата на Тео.

Тя беше дъщеря на лорд Карбъри, ирландски благородник, който притежаваше ферма за расови коне в Гленгариф. Беше се оженила за Тео само три дни преди смъртта му. Трагедията, последвала такава обикновено изключително весело събитие, сигурно беше ужасен шок за нея. Като един от последните членове на загиващия род, Девън предполагаше, че би трябвало да ѝ изпрати съболезнователно писмо след инцидента с Тео. Но тази мисъл така и не беше претворена в действие, а просто остана да се полюшва в съзнанието му като мъхче, кацнало на ревера на палтото му.

Може би Девън щеше да се насили да изпрати своите съболезнования, ако не презираше толкова силно братовчед си. Животът беше проявил благосклонност към Тео, беше му подарил богатство, привилегии и красота. Но вместо да се чувства благодарен за добрия си късмет, Тео винаги се беше държал като самодоволно повисше същество. Тиранин. Тъй като Девън никога не отминаваше обидите или провокациите, между двамата с Тео избухваха шумни разправии винаги, когато се видеха. Щеше да излъже, ако кажеше, че съжاليا, че никога повече нямаше да види братовчед си.

Що се отнася до вдовицата на Тео, тя нямаше нужда от съчувствие. Беше млада и бездетна, а наследството ѝ щеше да я улесни максимално при намирането на нов съпруг. Макар да се славеше като красавица, сега беше трудно да се убеди в това: плътният черен воал я обгръщаше в мъгла от меланхолия. Едно обаче беше сигурно: след онова, което беше чула току-що, тя сигурно презираше Девън.

На него не му пукаше.

Двамата с Уест се поклониха, а вдовицата отговори с машинален реверанс.

— Добре дошли, милорд. И вие, господин Рейвънел. По най-бързия начин ще ви представя опис на домашния инвентар, за да можете да организирате плякосването си. — Говореше изискано, отсечените срички преливаха от неприязън.

Девън я наблюдаваше напрегнато, когато тя влезе в стаята. Фигурата ѝ беше твърде слаба за неговия вкус, като пръчка, огъната под тежестта на вдовишките одежди. Но в сдържаните ѝ движения имаше нещо, което привличаше вниманието, недоловима непредсказуемост, прикрита зад спокойствието.

— Съболезнования за загубата ви — каза той.

— Поздравления за печалбата ви.

Девън се намръщи.

— Уверявам ви, че никога не съм искал титлата на съпруга ви.

— Така е — обади се Уест. — През целия път от Лондон се оплакваше от това.

Девън изгледа брат си осъдително.

— Икономът Симс ще ви разведе из къщата и земите, когато ви е удобно — каза вдовицата. — Тъй като аз не съм ви от полза, както отбелязахте, ще се оттегля в стаята си и ще започна да си събирам багажа.

— Лейди Триниър — рече отсечено Девън, — очевидно не започнахме както трябва. Извинявам се, ако съм ви обидил.

— Не е необходимо да се извинявате, милорд. Тъкмо такива забележки очаквах от вас. — Тя продължи, преди Девън да успее да отговори. — Може ли да ви попитам колко време възнамерявате да останете в приората^[1] Евърсби?

— Две ноци, мисля. Може би с вас ще обсъдим на вечеря...

— Боя се, че със зълвите ми няма да можем да вечеряме с вас. Всички сме смазани от мъка и ще вечеряме отделно.

— Графиньо...

Тя му обърна гръб и излезе от стаята, без да каже нито дума. Без дори реверанс.

Изумен и ядосан, Девън гледаше зейналата врата с присвити очи. Жените *никога* не се отнасяха към него с такова презрение. Почувства, че гневът му заплашва да изригне. Как, по дяволите, смееше тя да го държи отговорен за случилото се, когато той просто нямаше никакъв друг избор?

— С какво заслужих това? — попита троснато Девън.

Устните на Уест потръпнаха.

— Освен с думите си, че ще я изхвърлиш оттук и ще разрушиш дома ѝ?

— Извиних се!

— Никога не се извинявай на жените. Това само потвърждава, че не си прав и ги надъхва още повече.

Проклет да бъде, ако позволи да бъде обиждан от жена, която би трябвало да му предлага помощта си, вместо да стоварва цялата вина

върху главата му. Вдовица или не, тя щеше да получи един заслужен урок.

— Ще говоря с нея — рече мрачно Девън.

Уест вдигна крака си върху тапицирания диван, изпъна се и подпъкна една възглавничка под главата си.

— Събуди ме, като приключиш.

Девън излезе от приемната и тръгна след вдовицата с широки крачки. Зърна я да се отдалечава в края на коридора; воалът и роклята ѝ се диплеха като платна на пиратски кораб.

— Почакайте — извика той. — Тогава не говорех сериозно.

— Напротив. — Тя се спря и рязко се обърна с лице към Девън. — Възнамерявате да унищожите имението и фамилното си наследство заради собствените си егоистични причини.

Девън се спря пред нея със стиснати в юмруци ръце.

— Вижте какво — рече той, — единственото, което се е налагало да управлявам досега, е апартамент, готвачка, камериер и един кон. А сега от мен се очаква да се грижа за западащо имение с повече от двеста наематели земеделци. Това би трябвало да ви накара да се замислите. Дори да изпитате съчувствие.

— Горкият той. Колко трудно ще ви бъде, колко неудобно, да мислите за някой друг, освен за себе си.

След тези последни остри думи тя се опита да си тръгне. Но се беше спряла до една сводеста ниша в стената, където би трябвало да бъде изложена някоя статуя или предмети на изкуството върху пиедестали.

Беше в ръцете му. Той нарочно опря ръцете си от двете страни на вдлъбнатината и блокира пътя ѝ за отстъпление. Чу я как си поема рязко дъх и — макар изобщо да не се гордееше с това — почувства внезапно удовлетворение, че е успял да я лиши от самоконтрол.

— Пуснете ме да мина — каза тя.

Девън не помръдна от мястото си.

— Първо ми кажете името си.

— Защо? Никога няма да ви дам повод да го използвате.

Вбесен, той огледа забулената ѝ фигура.

— Някога хрумвало ли ви е, че можем да спечелим повече от взаимно сътрудничество, отколкото от взаимна враждебност?

— Току-що изгубих съпруга си и дома си. Какво точно мога да спечеля, милорд?

— Може би трябва първо да разберете, преди да решите да ме превърнете в свой враг.

— Вие бяхте мой враг още преди кракът ви да стъпи тук.

Девън установи, че се опитва да види през воала ѝ.

— Трябва ли да носите това проклето покривало за глава? — попита раздражено той. — Приличате на нощна лампа.

— Нарича се траурен воал и да, трябва да го нося в присъствието на гости.

— Аз не съм гост. Аз съм ви братовчед.

— Само по брак.

Докато я съзерцаваше, Девън почувства как гневът му утихва. Колко дребна беше тя, колко крехка и бърза като врабче. В гласа му се промъкна мека нотка.

— Хайде, не бъдете толкова упорита. Няма нужда да носите воала пред мен, освен ако наистина не плачете — тогава ще настоявам веднага да си го сложите. Не мога да търпя плачещи жени.

— Защото тайно в себе си криете меко сърце? — попита саркастично тя.

Жегна го един далечен спомен, за който от години не си беше позволявал да мисли. Опита се да го прогони, но съзнанието му упорито задържа образа му на пет или шестгодишно момче, което стои пред затворената врата на съблекалнята на майка си, разтревожено от звуците на плач от другата страна. Не знаеше какво я беше накарало да се разплаче, но несъмнено беше някоя прекъсната любовна връзка, каквито имаше много. Майка му беше всеизвестна красавица, която често се влюбваше за по една нощ. Баща му, изтощен от капризите ѝ и тласкан от собствените си демони, рядко се прибираше у дома. Девън помнеше задушавачката безпомощност, докато слушаше хлипанията ѝ, без да успее да стигне до нея. Накрая само пъхаше носни кърпички под вратата, молеше я да отвори, не спираше да пита какво има.

— Дев, толкова си сладък — беше отвърнала тя между хлипанията. — Всички малки момчета са. Но после порастват и стават жестоки и егоистични. Ти си роден да разбиваш женски сърца.

— Няма, мамо — беше извикал разтревожено той. — Обещавам, че няма.

Беше я чул да се смее през сълзи, сякаш беше казал нещо глупаво.

— Разбира се, че ще го направиш, сладкия ми. Ще го правиш, и то неволно.

Сцената се беше повтаряла и в други случаи, но точно този Девън си спомняше особено ясно.

Оказа се, че майка му е била права. Поне за това, че често го бяха обвинявали за разбивач на женски сърца. Но той винаги беше давал ясно да се разбере, че няма намерение да се жени. Дори ако се влюбеше, той никога не даваше такова обещание. Нямаше причина да го прави, щом всяко обещание можеше да бъде нарушено. След като вече беше станал свидетел на болката, която си причиняват хората, влюбени един в друг, той нямаше никакво желание да я причинява на никого.

Вниманието му се върна върху стоящата пред него жена.

— Не, не крия меко сърце — рече той в отговор на въпроса ѝ. — Според мен женските сълзи са манипулативни и дори още по-лошо, непривлекателни.

— Вие сте най-противният мъж, който съм срещала някога — каза убедено тя.

Девън беше развеселен от начина, по който тя произнасяше всяка дума, сякаш стреляше с лък.

— С колко мъже сте се срещали?

— Достатъчно, за да разпозная отвратителния, когато го видя.

— Едва ли виждате кой знае какво през този воал. — Той протегна ръка, за да повдигне с пръст ръба на черния прозиращ плат. — Едва ли ви харесва да го носите.

— Всъщност ми харесва.

— Защото крие лицето ви, когато плачете. — Думите прозвучаха повече като твърдение, отколкото като въпрос.

— Никога не плача.

Сепнат, Девън се зачуди дали я е чул правилно.

— Имате предвид след нещастния случай със съпруга ви?

— Дори тогава.

Що за жена би казала нещо такова, дори да е истина? Девън сграбчи воала и започна да го повдига.

— Не мърдайте. — Ръцете му придърпаха крепа нагоре, над малката диадема, която го придържаше. — Не, не се дърпайте. С вас ще застанем лице в лице и ще се опитаме да водим цивилизован разговор. Мили боже, можете да екипирате цял търговски кораб с всичките тези...

Гласът му секна, когато лицето ѝ появи. Взираше се в две кехлибарени очи, леко издължени в крайчетата като на котка. За миг установи, че не може да диша, не може да мисли, докато сетивата му се опитваха да я възприемат.

Никога не беше виждал жена като нея.

Тя бе по-млада, отколкото бе очаквал, със светла кожа и кестенява коса, която изглеждаше твърде тежка за фуркетите. Широките, изсечени скули и тясната челюст допълваха изящното котешко излъчване на чертите ѝ. Устните ѝ бяха толкова пълни, че дори когато ги стискаше силно, както правеше в този момент, те пак изглеждаха меки. Макар да не притежаваше стандартна красота, тя беше с толкова оригинален вид, че въпросът за красотата просто ставаше излишен.

Траурната ѝ рокля беше тясна и плътно прилепнала от шията до бедрата, преди да се разкрои в поредица сложни плисета. Човек можеше само да се догажда каква фигура се крие под тези дипли и сложната бродерия. Дори китките и ръцете ѝ бяха скрити от черни ръкавици. С изключение на лицето ѝ, единствената друга открита кожа беше на шията ѝ, където високата яка се разтваряше в U-образен прорез. Девън можеше да види уязвимото помръдване на гърлото ѝ при преглъщане. То изглеждаше толкова меко, това интимно местенце, където мъжът можеше да притисне устни и да почувства ритъма на пулса ѝ.

Прииска му се да започне оттам, да целува гърлото ѝ, докато я съблича като сложно опакован подарък, докато тя не започне да стене и да се гърчи под него. Ако беше някоя друга жена и обстоятелствата бяха различни, Девън щеше веднага да я съблазни. Той осъзна, че не бива просто да стои там и да я зяпа като риба на сухо, затова затърси из пламналите си, хаотични мисли някоя традиционна забележка, нещо, което да прозвучи на място.

За негова изненада тя първа наруши мълчанието.

— Името ми е Катлийн.

Ирландско име.

— Защо нямате акцент?

— Бях изпратена в Англия още като дете, за да живея при едни семейни приятели в Лиоминстър.

— Защо?

Между извитите ѝ вежди се появи бръчка.

— Родителите ми бяха твърде заети с конете си. Прекарвах по няколко месеца всяка година в Египет, за да пазаруват чистокръвни арабски жребци за фермата си. Аз бях... едно неудобство. Приятелите им лорд и лейди Бъруик, които също се занимават с коне, предложиха да ме вземат и да ме отгледат заедно с двете им дъщери.

— Родителите ви все още ли живеят в Ирландия?

— Майка ми почина, но баща ми е все още там. — Погледът ѝ се замъгли, мислите ѝ полетяха нанякъде. — Той ми изпрати Асад като сватбен подарък.

— Асад...? — повтори Девън, озадачен.

Погледът ѝ отново се съсредоточи върху него; Катлийн изглеждаше смутена и от шията към челото ѝ бавно пълзеше червенина.

Тогава Девън разбра.

— Конят, който хвърли Тео — каза тихо той.

— Вината не е на Асад. Толкова зле го бяха тренирали, че баща ми го откупи обратно.

— Защо е дал този проблемен кон на вас?

— Лорд Бъруик често ми позволяваше да му помагам при тренирането на младите жребчета.

Девън преднамерено бавно огледа изящната ѝ фигура.

— Та вие не сте по-голяма от врабче.

— За тренировката на арабски жребец не се използва брутална сила. Те са чувствителна порода — нуждаят се от разбиране и умения.

Две неща, които Тео не притежаваше. Колко глупав трябва да е, че да рискува да си счупи врата и заедно с това да съсипе ценното животно.

— На шега ли го направи Тео? — не се сдържа и попита Девън. — Опитваше се да се изфука?

В сияйните ѝ очи проблесна изгаряща емоция, която бързо угасна.

— Беше се ядосал. Никой нямаше да го разубеди.

Ето ти го характерчето на Рейвънел.

Ако някой се осмелеше да противоречи на Тео или да му откаже нещо, това щеше да предизвика експлозия. Може би Катлийн бе смятала, че ще успее да се справи с него, или че Тео щеше да омекне с времето. Нямаше как да знае, че характерът на Рейвънел обикновено надделяваше над всякакво чувство за самосъхранение. Девън предпочиташе да смята, че е над тези неща, но в миналото неведнъж им се беше поддавал, като се хвърляше във вулканичната яма на всепоглъщаща ярост. Винаги се беше чувствал божествено, докато веднъж не се наложи да се изправи лице в лице с последствията.

Катлийн скръсти ръце на гърдите си, като всяка от малките ѝ, облечени в черни ръкавици длани обхвана противоположния лакът.

— Някои хора казаха, че след инцидента е трябвало да умъртвя Асад. Но според мен ще е жестоко и неправилно да го наказвам за нещо, което не е станало по негова вина.

— Обмисляла ли сте да го продадете?

— Не ми се иска. Но дори и да реша да го продам, първо трябва да го укротя.

Девън се съмняваше дали е редно Катлийн да се доближава до коня, който току-що беше убил съпруга ѝ, дори и случайно. Пък и тя едва ли щеше да остане достатъчно дълго в приората Евърсби, за да постигне някакъв напредък с арабския жребец.

Но сега не беше моментът да ѝ го натяква.

— Бих искал да разгледам имота — рече той. — Ще се разходите ли с мен?

Със смутен вид Катлийн отстъпи назад.

— Ще уредя главният градинар да ви го покаже.

— Предпочитам вас. — Девън помисли за миг, след което попита: — Нали не се страхувате от мен?

Веждите ѝ подскочиха нагоре.

— Със сигурност не.

— Тогава се разходите с мен.

Тя пренебрегна предложената ръка и го стрелна с предпазлив поглед.

— Да поканим ли и брат ви?

Девън поклати глава.

— Той подрямва.

— По това време? Да не е болен?

— Не, спазва режима на котките. Дълги часове, прекарани в лек сън и прекъсвани от кратки периоди на контене.

Видя как угълчетата на устните ѝ потрепнаха в неволно веселие.

— Да вървим тогава — промърмори тя, мина покрай него и забърза по коридора, а той я последва без колебание.

[1] Приорат е термин, с който в някои католически монашески ордени се обозначава мъжки или женски манастир, управляван от приор (или приореса), подчинен на съответното абатство. — Б.ел.кор.

↑

ГЛАВА 2

Само след няколко минути в компанията на Девън Рейвънел Катлийн вече не се и съмняваше, че всеки проклет слух, който беше чула за него, е чистата истина. Той беше егоистично магаре. Противен, груб развратник.

Красив беше... не можеше да го отрече. Макар и не колкото Тео, който беше благословен с изтънчените черти и златистата коса на млад Аполон. Тъмният чар на Девън Рейвънел излъчваше вулгарност и самонадеяност, допълнени с цинизъм, който по никакъв начин не прикриваше двайсет и осемте му години. Тя се стряскаше всеки път, когато го погледнеше в очите, сини като бурен зимен океан, с блестящи ириса, оброчени в синьо-черно. Лицето му беше гладко избръснато, но долната му половина беше засенчена от избиващите косъмчета, които и най-острият бръснач не можеше да премахне напълно.

Той изглеждаше точно като онзи тип мъже, за които лейди Бъруик беше предупреждавала Катлийн.

— Ще срещнеш мъже, които ще имат планове за теб, скъпа моя. Мъже без скрупули, които притежават такъв чар, умение да лъжат и да съблазняват, че са способни да съсипят невинните млади жени заради собственото си нечисто удоволствие. Когато се озовеш в компанията на такъв негодник, бягай, без да се замислиш.

— Но как ще разбере дали един мъж е негодник? — беше попитала Катлийн.

— По нечистия блясък в очите му и невероятния му чар. Присъствието му може да събуди у теб пламтящи усещания. Подобен мъж притежава осезаемо физическо присъствие... „животински дух“, както го наричаше майка ми. Разбираш ли ме, Катлийн?

— Така мисля — беше отвърнала тя, макар навремето да не разбираше нищо.

Сега Катлийн знаеше точно какво бе имала предвид лейди Бъруик. Мъжът, който крачеше редом с нея, притежаваше животински дух в излишък.

— От това, което видях досега — отбеляза Девън, — ми се струва много по-разумно да подпаля цялата тая гнила дървесина, вместо да се опитвам да я поправам.

Очите на Катлийн се разшириха.

— Приората Евърсби е историческа сграда. Тя е на четиристотин години.

— Обзалагам се, че това се отнася и за канализацията ѝ.

— Канализацията си е съвсем наред — рече отбранително тя.

Той повдигна едната си вежда.

— Достатъчно наред, за да мога да си взема душ?

Тя се поколеба, преди да признае:

— Няма да можете да си вземете душ.

— Вана тогава? Прекрасно. В какъв ли съвременен съд ще се окажа накиснат довчера? Някое ръждясало ведро?

За голямо нейно раздражение, устните на Катлийн потрепнаха в усмивка. Тя успя да я потисне, преди да отговори с достойнство:

— Малка тенекиена вана.

— В никоя от баните ли няма чугунени вани?

— Боя се, че няма бани. Ваната ще бъде донесена в съблекалнята ви и ще бъде изнесена, след като приключите.

— Няма ли течаща вода? Никъде?

— В кухнята и конюшните.

— Но в къщата сигурно има клозети с течаща вода.

Тя го изгледа укорително заради нетактичността му.

— Щом не сте толкова изнежена, че да тренирате коне — посочи той, — които изобщо не са дискретни по отношение на телесните си функции, значи можете спокойно да ми кажете колко са клозетите с течаща вода в имението.

Тя се изчерви и се насили да отговори:

— Николко. Само нощни гърнета през нощта и външна тоалетна през деня.

Той я изгледа недоверчиво, като изглеждаше искрено засегнат от предложението.

— *Николко?* Това някога беше едно от най-проспериращите имения в Англия. Защо, по дяволите, не е прокарана канализация в къщата?

— Тео каза, че според баща му не е било необходимо, след като имат толкова много слуги.

— Ама разбира се. Колко е приятно да тичаш нагоре-надолу по стълбите с тежки гюмове, пълни с вода. Да не споменавам гърнетата. Колко благодарни са слугите, че още никой не ги е лишил от това забавление.

— Няма нужда от сарказъм — каза тя. — Решението не беше мое.

Двамата продължиха да вървят по криволичещата пътека сред тисовите и декоративните крушови дървета, като Девън не спираше да се мръщи.

Двама мерзавци, така Тео беше описал Девън и по-малкия му брат.

— Те избягват изисканото общество и предпочитат да се свързват с хора с лоша репутация — беше й казал той. — Човек обикновено може да ги открие в таверните и зложните къщи в Ийст Енд. Жалко за похабените средства за образованието им. Всъщност Уестън напусна Оксфорд рано, защото не искаше да стои там без Девън. — Катлийн беше стигнала до извода, че макар Тео да не обичаше никой от двамата си далечни братовчеди, той изпитваше особена неприязън към Девън.

Каква странна приумица на съдбата беше направила така, че точно той да заеме мястото му.

— Защо се омъжихте за Тео? — сепна я въпросът на Девън. — По любов ли?

Тя леко се намръщи.

— Предпочитам да поддържаме просто светски разговор.

— Светските разговори са безумно скучни.

— Въпреки това хората ще очакват от човек с вашето положение да бъде вещь в тях.

— Тео беше ли? — попита подигравателно той.

— Да.

Девън изсумтя.

— Никога не съм го виждал да проявява точно такива умения. Може би винаги съм бил твърде зает да избягвам юмруците му, за да забележа.

— Мисля, че спокойно може да се твърди, че никой от вас не е стимулирал другия да разкрива най-добрите си качества.

— Не. По недостатъци си приличахме твърде много. — В гласа му се промъкна подигравателна нотка, когато добави: — И по всичко личи, че аз не притежавам нито един от неговите добродетели.

Катлийн не отвърна нищо, само плъзна поглед по избуялите бели хортензии, мушката и високи стръкове червен пенстемон. Преди да се омъжи, тя смяташе, че познава всичките недостатъци и добродетели на Тео. По време на шестмесечното им ухажване и годеща те посещаваха балове и партита, излизаха на разходка с карета и на езда.

Тео неизменно беше очарователен. Макар Катлийн да беше предупредена от приятели за прословутия рейвънелски темперамент, тя беше твърде заслепена, за да ги послуша. А и ограниченията на ухажването — срещи и излизания в присъствието на компаньонка — й бяха попречили да разгадае същинската природа на Тео. Твърде късно Катлийн беше научила един съдбоносен житейски факт: една жена никога няма да опознае истински мъжа, докато не заживее с него.

— Разкажете ми за сестрите му — чу тя гласа на Девън. — Три са, доколкото си спомням. Всичките ли не са женени?

— Да, милорд.

Най-голямата дъщеря на Рейвънел, Хелън, беше на двайсет и една години. Близначките, Касандра и Пандора, бяха на по деветнайсет. Нито Тео, нито баща му бяха оставили нещо на момичетата в завещанията си. Не беше лесно за една млада жена със синя кръв без зестра да привлече подходящия ухажор. А новият граф изобщо нямаше законовото задължение да се грижи за тях.

— Някоя от тях излизала ли е в обществото? — попита той.

Катлийн поклати глава.

— През последните четири години те бяха в почти непрекъснат траур. Първо почина майка им, после графът. Тази година трябваше да излязат, но сега... — Гласът й заглъхна.

Девън се спря до една цветна леха, принуждавайки я да застане до него.

— Три неомъжени благороднички без доход и зестра — каза той, — неспособни да работят и твърде изискани, за да се омъжат за обикновени граждани. И след като са прекарвали години наред в уединение в провинцията, те сигурно са прости като яребици.

— Не са прости. Всъщност...

Прекъсна я силен писък.

— Помощ! Нападнаха ме бесни зверове! Милост, безжалостни негодници! — Гласът беше млад и женски, излъчваше убедителна тревога.

Девън реагира незабавно и хукна по пътеката през отворената порта към заградената градина. Едно момиче с черна рокля се търкаляше на поляната, оградена от цветя, а два черни шпаньола не спираха да скачат върху нея. Девън забави крачка, когато писъците ѝ преминаха в несдържан кикот.

Когато го настигна, Катлийн каза задъхано:

— Близначките — те просто си играят.

— По дяволите — промърмори Девън и се спря рязко. Около краката му се вихреше прах.

— *Назад*, проклети псета — извика Касандра с пиратски тон, докато се преструваше, че напада и парира удари с една пръчка, сякаш тя беше сабя. — Или ще ви съдѐра безполезните кожи и ще ви метна на акулите! — После счупи пръчката на две в коляното си. — Дръжте, негодници! — каза тя на кучетата и метна парчетата към другия край на поляната.

Шпаньолите се втурнаха след тях с радостен лай.

Момичето на земята — Пандора — се повдигна на лакти и когато видя гостите, заслони очите си с ръка.

— Ахой, сухоземци! — извика весело тя. Никое от момичетата не носеше боне или ръкавици. Копчето на единия от ръкавите на Пандора липсваше, а на предната част на полата на Касандра висеше отпрано воланче.

— Момичета, къде са ви воалите? — сгълча ги Катлийн.

Пандора отметна кичур коса от очите си.

— Направих моя на рибарска мрежа, а този на Касандра използвахме, за да измием ягоди в реката.

Близначките бяха толкова зашеметяващи с грациозните си тела и слънчевите лъчи, които танцуваха в разрошените им коси, че изглеждаше напълно нормално да бъдат кръстени на гръцките митологични красавици. В розовобузия безпорядък имаше нещо необузвано и веселяшки животинско.

Касандра и Пандора бяха държани твърде дълго далеч от света. Лично Катлийн намираше за твърде жалко, че привързаността на лорд и лейди Триниър беше съсредоточена почти изцяло върху Тео, единствения син, чието раждане беше подsigурило бъдещето на семейството и графството. В надеждите си да си осигурят втори наследник, те бяха възприели появата на трите нежелани дъщери просто като пълно бедствие. За разочарованите родители беше твърде лесно да не забелязват Хелън, която беше тиха и послушна. Неуправляемите близначки бяха оставени на самотек.

Катлийн отиде до Пандора и ѝ помогна да стане от земята. После усърдно изтупа от полата ѝ полепналите листа и трева.

— Скъпа, тази сутрин ти напомних, че ще имаме гости. — Опита се безрезултатно да почисти кучешките косми. — Надявах се да си намерите някакво тихо занимание, четене, например...

— Прочели сме всяка една книга в библиотеката — отвърна Пандора. — По три пъти.

Касандра се приближи до тях, следвана по петите от джавкащите шпаньоли.

— Вие ли сте графът? — попита тя Девън.

Той се наведе, за да погали кучетата, след което се изправи и я погледна със сериозно изражение.

— Да. Съжалявам. Нямам думи, с които да изразя колко ми се искаше брат ви да е още жив.

— Горкият Тео — каза Пандора. — Винаги е правил необмислени неща и от това не излезе нищо добро. Всички го смятахме за неуязвим.

Касандра додаде замислено:

— Самият Тео смяташе така.

— Милорд — намеси се Катлийн, — бих искала да ви представя лейди Касандра и лейди Пандора.

Девън огледа изпитателно близначките, които приличаха на две рошави горски феи. Касандра вероятно беше по-красивата от двете, със златиста коса, големи сини очи и сърцевидни устни. За разлика от нея Пандора беше по-слаба, с тъмнокафява коса и по-ъгловато лице.

Докато черните шпаньоли танцуваха около тях, Пандора каза на Девън:

— Никога не съм ви виждала досега.

— Всъщност сте — отвърна той. — На едно семейно събиране в Норфък. Твърде сте млади, за да си спомняте.

— Познавахте ли се с Тео? — попита Касандра.

— Малко.

— Харесвахте ли го? — изненада го с въпроса си тя.

— Боя се, че не — отвърна той. — Карали сме се неведнъж.

— Така правят момчетата — рече Пандора.

— Само побойниците и глупаците — каза ѝ Касандра. Щом осъзна, че несъзнателно е обидила Девън, тя го изгледа простиодушно: — С изключение на вас, милорд.

Устните му потрепнаха в спокойна усмивка.

— Боя се, че в моя случай описанието не е съвсем неточно.

— Нравът на Рейвънел — каза Пандора с тъжно кимване и прошепна театрално: — Ние също сме го наследили.

— По-голямата ни сестра Хелън е единствената, която не е — додаде Касандра.

— Нищо не може да я изкара от нерви — каза Пандора. — Толкова пъти сме се опитвали, но никога не се получава.

— Милорд — обърна се Катлийн към Девън, — ще продължим ли към оранжерията?

— Разбира се.

— Може ли да дойдем с вас? — попита Касандра.

Катлийн поклати глава.

— Не, скъпа, мисля, че за вас е най-добре да се приберете в къщата, за да се почистите и да се преоблечете.

— Прекрасно е, че ще имаме нови хора на вечеря — възкликна Пандора. — Особено някой, който току-що е пристигнал от големия град. Искам да чуя всичко за Лондон.

Девън погледна въпросително Катлийн.

Тя отвърна на близначките с твърд тон:

— Вече обясних на лорд Триниър, че ние сме в траур и ще вечеряме отделно.

Заявлението ѝ беше посрещнато с буря от протести.

— Но, Катлийн, тук е толкова скучно без гости...

— Ще се държим прилично, обещавам...

— Какво ще ни навреди?

Катлийн почувства как я жегва съжаление, защото знаеше, че момичетата копнеят за каквото и да е развлечение. Но този мъж възнамеряваше да ги прогони от единствения дом, който някога бяха познавали. А ако се съдеше по вида на брат му Уестън, той сигурно вече беше обърнал достатъчно чашки. Двамата развратници не бяха подходяща компания за невинни момичета, особено когато на самите момичета не можеше да се разчита, че ще се сдържат. Нищо хубаво нямаше да излезе от това.

— Боя се, че не — рече твърдо тя. — Ще оставим графа и брат му да вечерят на спокойствие.

— Но, Катлийн — рече умолително Касандра, — толкова отдавна не сме се забавлявали.

— Разбира се, че не сте — отвърна Катлийн, като се опита да потисне чувството за вина. — От хората не се очаква да се забавляват, когато са в траур.

Близначките се умълчаха и я изгледаха с ненавист.

Девън разчупи напрежението, като попита с весел глас Касандра:

— Разрешавате ли ми да сляза на брега, капитане?

— Да — беше намусеният отговор — двамата с булчето можете да минете по мостчето.

Катлийн се намръщи.

— Моля те да не ме наричаш булче, Касандра.

— По-добре е от корабен плъх — обади се намусено Пандора, — което аз щях да използвам.

Катлийн я изгледа с упрек и се върна на чакълестата пътека, следвана от Девън.

— Е? — рече тя след миг. — Няма ли и вие да започнете да ме критикувате?

— Не се сещам какво да добавя към „корабен плъх“.

Катлийн не можа да сдържи печалната си усмивка.

— Признавам, че като че ли не е честно да изисквам от две млади енергични жени да изкарат още една година в уединението, в което са прекарвали последните четири. Не съм сигурна как да се оправям с тях. Никой не е.

— Никога ли не са имали гувернантка?

— Доколкото разбирам, са имали няколко и нито една не е издържала повече от няколко месеца.

— Толкова ли е трудно да се намери добра?

— Подозирам, че всички гувернантки са били абсолютно компетентни. Проблемът се крие в опитите да се научат на поведение две момичета, които нямат никаква мотивация.

— Ами лейди Хелън? И тя ли се нуждае от обучение?

— Не, тя е имала частни учители и отделни уроци. Освен това е далеч по-благовъзпитана по природа.

Двамата приближиха редица от четири отделни оранжерии, които сияеха под късното следобедно слънце.

— Ако момичетата предпочитат да лудуват навън, вместо да стоят в онази мрачна къща — каза Девън, — не виждам какво лошо има в това. Всъщност защо окачате черни завеси на прозорците? Защо не ги свалите и не пуснете слънцето вътре?

Катлийн поклати глава.

— Премахването на траурните платове толкова скоро ще предизвика скандал.

— Дори тук?

— Хемпшър трудно може да бъде определен като връх на цивилизацията, милорд.

— И въпреки това кой би възразил?

— Аз. Не мога да накърня паметта на Тео по този начин.

— За бога, той няма да разбере. Никой, дори покойният ми братовчед, няма да има полза от това цялото домакинство да живее в меланхолия. Не мога да си представя, че би го пожелал.

— Не го познавате достатъчно добре, за да твърдите какво би желал — отвърна Катлийн. — Във всеки случай правилата не могат да бъдат просто отхвърлени с лека ръка.

— Ами ако не са подходящи? Ами ако носят повече вреда, отколкото полза?

— Само защото вие не разбирате или не сте съгласен с нещо не означава, че то не притежава качества.

— Съгласен съм. Но не можете да отречете, че някои традиции са измислени от идиоти.

— Не желая да го обсъждаме — отсече Катлийн и ускори крачка.

— Дуелите, например — продължи Девън, който я настигна с лекота. — Човешките жертвоприношения. Многоженството — сигурен съм, че не съжалявате за загубата на тази традиция.

— Предполагам, че вие бихте си взели десет съпруги, ако можехте.

— Ще съм достатъчно нещастен и с една. Останалите девет са излишни.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Милорд, аз съм *вдовица*. Нима нямате никакъв усет какъв трябва да е подходящият разговор за жена в моето положение?

Ако се съдеше по изражението му, очевидно не.

— За какво не трябва да говори човек с една вдовица? — попита той.

— За нищо, което може да се сметне за тъжно, скандално или неподходящо комично.

— В такъв случай просто няма какво да кажа.

— Слава Богу — отвърна пламенно тя и той се ухили.

Девън пъкна ръце в джобовете на панталоните си и се огледа напрегнато.

— Колко декара е градината?

— Около осемдесет.

— А оранжерииите? Какво има в тях?

— Парник за портокалови дръвчета, за отглеждане на грозде, място за праскови, палми, папрати и цветя... а тази тук е за орхидеи. — Тя отвори вратата на първата оранжерия и Девън я последва вътре.

Обгърна ги аромат на ванилия и цитруси. Майката на Тео, Джейн, задоволяваше страстта си към екзотични цветя, като отглеждаше редки орхидеи от цял свят. В оранжерията целогодишно се поддържаше лятна температура посредством съседното котелно помещение.

Щом влязоха, Катлийн зърна слабата фигура на Хелън между успоредните редици. Откакто майка ѝ, графинята, беше починала, тя беше поела грижата за двестата засадени в саксии. Ужасно трудно беше да се установи от какво точно се нуждае всяко едно от капризните растения, затова само няколко избраници от градинския персонал можеха да помагат тук.

Щом видя посетителите, Хелън посегна към воала, който се спускаше назад по гърба ѝ, и започна да го придърпва над лицето си.

— Не си прави труда — каза ѝ сухо Катлийн. — Лорд Триниър е против траурните воали.

Хелън винаги се съобразяваше с предпочитанията на другите, затова веднага пусна воала. Остави настрана малката кана, пълна с вода, и се приближи към посетителите. Макар да не притежаваше енергичната, загоряла от слънцето красота на по-младите си сестри, Хелън беше привлекателна по свой си начин, като хладното сияние на лунната светлина. Кожата ѝ беше много бяла, а косата изключително светлоруса.

На Катлийн ѝ беше направило впечатление, че макар лорд и лейди Триниър да бяха нарекли и четирите си деца на герои от гръцката митология, Хелън беше единствената, която беше получила име на смъртна^[1].

— Простете ми, че прекъсвам работата ви — каза Девън на Хелън, след като бяха представени един на друг.

Устните ѝ се разтеглиха в колеблива усмивка.

— Изобщо не е така, милорд. Аз просто наблюдавам орхидеите, за да проверя дали нямат нужда от нещо.

— И как разбирате дали имат? — попита Девън.

— Гледам цвета на листата им или състоянието на венчелистчетата. Търся следи от листни въшки или други вредители, и се опитвам да си спомня кои видове предпочитат влажна почва и кои харесват по-сухата.

— Ще ми ги покажете ли? — попита Девън.

Хелън кимна и го поведе през редовете, като му показваше определени екземпляри.

— Всички тези са от колекцията на майка ми. Една от любимите ѝ беше *Peristeria elata*. — Тя му посочи едно растение с мраморно бял цвят. — Централната част на цветето напомня мъничък гълъб, не мислите ли? А това тук е *Dendrobium aetulum*. Наричат я переста орхидея заради венчелистчетата ѝ. — В лек проблясък на палавост Хелън стрелна с поглед Катлийн и отбеляза: — Моята етърва не харесва орхидеи.

— Ненавиждам ги — каза Катлийн и сбърчи нос. — Стиснати, взискателни цветя, които се нуждаят от цяла вечност, за да разцъфнат. А някои от тях миришат на стари ботуши или развалено месо.

— Те не са ми от любимите — призна Хелън. — Но се надявам да ги заобичам някой ден. Понякога човек трябва да обича нещо, преди то да е станало привлекателно.

— Не съм съгласна — каза Катлийн. — Колкото и да се насилваш да заобичаш онова издуто бяло нещо в ъгъла...

— *Dressleria* — услужливо ѝ подсказа Хелън.

— Да. Дори да се влюбиш в него като обезумяла, то ще продължи да смърди на стари ботуши.

Хелън се усмихна и продължи да води Девън покрай редиците, като му обясняваше как температурата в оранжерията се поддържа от съседното котелно помещение и резервоара за дъждовна вода.

Катлийн забеляза пресметливия поглед, с който Девън оглеждаше Хелън, и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от неприязън. Двамата с брат му Уест изглеждаха точно като неморалните развратници в някое от старите светски романчета. Очарователни отвън, безжалостни интриганти отвътре. Колкото по-скоро успееше Катлийн да отведе сестрите Рейвънел от имението, толкова по-добре.

Вече беше решила да използва вдовишката си рента, за да отведе трите момичета далеч от приората Евърсби. Сумата не беше голяма, но щеше да е достатъчна, за да ги издържа, ако беше допълнена с дребни печалби от дамски занимания като шев и бродерия. Щеше да намери някоя малка вила, в която да живеят всички заедно, или може би две стаи под наем в някоя частна къща.

Пред каквито и трудности да се изправеха, всичко щеше да е по-добре от това да остави три беззащитни момичета на милостта на Девън Рейвънел.

[1] Името отговаря на гръцкото Елена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

По-късно същата вечер Девън и Уест вечеряха сред опърпаното великолепие на трапезарията. Храната беше неочаквано качествена — състоеше се от студена краставична супа, печен фазан с портокалов дресинг и пудинг, овалян в подсладени хлебни трохи.

— Накарах иконома да ми отвори избата, за да разгледам колекцията от вина — отбеляза Уест. — Изумително добре заредена е. Сред всичко останало има поне десет вида вносно шампанско, двайсет вида каберне и поне толкова бордо, както и огромно количество френско бренди.

— Може би ако изпия достатъчно от него, няма да забележа как къщата се разпада пред очите ни — рече Девън.

— Ами не забелязах никакви признаци на слабост в основите. Няма изкривени стени, например, нито видими пукнатини по външната каменна облицовка.

Девън го погледна с лека изненада.

— За човек, който рядко е трезвен, забелязваш доста неща.

— Нима? — Уест изглеждаше смутен. — Прости ми — като че ли по случайност съм получил момент на просветление. — Той посегна към чашата си с вино. — Приоратът Евърсби е едно от най-добрите ловни имения в Англия. Може би утре трябва да отидем да постреляме по яребици.

— Прекрасно — рече Девън. — Ще ми хареса да започна деня си с убиването на нещо.

— След това ще се срещнем с управителя на имението и адвоката, за да разберем какво може да се направи с това място. — Уест го погледна очаквателно. — Все още не си ми казал какво се случи този следобед, докато се разхождаше с лейди Триниър.

Девън раздразнено сви рамене.

— Нищо не се случи.

След като го беше представила на Хелън, Катлийн се държа рязко и студено през останалото време. Когато се разделяха, тя

излъчваше облекчението на човек, който е приключил с едно неприятно задължение.

— През цялото време ли носеше воала? — попита Уест.

— Не.

— Как изглежда?

Девън го изгледа подигравателно.

— Какво значение има?

— Любопитен съм. Тео имаше вкус за жените — не би се оженил за някоя грозница.

Девън насочи вниманието си към чашата; започна да разклаща виното, докато то не заблестя като черни рубини. Като че ли нямаше начин да опише точно Катлийн. Би могъл да каже, че има червена коса, че очите ѝ са златистокафяви и леко скосени като на котка. Би могъл да опише светлата ѝ кожа и розовината, която избиваше на повърхността като зимен изгрев. Начинът, по който се движеше, гъвкавата ѝ грациозност, ограничена от дантелите, корсета и пластове на роклята. Но това по никакъв начин нямаше да обясни защо го беше очаровала така... защо се беше появило това усещане, че ако намереше смелост да опита, тя щеше да отключи в него някакво напълно ново чувство.

— Ако трябва да се съди само по външността — каза той, — предполагам, че е достатъчно привлекателна за леглото. Но има темперамента на ядосан язовец. Ще я изритам от имението при първия удобен случай.

— Ами сестрите на Тео? С тях какво ще стане?

— От лейди Хелън може би ще излезе добра гувернантка. Само че никоя омъжена жена със здрав разум не би наела толкова красиво момиче.

— Тя е красива?

Девън го изгледа предупредително.

— Стой далеч от нея, Уест. Много далеч. Не я търси, не говори с нея, дори не я поглеждай. Същото се отнася и за близначките.

— Защо не?

— Те са невинни момичета.

— Нима са толкова крехки цветя, че не могат да издържат няколко минути в компанията ми? — попита язвително Уест.

— „Крехки“ не е думата, която бих използвал. Години наред близначките са лудували в имението като две лисички. Наивни са и доста диви. Един Бог знае какво да правя с тях.

— Направо ги съжалявам, ако трябва да излязат в тоя свят без мъжка защита.

— Това не е моя грижа. — Девън посегна към гарафата с вино и напълни чашата си, като се опитваше да не мисли какво ще се случи с тях. Светът не се отнасяше милостиво към невинните млади жени. — Отговорността за тях беше на Тео. Не моя.

— Смятам, че това е част от пиесата — рече замислено Уест. — Благородният герой се появява, за да спаси ситуацията, избавя девойките и оправя всичко.

Девън разтърка крайчетата на очите си с палеца и показалеца си.

— Горчивата истина, Уест, е, че дори да исках, не бих могъл да спася нито проклетото имение, нито девойките. Никога не съм бил герой, нито имам някакво желание да бъда.

* * *

— ... в светлината на неуспеха на покойния граф да си осигури законен мъжки наследник — дуднеше семейният адвокат на следващата сутрин, — според закона за пожизнената рента, който определя давността на клаузата за наследяване в завещанието за изтекла, то се счита за невалидно.

Всички в кабинета замълчаха в очакване. Девън вдигна поглед от купчината договори за наем, документи и счетоводни книги. Беше дошъл на срещата с управителя на имението и адвоката, съответно господин Тотхил и господин Фог, никой от които не изглеждаше и ден по-млад от деветдесетте.

— Какво означава това? — попита Девън.

— Можете да се разполагате с имението както предпочитате, милорд — каза Фог, нагласи пенснето си и го изгледа с бухалския си поглед. — Завещанието вече не ви ограничава по никакъв начин.

Погледът на Девън се отмести към Уест, който си почиваше в ъгъла. Двамата се спогледаха облекчено. *Слава Богу.* Можеше да

продаде имението на части или цялото, да плати дълга и да продължи нататък, без никакви други задължения.

— За мен ще бъде чест да помогна при прехвърлянето на завещанието, милорд — каза Фог.

— Няма да е необходимо.

Управителят на имението и адвокатът, изглежда, се смутиха от отговора на Девън.

— Милорд — каза Тотхил, — мога да ви уверя, че господин Фог е изключително компетентен по тези въпроси. Вече два пъти е асистирал при прехвърляния на завещания за рода Рейвънел.

— Не се и съмнявам в компетентността му. — Девън се облегна назад и вдигна обувия си в ботуш крак върху писалището. — Само че не искам да се ограничавам с никакво завещание, тъй като възнамерявам да продам имението.

Изявлението му беше посрещнато от стреснати погледи.

— Каква част от него? — осмели се да попита Тотхил.

— Цялото, включително къщата.

Втрещените мъже изригнаха в протести... Приоратът Евърсби бил историческо наследство, спечелен чрез вярната служба и саможертва на предците му... Девън щял да изгуби всякакво уважение, ако не запазел поне част от имението... Едва ли смятал да опозори бъдещите си наследници, като им оставел титла без земя.

Девън раздражено им махна с ръка да млъкнат.

— Опитите за запазването на приората Евърсби ще изискат много повече усилия, отколкото си заслужава — рече той с равен тон. — Никой разумен мъж не би се съгласил с обратното. Колкото до бъдещите ми наследници, такива няма да има, тъй като нямам никакво намерение да се женя.

Управителят на имението погледна умолително към Уест.

— Господин Рейвънел, не може да подкрепите брат си в това безумие.

Уест разпери ръцете си като рамки на везна и премери невидимите плюсове и минуси.

— От едната страна имаме доживотни задължения, дълг и неблагоприятна работа. От другата той получава свобода и удоволствие. Трябва ли всъщност да избира?

Преди възрастните мъже да успеят да отговорят, Девън бързо заговори:

— Вече е решено. За начало искам списък с вложенията, нотариалните актове и дяловите участия, както и пълен инвентаризационен списък на всички предмети в лондонската къща и в имението. Включително картини, гоблени, килими, мебели, бронзови и мраморни статуи, сребърни прибори и съдържанието на оранжерии, конюшните и помещението за карети.

— Милорд ще желае ли и пълен опис на добитъка? — попита унило Тотхил.

— Естествено.

— Не и моят кон — намеси се нов глас в разговора. Четиримата мъже погледнаха към вратата, където Катлийн стоеше изпъната и непреклонна като острие. Тя гледаше Девън с открита омраза. — Арабският жребец ми принадлежи.

Всички се изправиха, с изключение на Девън, който продължаваше да седи до писалището.

— Можете ли изобщо да влизате в стая по нормалния начин? — попита рязко той. — Или сте свикнала да се промъквате през прага и да изскачате изведнъж като човече на пружина?

— Просто искам да е ясно, че докато описвате плячката, конят няма да влезе в списъка.

— Лейди Триниър — намеси се господин Фог. — Боя се, че в деня на сватбата ви вие отстъпихте всички права върху движимото ви имущество.

Катлийн присви очи.

— Имам право върху вдовишкото ми наследство и цялото имущество, което съм внесла в брака.

— Вдовишкото ви наследство, да — съгласи се Тотхил, — но *не* и имуществото ви. Уверявам ви, че никой съд в Англия няма да разглежда една омъжена жена като отделен законов субект. Конят беше на съпруга ви, а сега принадлежи на лорд Триниър.

Лицето на Катлийн преbledня, после почервения.

— Лорд Триниър ще опоска имението така, както чакал опосква гниещ труп. Защо да му давам коня, който получих от баща ми?

Ядосан, че Катлийн показва такова неуважение към него пред останалите, Девън се изправи и с няколко крачки се доближи до нея.

Трябваше да ѝ признае, че не потрепна, макар той да беше два пъти по-едър от нея.

— Дявол да ви вземе — сопна ѝ се Девън. — Нямам никаква вина за това.

— Разбира се, че имате. Вкопчвате се във всяко извинение за продажбата на приората Евърсби, защото не искате да приемете предизвикателството.

— Предизвикателство е, когато има поне някаква надежда за успех. Това е пълен провал. Списъкът с кредитори е по-дълъг от проклетата ми ръка, касата е празна, а годишните приходи са спаднали наполовина.

— Не ви вярвам. Смятате да продадете имението, за да погасите личните си дългове, които нямат нищо общо с приората Евърсби.

Девън сви юмруци, изпълнен с желание да разруши нещо. Надигналата се кръвожадност можеше да бъде уталожена само от звука на трошачи се предмети. Никога не беше попадал в такава ситуация и нямаше кой да му даде правилен съвет — нито някой роднина аристократ, нито познати приятели благородници. А тази жена можеше просто да го обвинява и обижда.

— Нямах никакви дългове — изръмжа той, — докато не наследих тая каша. В името на божиите топки, вашият съпруг идиот никога ли не ви обясни проблемите на имението? Наистина ли не знаете нищо за това колко е зле положението, когато се омъжихте за него? Няма значение — някой трябва да се изправи срещу действителността и, Бог да ни е на помощ, по всичко личи, че това ще съм аз. — Той се обърна с гръб към нея и се върна при писалището. — Присъствието ви не е желано тук — каза, без да поглежда назад. — Веднага напуснете.

— Приоратът Евърсби е оцелял през четиристотин години на революции и войни — чу той презрителния глас на Катлийн, — а сега един егоистичен развратник ще го съсипе.

Сякаш вината за настоящата ситуация беше единствено негова. Сякаш само той беше отговорен за това, че завещанието беше невалидно. Проклетата да е.

Девън с усилие преглътна яростта си. Преднамерено бавно протегна краката си и лениво погледна брат си.

— Уест, наистина ли сме сигурни, че братовчедът Тео е починал през есента? — попита той със студен глас. — Далеч по-вероятно ми се струва да е замръзнал до смърт в брачното си легло.

Уест се изкиска, развеселен от злобното подмятане.

Тотхил и Фог, от своя страна, продължаваха да стоят със забити в пода погледи.

Катлийн прескочи прага и силно затръшна вратата зад гърба си.

— Братко — сгълча го подигравателно Уест, — това беше твърде низко дори за теб.

— Нищо не е твърде низко за мен — отвърна Девън с каменно лице. — Знаеш го много добре.

* * *

Девън остана да размишлява до писалището дълго време, след като Тотхил и Фог си бяха тръгнали. Разтворил една от счетоводните книги, той я разлистваше, без да възприема нищо. Дори не забеляза кога Уест бе излязъл от кабинета, като се прозяваше и мърмореше нещо. Девън почувства, че се задушава, развърза вратовръзката си с няколко нетърпеливи движения и разхлаби якичката си.

Господи, колко му се искаше да се върне на лондонската си тераса, където всичко беше добре поддържано, удобно и познато. Ако Тео все още беше граф, а той продължаваше да е черната овца на семейството, щеше да е отишъл на сутрешна езда в Хайд Парк, а след това щеше да се наслади на вкусната храна в клуба. По-късно щеше да се срещне с приятелите си, за да гледат боксов мач или някоя гонка с коне, да отиде на театър и да гони фустите. Никакви задължения, никакви притеснения.

Нищо за губене.

Небето прогърмя като съпровод на угнетеното му настроение. Девън хвърли убийствен поглед към прозореца. Наситеният с дъжд въздух се беше преместил над низините и небесата бяха потъмнели до църковно черно. Бурята щеше да е размазваща.

— Милорд. — Плахото почукване по вратата привлече вниманието му.

Девън разпозна Хелън и се изправи. Опита се да си наложи приятно изражение.

— Лейди Хелън.

— Простете, че ви притеснявам.

— Влезте.

Хелън предпазливо влезе в стаята. Погледът ѝ се плъзна към прозореца, преди да се върне на него.

— Благодаря, милорд. Дойдох да ви кажа, че тъй като бурята се приближава невероятно бързо, бих искала да изпратя един лакей да потърси Катлийн.

Девън се намръщи. Не беше разбрал, че Катлийн е напуснала къщата.

— Къде е тя?

— Отиде да посети един от арендаторите ни от другата страна на хълма. Взе кошница с бульон и бъзово вино за госпожа Лафтън, която се възстановява от следродилна треска. Попитах я дали иска да я придружа, но тя настоя да отиде сама. Каза, че се нуждае от усамотение. — Пръстите на Хелън се сплетоха в блед възел. — Досега трябваше да се е върнала, но времето се разваля толкова бързо, че се боя да не я завари навън.

Нищо на света нямаше да му се понрави повече от гледката на подгизналата и окаляна Катлийн. Едва се сдържа да не потърка злорадо ръце.

— Не е необходимо да изпрацате лакей — рече небрежно той. — Сигурен съм, че лейди Триниър ще прояви здрав разум и ще остане при арендатора, докато не отмине дъждът.

— Да, но долината ще се превърне в кално блато.

Все по-добре и по-добре. Катлийн, която газии през кал и глина. Девън се опита да запази сериозно изражение, макар вътрешно да ликуваше. Отиде до прозореца. Все още не беше заваляло, но тъмните облаци се разливаха по небето като мастило по бял пергамент.

— Ще изчакаме още малко. Сигурно всеки момент може да се върне.

Мълния проряза небесната твърд, три блестящи назъбени линии, придружени от поредица пропуквания, които прозвучаха като чупене на стъкло.

Хелън пристъпи към него.

— Милорд, наясно съм, че със снаха ми разменихте няколко резки думи по-рано...

— Размяната на думи предполага, че сме имали цивилизован дебат — отвърна той. — Ако беше продължило малко по-дълго, двамата сигурно щяхме да се разкъсаме на парчета.

Гладкото ѝ чело се набръчка.

— И двамата сте се оказали в трудно положение. Понякога това кара хората да казват неща, които не мислят в действителност. Но ако двамата с Катлийн успеете да изгладите различията си...

— Лейди Хелън...

— Наричайте ме братовчедке.

— Братовчедке, ще си спестите бъдещи страдания, ако се научите да възприемате хората такива, каквито са, вместо такива, каквито ви се иска да бъдат.

Хелън се усмихна леко.

— Вече го правя.

— Ако наистина беше така, щяхте да разберете, че двамата с лейди Триниър сме напълно прави в преценките си един за друг. Аз съм негодник, а тя е безсърдечна кучка, която е напълно способна да се грижи за себе си.

Сребристосините очи на Хелън се разшириха от притеснение.

— Милорд, опознах Катлийн много добре в споделената ни мъка от кончината на брат ми...

— Съмнява ме да е изпитвала кой знае каква мъка — прекъсна я бързо Девън. — Според собственото ѝ признание тя не е проляла и една сълза заради смъртта на брат ви.

Хелън примигна.

— Тя ли ви го каза? Но не ви обясни защо?

Девън поклати глава.

Очевидно смутената Хелън каза:

— Не е моя работа да ви го казвам.

Макар и жегнат от любопитство, Девън сви небрежно рамене.

— Тогава не си правете труда. Мнението ми за нея няма да се промени.

Както и беше предположил, проявата на незаинтересованост я подтикна да говори.

— Ако това ще ви помогне да разберете Катлийн малко по-добре — рече неуверено тя, — може би трябва да ви обясня нещо. Ще се закълнете ли в честта си да го запазите в тайна?

— Разбира се — отвърна с готовност Девън. Тъй като нямаше никакво чувство за чест, той никога не се колебаеше да се кълне в него.

Хелън отиде до един от прозорците. По небето пробягваха мълни и озаряваха деликатните черти на лицето ѝ със синьо-бели проблясъци.

— Когато не видях Катлийн да плаче след инцидента с Тео, аз предположих, че тя просто предпочита да не разкрива чувствата си. Хората тъгуват по различни начини. Но една вечер, докато двете с нея седяхме в гостната и бродирахме, аз я видях как убожда пръста си и... не реагира. Сякаш изобщо не го беше усетила. Седеше и гледаше как капката кръв се уголемява, докато накрая вече не издържах. Увих пръста ѝ с кърпичка и я попитах какво има. Тя беше засрамена и объркана... каза, че изобщо не е плакала, но е смятала, че трябва да пролее поне някоя сълза за Тео.

Хелън замълча; изглеждаше обсебена от опитите си да обели малко парче лющещ се боя от стената.

— Продължавайте — промърмори Девън.

Хелън постави добросъвестно обеленото парче боя на перваза и се захвана с второ, сякаш лющеше коричката на недозараснала рана.

— Попитах я дали изобщо си спомня да е плакала. Тя отвърна да, като малка, в деня, когато е напускала Ирландия. Родителите ѝ казали, че всички ще пътуват с тримачтовия парен кораб до Англия. Отишли на кея и се престорили, че се качват на кораба. Но щом Катлийн и бавачката ѝ стъпили на мостчето, тя осъзнала, че родителите ѝ не я следват. Майка ѝ ѝ казала, че ще отседне при някакви много приятни хора в Англия и щели да я приберат някой ден, когато вече нямало да се налага да пътуват толкова често зад граница. Катлийн изпаднала в паника, но родителите ѝ се обърнали и си тръгнали, а бавачката я завлякла на борда. — Хелън го стрелна с поглед.

— Била е едва на пет години.

Девън тихо изруга. Облегна дланите си на писалището и се загледа в нищото, докато тя продължаваше да разказва.

— Часове, след като Катлийн била отведена в каютата си, тя крещяла и плачела, докато бавачката не се ядосала и не казала: „Ако

продължаваш да вдигаш такава гюрултия, ще си тръгна и ще останеш съвсем самичка на света, без да има кой да се грижи за теб. Родителите ти те отпратиха, защото си просто едно неудобство за тях“. — Хелън замълча за миг. — Катлийн веднага утихнала. За нея предупреждението на бавачката означавало, че никога повече не трябва да плаче; това била цената за оцеляването ѝ.

— Родителите ѝ взели ли са я обратно?

Хелън поклати глава.

— Това бил последният път, когато Катлийн видяла майка си. Няколко години по-късно лейди Карбъри починала от малария по време на завръщането си от Египет. Когато Катлийн научила за кончината на майка си, тя изпитала остра болка, но не могла да намери утеха в сълзите. Същото се случи и при смъртта на Тео.

Звукът на тежките дъждовни капки прозвуча като звъntenето на монети.

— Разбирате ли, Катлийн не е безсърдечна — промърмори Хелън. — Тя изпитва много дълбока печал. Просто не може да я показва.

Девън не беше сигурен дали трябва да благодари или да прокълне Хелън заради разкритията ѝ. Не искаше да изпитва никакво състрадание към Катлийн. Но да бъде отхвърлена от родителите си на толкова крехка възраст сигурно я беше съкрушило. Познаваше много добре желанието да се избягват всички болезнени спомени и чувства... непреодолимата нужда да се държат определени врати затворени.

— Лорд и лейди Бъруик държали ли са се добре с нея? — попита намусено той.

— Така мисля. Тя говори за тях с привързаност. — Хелън помълча. — Семейството е било много вискателно. Имали са много правила, които са били налагани със строгост. Може би прекалено са държали на самоконтрола. — Тя се усмихна разсеяно. — Единственото изключение е темата за конете. Всичките са луди по тях. В нощта преди сватбата на Кейтлин, на вечеря, разговаряха въодушевено за родословия и тренировки, говореха с възторг за аромата на конюшните, сякаш той е най-прелестният парфюм. Разговорът продължи почти час. Мисля, че Тео се подразни малко. Чувстваше се някак изключен от разговора, тъй като не споделяше страстта им към темата.

Девън преглътна забележката си, че братовчед му не изпитва интерес към нищо друго, освен към себе си, и погледна навън.

Бурята се беше установила над пасищата на склона, водата се изливаше в тебеширенобели струи и наводняваше ниското. Сега мисълта, че Катлийн се намира сама навън, изобщо не изглеждаше забавна.

Беше непоносима.

Девън изруга под носа си и се отдръпна от писалището.

— Моля да ме извините, лейди Хелън...

— Ще изпратите ли лакей за Катлийн? — попита с надежда Хелън.

— Не. Сам ще я доведе.

Тя изглеждаше облекчена.

— Благодаря ви, милорд. Колко мило от ваша страна!

— Изобщо не е мило. — Девън се запъти към вратата. — Правя го само с надеждата да я видя затънала до глезените в калта.

* * *

Катлийн крачеше забързано по прашната пътека, която се виеше между прораслия жив плет и обширната дъбова гора. Приближаващата буря караше дърветата да шумолят, а птици и животни бързаха да си намерят убежище под ръсещите се листа. Гръмотевица удари земята с разтърсваща сила.

Тя се загърна по-плътно с шала си и се зачуди дали да не се върне обратно във фермата на Лафтън. Не се и съмняваше, че семейството ще ѝ предложи убежище. Но вече беше стигнала почти до средата на пътя между дадената под аренда ферма и имението.

Небето сякаш се продъни и дъждът се изля върху земята, докато пътеката не се превърна в поток. Катлийн откри пролука в живия плет и тръгна през пасището нагоре по склона. Отвъд полетата почвата беше примесена с глина и щеше да ѝ е ужасно трудно да прецапа през лепкавата смес.

Трябваше да обърне внимание на знаците, че времето ще се разваля; щеше да е по-разумно да отложи посещението си при госпожа Лафтън за утре. Сблъсъкът с Девън я беше разстроил и замъглил

преценката ѝ. Но след разговора ѝ с госпожа Лафтън червената пелена на яростта се беше разнесла достатъчно, за да ѝ позволи да види ясно положението.

Докато седеше край леглото на госпожа Лафтън, Катлийн я беше попитала за здравето ѝ и това на новородената ѝ дъщеря, след което разговорът постепенно се прехвърли към фермата. В отговор на въпросите ѝ, госпожа Лафтън беше признала, че е минало много време, повече, отколкото някой може да си спомни, откакто Рейвънелови бяха правили някакви подобрения в имението. Освен това условията на арендите бяха обезкуражили наемателите сами да правят такива. Госпожа Лафтън беше чула, че някои арендатори в съседните имения бяха възприели по-модерни практики, но в земите на приората Евърсби нещата си оставаха същите като през последните стотина години.

Всичко, което жената ѝ беше казала, беше потвърдило изреченото по-рано от Девън.

Защо Тео не ѝ беше обяснил нищо за финансовите проблеми на имението? Беше казал на Катлийн, че къщата е била занемарена, защото никой не искал да променя декорациите на покойната му майка. Беше обещал, че Катлийн ще се занимава с поръчката на копринена дамаска и френски тапети за стените, нови кадифени завеси, измазването и боядисването, новите килими и мебели. Ще направят конюшните красиви, ѝ беше казал той, и ще монтират последните модели оборудване за конете.

Тео ѝ беше разказал една приказка, която изглеждаше толкова съблазнителна, че тя беше предпочела да ѝ повярва. Но в нея нямаше и капчица истина. Той през цялото време е знаел, че накрая съпругата му щеше да разбере, че не могат да си позволят нищо от обещаното. Каква ли реакция беше очаквал?

Никога нямаше да узнае отговора. Тео го нямаше, а бракът им беше приключил още преди да започне. Единственото, което ѝ оставаше, беше да забрави миналото и да започне нов живот.

Но първо трябваше да приеме неприятната истина, че изобщо не беше справедлива към Девън. Той определено беше арогантен негодник, но имаше пълното право да решава съдбата на приората Евърсби. Той вече му принадлежеше. Беше говорила необмислено и се

беше държала като опърничава мома, за което трябваше да се извини, макар да знаеше, че реакцията му щеше да е отвратителна.

Катлийн се затътри намусено през мократа трева. Водата се просмукваше през шевовете и кантовете на обувките ѝ, чорапите ѝ подгизнаха. Скоро вдовишкият ѝ воал, който беше оставила да падне на гърба ѝ, натежа от влагата. Миризмата на анилинова боя, с която бяха оцветили траурните дрехи, при намокряне ставаше особено противна. Трябваше да си сложи боне, преди импулсивно да се втурне навън. Явно не беше по-различна от близначките; чудесен пример щеше да им даде с това тичане като ненормална наоколо.

Подскочи стреснато, когато една мълния разцепи гневното небе. Сърцето ѝ затупка бързо; тя награби полите си с пълни шепи и затича по-бързо през полето. Земята беше омекнала и токчетата ѝ затъваха дълбоко при всяка крачка. Дъждът се сипеше на стихийни струи, огъваше стеблата на сините скабиози и червените метличини, докато ярките им цветове не полегнаха сред тревата. Докато прекосеше полето, лепкавата почва от другата му страна щеше да се превърне в кал.

Нова мълния проряза небето, а гръмотевицата беше толкова експлозивна, че Катлийн потрепна и затисна ушите си с длани. Осъзна, че е изпуснала шала си и се обърна, за да го потърси, като заслони очите си с ръка. Вълнената купчинка лежеше на земята, на няколко метра от нея.

— По дяволите! — възкликна тя и тръгна към него, за да го вдигне.

Внезапно се спря и тихо изписка, когато към нея се засили тъмна, размазана фигура, твърде бърза, за да бъде избягната. Тя инстинктивно се извърна настрани и прикри главата си с ръце. Оглушена от гръмотевиците, смесени с бученето на пулса в ушите ѝ, тя зачака разтреперана онова, което щеше да ѝ се случи. Щом ѝ се стори, че няма непосредствена заплаха, тя се изправи и избърза мокрото си лице с ръкав.

До нея се извисяваше огромна фигура... мъж, възседнал едър впрегатен кон. Тя осъзна с изумление, че това е Девън. Не можеше да произнесе и дума, за да спаси живота си. Той не беше облечен за езда — дори не си беше сложил ръкавици. Най-озадачаващото нещо бе, че

носеше жокейска филцова шапка, сякаш я беше грабнал от конюшната, докато е излизал набързо оттам.

— Лейди Хелън ме помоли да ви намеря — извика той с непроницаемо лице. — Можете да се върнете с мен, а можем да останем тук и да спорим, докато и двамата не бъдем изпепелени от мълниите. Аз лично предпочитам второто — ще е по-добре, отколкото да се ровя в онези счетоводни книги.

Катлийн го гледаше зашеметена и объркана.

Погледнато реално, можеше да язди заедно с Девън обратно до имението. Конят, спокоен и с широк гръб, беше напълно способен да отнесе и двамата. Но докато се опитваше да си го представи, притиснал тялото си към нейното... обгърнал я с ръцете си...

Не. Не можеше да понесе такава близост с който и да е мъж. Кожата ѝ настръхна при тази мисъл.

— Аз... Не мога да яздя с вас. — Макар че се опита да го произнесе решително, гласът ѝ излезе треперлив и жаловит. Дъждът се стичаше по лицето ѝ, струйките влизаха в устата ѝ.

Устните на Девън се разтвориха, сякаш се канеше да отвърне нещо язвително. Но след като плъзна поглед по измокреното ѝ до кости тяло, изражението му омекна.

— Тогава вие вземете коня, а аз ще вървя пеша.

Изумена от предложението, Катлийн можеше само да стои и да го гледа втрещено.

— Не — най-накрая успя да отвърне тя. — Но... ви благодаря. Моля ви, трябва да се върнете в къщата.

— И двамата ще вървим — рече нетърпеливо той, — или и двамата ще яздим. Но няма да ви изоставя.

— Напълно способна съм...

Гласът ѝ секна и тя потрепна при поредната мощна гръмотевица.

— Позволете ми да ви отведа у дома. — Тонът на Девън беше абсолютно прагматичен, сякаш двамата стояха в някоя приемна, а не сред бушуваща лятна буря. Ако го беше изрекъл властно, Катлийн може би щеше да успее да му откаже. Но той някак си беше усетил, че най-добрият начин да я склони, е като подходи по-меко към нея.

Конят тръсна глава и удари с копито по земята.

Катлийн отчаяно осъзна, че щеше да се върне обратно с него. Нямаше друг избор. Тя обгърна тялото си с ръце и изрече с неуверен

тон:

— П-първо трябва да ви кажа нещо.

Девън повдигна вежди с каменно изражение на лицето.

— Аз... — Тя преглътна с усилие и думите просто се изляха от устата ѝ: — Онова, което ви казах по-рано в кабинета, беше грубо и погрешно, за което се из-звинявам. Бях абсолютно неправа. Ще го обясня по пределно ясен начин на господин Тотхил и господин Фог. И на брат ви.

Изражението му се промени, едното ъгълче на устата му се изкриви нагоре в намек за усмивка, която ускори пулса ѝ.

— Не си правете труда да им го казвате. И тримата ще започнат да ме наричат с много по-неприятни имена, когато всичко бъде сторено.

— И въпреки това не беше честно от моя страна...

— Всичко е забравено. Хайде, дъждът се влошава.

— Трябва да си взема шала.

Девън проследи погледа ѝ до тъмната купчинка в далечината.

— Това ли е? Мили боже, оставете го да си лежи там.

— Не мога...

— Вече е съсипан. Ще ви купя друг.

— Не мога да приема нещо толкова лично от вас. Освен това... не можете да си позволите допълнителни разходи, след като приоратът Евърсби вече е ваш.

Зъбите му проблеснаха в усмивка.

— Ще ви взема нов — каза той. — Доколкото разбирам, хората, които са задължени като мен, никога не си правят труда да пестят. — Той се плъзна назад върху седлото и ѝ протегна ръката си. Фигурата му се очерта висока и жилеста на фона на разбуненото небе, изсечените черти на лицето му се криеха в сянка.

Катлийн го изгледа със съмнение; трябваше да е доста силен, за да успее да я вдигне на седлото, докато седи на него.

— Няма ли да ме изпуснете? — попита неспокойно тя.

— Не съм ви някой слабак, мадам. — В гласа му прозвуча обида.

— Полите ми са мокри и тежат...

— Дайте ми ръката си.

Тя се приближи и той сграбчи здраво ръцете ѝ. По тялото ѝ премина нервна тръпка.

Не беше докосвала мъж след смъртта на Тео три месеца по-рано. Лорд Бъруик беше присъствал на погребението и след това се беше опитал неловко да прегърне Катлийн, но вместо това тя бе предпочела да му подаде облечената си в ръкавица ръка.

— Не мога — му беше прошепнала и лорд Бъруик бе кимнал с разбиране. Макар да беше мил човек, той рядко проявяваше склонност да демонстрира привързаност. Лейди Бъруик беше същата, доброжелателна, но сдържана жена, която се опитваше да научи дъщерите си и Катлийн на ползата от сдържаността.

— Владейте емоциите си — винаги ги съветваше тя, — в противен случай със сигурност те ще ви овладеят.

Студена дъждовна струйка се стече от ръкава на Катлийн в ярък контраст с топлината от ръката на Девън, и тя потрепери.

Конят чакаше търпеливо под шипащите струи и силния вятър.

— Искам да подскочите — чу тя гласа на Девън, — аз ще ви повдигна, докато кракът ви напипа стремето. Не се опитвайте да прехвърляте левия си крак. Просто седнете като на странично седло.

— Кога да скоча?

— Сега ще е добре — рече сухо той.

Катлийн събра всичката си сила и скочи толкова високо, колкото ѝ позволяваха краката. Девън я повдигна с изумителна лекота. Тя дори не успя да намери стремето; озова се на седлото пред него, подгънала пред себе си десния си крак. Ахна и се опита да запази равновесие, но Девън вече се беше приготвил и я обгърна с лявата си ръка.

— Държа ви. Настанете се... спокойно.

Тя се вцепени, щом усети ръцете му около кръста си и дъха му в ухото си.

— Това ще ви научи да не носите кошници на болните си съседи — рече той. — Надявам се осъзнавате, че всички егоисти сега си стоят у дома на сигурно и сухо място.

— Защо тръгнахте след мен? — успя да попита тя, като се опитваше да уталожи шока, който продължаваше да отеква в нея.

— Лейди Хелън се притесняваше. — Щом се убеди, че тя се е настанила добре, Девън посегна с лявата си ръка към воала и диадемата и ги хвърли на земята. — Извинете ме — каза той, преди тя да успее да възрази, — но боята мирише като пода в някоя таверна в Ийст Енд. Хайде, прехвърлете крака си от другата страна на седлото.

— Не мога, заплел се е в полите ми. — Конят се размърда. Катлийн не можа да намери опора върху гладкото, равно седло и неволно сграбчи бедрото на Девън, което беше твърдо като камък. Пое си изненадано дъх и бързо отдръпна ръка. Като че ли нямаше значение колко дълбоко беше вдъхнала, пак не ѝ достигаше.

Девън прехвърли юздите в лявата си ръка, свали филцовата шапка от главата си и я сложи на главата на Катлийн. След това започна да подръпва оплетените пластове на полата ѝ, докато тя не успя да извие крака си достатъчно, за да го плъзне от другата страна на седлото.

Като малка беше яздила по двойки с дъщерите на семейство Бъруик, когато бяха излизали на езда с понита. Но това по никакъв начин не можеше да се сравни с усещането на силния мъж зад гърба ѝ, чиито крака бяха обхванали нейните. Нямаше за какво друго да се хване, освен за конската грива; нито юзди, нито стреме за краката.

Девън подкара коня в лек галоп, който при арабски жребец или който и да е породист кон щеше да е безупречно лек и гладък. Но при широкогърдия товарен кон, чиито крака бяха разположени по-встрани от центъра му на гравитация, ритъмът беше по-насечен и неравен. Катлийн веднага усети, че Девън е изключителен ездач, който с лекота общуваше с животното посредством категорични сигнали. Опита се да се нагоди към ритъма на галоп, но не беше същото, като да язди сама, и тя с ужас установи, че подскача върху седлото като някоя новачка.

Ръката на Девън я обхвана по-здраво.

— Спокойно. Няма да позволя да паднете.

— Но аз няма за какво...

— Просто се отпуснете.

Катлийн почувства колко сръчно се справя той с центъра на общата им тежест и се опита да отпусне стегнатите си мускули. Гърбът ѝ се облегна върху гърдите му и като по магия тя откри баланса в движенията на коня. Когато се сля с ритъма на животното, Катлийн изпита странно задоволство от усещането на телата им, които се движеха в идеален тандем.

Спуснаха се по хълма и препуснаха към конюшната, двуетажна сграда, построена от червени тухли, със сводести входове и каменни заграждения. В едната половина на постройката се виждаха дузина ездитни коне, а в другата десет товарни и едно муле. В конюшната

имаше помещение за седлата, за сбруите, за подковаване, за фураж, място за каретите и стая за конярите.

Сравнена с голямата къща в приората Евърсби, конюшната беше в далеч по-добро състояние. Това несъмнено беше резултат от влиянието на главния коняр, господин Блум, набит йоркширски джентълмен с буйни бели мустаци и живи сини очи. Недостигът на височина Блум компенсираше с мускули, ръцете му бяха толкова месести и силни, че той можеше да троши орехи с пръстите си. Никоя конюшня не е била управлявана толкова стриктно: конете, за които се грижеше Блум, живееха по-добре от повечето хора. Катлийн се беше срещнала с главния коняр приблизително две седмици преди инцидента с Тео и веднага го беше харесала. Блум беше чувал за фермата за разплод в Карбъри Парк и за изключителната порода арабски жребци, която беше създал бащата на Катлийн, така че с удоволствие прибра Асад в конюшната на Рейвънелови.

След инцидента с Тео, господин Блум подкрепи Катлийн в решението ѝ да остави Асад жив, въпреки настояването на приятелите на Тео и останалите благородници. Блум разбираше отлично, че причина за трагедията е безразсъдството на Тео.

— Един ездач никога не трябва да възсяда коня си ядосан — беше казал той, докато оплакваше смъртта на Тео, останал насаме с Катлийн. Беше го познавал от малко момче и го беше научил да язди. — Особено когато става дума за арабски жребец. Казах му на лорд Триниър: „Ако влезете в битка с Асад, той ще подивее от възбуда“. Ясно се виждаше, че негова светлост преминава през поредния си изблик на гняв. Казах му, че за него ще е по-добре да язди някой от другите коне. Той не ме послуша, но въпреки това не спирам да се виня.

След смъртта на Тео Катлийн така и не беше намерила смелост да се върне в конюшната. Изобщо не обвиняваше Асад за случилото се, но се страхуваше от онова, което може би щеше да почувства при вида му. Беше го предала, също както беше предала Тео, и не знаеше кога — или как — ще успее да се примири с това.

Когато осъзна, че препускат към главния вход на конюшната, Катлийн затвори за миг очи и стомахът ѝ се сви на топка. Стисна здраво устни и успя да не издаде нито звук. С всяко вдишване тя

поемаше познатия мирис на коне и фураж, успокояващата миризма на детството ѝ.

Девън спря коня и скочи пръв от него, докато се приближаваха двама коняри.

— Погрижете се добре за краката му, момчета — разнесе се жизнерадостният глас на господин Блум. — При такова време лесно се възпаляват. — Той погледна нагоре към Катлийн и поведението му се промени. — М'лейди. Радвам се да ви видя отново.

Погледите им се срещнаха. Катлийн очакваше да види обвинение в очите му, след като толкова време беше избягвала конюшната и Асад, но видя само приятелска загриженост. Тя отвърна колебливо:

— И аз се радвам да ви видя, господин Блум.

Когато понечи да слезе от коня, Катлийн с изненада откри, че Девън ѝ помага. Ръцете му я хванаха за кръста, за да улеснят скачането. Тя се обърна към него и той внимателно свали шапката от главата ѝ.

След като подаде подгизналото кече на главния коняр, Девън каза:

— Благодаря ви, че ми заехте шапката си, господин Блум.

— Радвам се, че сте успели да откриете лейди Триниър в целия тоз дъжд и ветрове. — Блум забеляза, че Катлийн стрелва с поглед поредицата от отделения, и изкоментира: — Асад е в добра форма, м'лейди. През последните седмици е най-доброто момче в конюшната. Мисля, че ще се радва да чуе някоя друга дума от вас.

Сърцето на Катлийн заби трескаво. Подът на конюшната сякаш се залюля под краката ѝ. Тя кимна отсечено.

— Ами... мисля, че мога да го погледна за миг.

За нейна изненада тя почувства пръстите на Девън да се плъзгат под брадичката ѝ и той внимателно изви главата ѝ към себе си. Лицето му беше мокро, миглите слепнали, а подгизналите кичури коса бяха лъскави като панделки.

— Може би по-късно — каза той на господин Блум, без да отмества напрегнатия си поглед от Катлийн. — Нали не искаме лейди Триниър да настине.

— Да, определено не щем — отвърна бързо главният коняр.

Катлийн преглътна с усилие и отмести погледа си от Девън. Вътрешно трепереше, усещаше как паниката ѝ нараства.

— Искам да го видя — прошепна тя.

Без да каже нито дума, Девън я последва към поредицата от отделения. Тя чу как господин Блум дава разпореждания на конярите да се погрижат за товарния кон.

— Не се моткайте, момчета! Дайте му на кончето едно хубаво разтъркване!

Асад чакаше в едно от последните отделения и гледаше напрегнато приближаващата се Катлийн. Повдигна глава и щом я разпозна, ушите му щръкнаха. Беше стегнат жребец с мощна задница, елегантна фигура, която гарантираше скорост и издръжливост. Беше толкова светлокестеняв, че изглеждаше почти златист, гривата и опашката му бяха с цвят на лен.

— Ето го моето момче! — възкликна нежно Катлийн и протегна към него обърнатата си с дланта нагоре ръка. Асад я подуши и изпръхтя приветствено. После наведе изящно моделираната си глава и пристъпи към входа на отделението. Тя го погали по носа и челото и той посрещна ласката с веселие, тихо изсумтя и се притисна към нея.

— Не трябваше да чакам толкова дълго, за да те видя — каза тя, изпълнена с угризения. Наведе се тромаво напред и го целуна между очите. Усети как муцуната му деликатно се потърква в роклята ѝ. Устните ѝ се разтеглиха в крива усмивка. — Не трябваше да те оставям сам, горкото ми момче. — Пръстите ѝ се заровиха в платинената грива.

Тя почувства тежестта на главата му, която полегна върху рамото ѝ. Жестът на доверие накара гърлото ѝ да се стегне.

— Вината не е твоя — прошепна тя. — Моя е. Съжалявам, толкова съжалявам...

Гърлото ѝ се сви болезнено. Колкото и да се опитваше да преглътне, стегнатите мускули отказваха да се отпуснат. Не ѝ стигаше въздух. Ръцете ѝ пуснаха гривата на Асад и тя се извърна настрани. Залитна с хриптене и се сблъска с твърдите гърди на Девън.

Той я хвана за лактите и я подкрепи.

— Какво има?

Тя едва успя да чуе гласа му през шума на разтуптяното си сърце. Поклати глава, като се опитваше да потисне чувствата си, да не се поддава.

— Кажете ми. — Девън я разтърси леко.

От устата ѝ не излязоха никакви думи. Само накъсано дишане, което премина в хлипания. Натискът в гърлото ѝ отслабна внезапно и очите ѝ се напълниха с течен огън. Тя отблъсна Девън със сляпо отчаяние. *Господи, не, моля те...* Губеше контрол при възможно най-унизителните обстоятелства, пред последния човек на света, който би искала да стане свидетел на това.

Ръката на Девън я обгърна през раменете. Без да обръща внимание на усилията ѝ да се измъкне, той я поведе навън.

— М'лорд? — обади се господин Блум с лека тревога. — От какво се нуждае девойката?

— От усамотение — отвърна рязко Девън. — Къде да я заведа?

— В стаята със седлата — отвърна главният коняр, като посочи сводестия вход срещу отделенията.

Като избутваше и подкрепяше Катлийн, Девън я поведе към стаята без прозорци и с дъсчени стени. Тя се опита да се откопчи от него, размахваше ръце като удавница. Той не спираше да повтаря името ѝ, търпеливо, ръцете му я обгърнаха, за да я успокоят. Колкото повече се бореше, толкова по-здраво я прегръщаше, докато накрая тя не се притисна безсилно към гърдите му. Опитите да преглътне треперливите си хлипания само ги караха да звучат още по-зле.

— На сигурно място си — чу тя гласа му. — Успокой се... в безопасност си. Няма да те оставя.

Постепенно Катлийн осъзна, че вече не се опитва да избяга, а се притиска все по-силно към него в опит да се скрие. Ръцете ѝ го прегърнаха през врата, лицето ѝ се притисна към гърлото му, и тя продължи да хлипа толкова силно, че почти не можеше да мисли или да диша. Емоцията се изля като поток, неспособна да бъде разделена на части. Да чувстваш толкова много неща едновременно и с такава сила приличаше на лудост.

Корсетът ѝ беше твърде стегнат, като някакво живо същество, което се опитваше да я смачка с челюстите си. Катлийн усети как коленете ѝ омекват и краката ѝ се подгънаха. Тялото ѝ бавно започна да се свлича и тя почувства как я вдигат някакви силни ръце. Беше неспособна да се овладее, да се контролира. Оставаше ѝ само да се подчини, да се разтвори в поглъщащите я сенки.

ГЛАВА 4

След неопределено време усещанията ѝ започнаха да се завръщат. Катлийн се размърда; чу тихо мърморене и отдалечаващи се стъпки, както и безспирното трополене на дъжда по покрива. Извърна раздражено главата си настрани в копнежа да подремне още малко. Нещо меко и топло докосна бузата ѝ, притисна се нежно и усещането разбуди сетивата ѝ.

Усещаше крайниците си натежали и отпуснати, главата ѝ се намираше върху удобна опора. Лежеше върху твърда повърхност, която се надигаше и спускаше ритмично. С всяко вдишване тя усещаше мириса на коне и кожа, и на нещо свежо, като ветивер. Имаше неясното впечатление, че е сутрин... но това някак си не ѝ се струваше правилно...

Тя си спомни бурята и се размърда.

Плътен глас погъделичка ухото ѝ:

— В безопасност си. Полегнала си върху мен.

Катлийн рязко отвори очи.

— Какво... — рече замаяно тя и примигна. — Къде... О!

Откри, че се вира в чифт тъмносини очи. Леко пробождаше, не съвсем неприятно, я прониза някъде под ребрата, щом откри, че Девън я е прегърнал. Намираха се на пода в помещението за седла, върху купчина от сгънати одеяла и черги. Това беше най-топлото, най-сухо място в конюшната, което се намираше близо до отделенията за полесен достъп. Дневната светлина озаряваше рафтовете с подредени върху тях седла, които бяха прикрепени към белите стени от борови дъски; дъждът се стичаше по стъклото и хвърляше пъстри сенки.

Катлийн реши, че не е готова да се изправи срещу последствията от ужасния начин, по който се беше държала, и затвори отново очи. Усещаше клепачите си подути и леко сърбящи, и вдигна юмруци, за да ги разтърка.

Девън я улови за китката и с лекота я отмести настрани.

— Недейте, само ще влошите положението. — Той пхна в ръката ѝ някакъв мек парцал, от онези, които се използват за полиране. — Чист е. Главният коняр го донесе преди няколко минути.

— А той... искам да кажа, надявам се, че не бях... така? — попита тя с тъничко гласче.

— Имате предвид в прегръдките ми? Боя се, че бяхте. — В гласа му се долавяше развеселеност.

От устните ѝ се отрони тих стон.

— Какво ли си е помислил...

— Нищо не си помисли. Всъщност каза, че малко „циврене“ ще ви дойде добре, както се изрази той.

Така йоркширците наричаха плаченето на малко дете.

Унижена, Катлийн избърса очите си и си издуха носа.

Ръката на Девън се плъзна в разрошената ѝ коса и пръстите му погалиха скалпа ѝ така, сякаш тя беше котка. От негова страна беше изключително неуместно да я докосва по този начин, но усещането беше толкова стряскащо приятно, че Катлийн просто не можа да се насили да възрази.

— Кажете ми какво се случи — рече тихо той.

Вътрешностите ѝ се преобърнаха. Тялото ѝ беше отпуснато като празен чувал от брашно. Дори усилието да тръсне глава беше изтощаващо.

Успокояващата ръка продължаваше да си играе с косата ѝ.

— Кажете ми.

Катлийн беше твърде изморена, за да му откаже.

— Аз съм виновна — чу тя гласа си. От крайчето на окото ѝ потече тънка пареща струйка и изчезна в косата ѝ. — Аз съм причината Тео да е мъртъв.

Девън мълчеше и търпеливо я чакаше да продължи.

Думите се изливаха с позорна бързина.

— Аз го докарах дотам. Скарахме се. Ако не се бях държала по този начин, ако бях проявила разбиране вместо презрение, Тео все още щеше да е жив. Онази сутрин смятах да изляза на езда с Асад, но Тео искаше да остана и да споря с него, а аз казах не, не и когато се намира в такова състояние — тогава Тео каза, че ще излезе да язди с мен, но аз му казах... — Думите ѝ бяха прекъснати от сподавено ридание, след което тя продължи решително:

— Казах му, че той няма да успее да поддържа темпото ми. Предишната нощ се беше напил и главата му все още не се беше прояснила.

Палецът на Девън докосна слепоочието ѝ и проследи следата, останала от солената сълза.

— И Тео реши да ви докаже, че не сте права — рече след миг той.

Катлийн кимна; брадичката ѝ трепереше.

— Втурнал се е към конюшната вбесен и полупиян — продължи Девън, — и е настоял да язди коня, който вероятно е нямало да може да контролира дори трезвен.

Мъничките мускулчета по лицето ѝ се сгърчиха.

— Защото не го успокоих така, както би трябвало да направи добрата съпруга...

— Почакайте — рече Девън, когато от устните ѝ се отрони хълцащо ридание. — Не, не започвайте отново. Тихо сега. Поемете си въздух.

Ръката му се отмести от косата ѝ и той я повдигна леко нагоре в скута си, докато очите им почти се изравниха. После взе чист парцал и избърса бузите и очите ѝ, сякаш беше някое дете.

— Да помислим рационално върху това — каза той. — Първо, относно тая работа с успокояването на Тео — съпругът не е кон, че да бъде трениран. Братовчед ми беше възрастен мъж, който сам определя съдбата си. Той е избрал да поеме глупав риск и си плати за това.

— Да, но той беше пил...

— Също негов избор.

Катрин беше поразена от равнодушието и безцеремонните му думи. Беше очаквала да я обвинява, може би повече, отколкото се обвиняваше сама тя, ако това изобщо беше възможно. Никой не можеше да отрече вината ѝ; твърде очевидна беше.

— Аз съм виновна — настоя тя. — Когато е ядосан, Тео не можеше да се владее. Не можеше да преценява правилно. Трябваше да намеря начин да го успокоя, а вместо това го тласнах към ръба.

— Не е ваше задължение да спасявате Тео от самия него. Когато е решил да се държи като луда глава, никой не е можел да го спре.

— Но това не е решение, разбирате ли. Когато съм възбудила гнева му, той не е можел да направи нищо.

Устните на Девън се изкривиха, сякаш тя беше казала нещо абсурдно.

— Естествено, че е можел.

— Откъде знаете?

— Защото съм Рейвънел. Имам същия проклет характер. И когато го проявявам, съм напълно наясно какво правя.

Тя поклати глава; отказваше да му позволи да я успокои.

— Не чухте как му говорех. Бях изключително саркастична и жестока... О, трябваше да видите лицето му...

— Да, сигурен съм, че сте били идеалното мъничко стършелче. И все пак няколко остри думи не са били достатъчна причина Тео да бъде обхванат от самоубийствен гняв.

Докато Катлийн обмисляше думите му, тя внезапно осъзна, че пръстите ѝ са се заровили в гъстата, късо подстригана коса на тила му. Ръцете ѝ бяха обгърнали врата му. Кога се беше случило това? Силно изчервена, тя рязко ги свали.

— Не изпитвате съчувствие към Тео, защото не го харесвате — каза смутено тя, — но...

— Все още не съм решил да харесвам и вас. Това не променя мнението ми за случилото се.

Катлийн го погледна с разширени очи. Някак си хладнокръвната му, безчувствена преценка ѝ подейства по-успокояващо от съчувствието.

— След като се случи, дотичаха да ме извикат — намери сили да продължи тя. — Тео лежеше на земята. Беше си счупил врата и никой не искаше да го мести, докато не пристигне лекарят. Наведох се над него и произнесох името му, а когато чу гласа ми, той отвори очи. Разбихах, че умира. Притиснах длан към бузата му и му казах, че го обичам, а той отвърна: „Ти не си ми съпруга“. Това бяха последните му думи. Когато лекарят пристигна, вече беше в безсъзнание... — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Не осъзнаваше, че усуква парчето плат, което беше стиснала в юмруците си, докато ръцете му не обхванаха нейните и не успокоиха трескавите им движения.

— Аз не бих обърнал внимание на последните думи на Тео — каза Девън. — Не може да се очаква, че е осъзнавал какво говори. Вратът му е бил счупен, за Бога. — Ръката му галеше успокояващо нейната. — Чуйте ме, моя малка лейчице, в природата на братовчед ми

е да действа прибързано във всеки един момент. Винаги е било така. Безразсъдният ген в рода Рейвънел съществува от векове. Тео можеше да се ожени за светица и пак в някой момент щеше да избухне в гняв.

— Аз определено не съм светица — рече печално тя, поклащайки глава.

— Разбрах го от първия момент, в който ви видях. — В гласа му се прокрадна веселие.

Навела глава, Катлийн гледаше ръката му, обхванала нейната, елегантна, но брутално силна, покрита с редки, светли косъмчета.

— Искан ми се да можех да се върна и да го направя отново — прошепна тя.

— Никой не може да ви обвини за случилото се.

— Аз се обвинявам.

— „Оставете я да крие клеймото, щом иска — изрецитира той с язвителен тон, — но болката от него ще остане завинаги в сърцето ѝ“.

Катлийн разпозна цитата от „Алената буква“ и го погледна нещастно.

— Сравнявате ме с Хестър Прин?

— Само по стремежа ви към мъченичество. Макар че дори Хестър се е забавлявала донякъде преди заслуженото си наказание, докато очевидно вие сте нямали този късмет.

— Забавление? — Отчаянието ѝ отстъпи пред изумлението. — За какво говорите?

Той я гледаше напрегнато.

— Според мен дори една истинска дама може да намери удоволствие в брачните прегръдки.

Тя ахна, едновременно сконфузена и обидена.

— Аз... вие... как смееете да повдигате подобна тема... — Досега се беше държал толкова мило и успокояващо, а сега отново се беше превърнал в предишния непоносим простак. — Като че ли ще седна да обсъждам това с някого, най-малкото с вас! — Тя започна да извива тялото си с намерението да се измъкне от скута му, но той с лекота я задържа в него.

— Преди да изхвърчите оттук, тласкана от праведно негодувание — рече Девън, — най-добре първо да пристегнете корсета си.

— Моят... — Катлийн наведе глава и за свой ужас установи, че първите няколко копчета на роклята ѝ са разкопчани и горните две

кукички на корсета са разкачени. Кожата ѝ поаленя. — О, как сте могли?!

Очите му грейнаха развеселено.

— Не дишахте добре. Реших, че имате повече нужда от кислород, отколкото от скромност. — След като известно време наблюдаваше трескавите ѝ опити да закопчее корсета, той попита учтиво: — Мога ли да помогна?

— *Не.* Макар да съм сигурна, че сте доста изкусен в „помагането“ на дамите за тяхното бельо.

— Трудно бих ги нарекъл дами. — Той се засмя тихо, докато тя продължаваше да човърка корсета си с нарастваща паника.

Следобедното напрежение я беше изнервило дотолкова, че дори най-елементарната задача ѝ се струваше трудна. Тя пъхтеше и се извиваше в опит да събере двете краища на корсета.

След като я погледа минутка, Девън рече бързо:

— Позволете на мен. — Избута ръцете ѝ настрани и започна умело да закача кукичките на корсета. Тя ахна, когато почувства кокалчетата на пръстите му да докосват кожата на гърдите ѝ. След като приключи с кукичките, той се зае с копчетата на роклята ѝ. — Успокойте се. Нямам намерение да ви насилвам; не съм чак толкова покварен, колкото може да се съди по репутацията ми. Освен това бюст с толкова скромни пропорции — макар и доста очарователен — не е достатъчен, за да ме тласне към лудостта на похотта.

Катлийн го изгледа кръвнишки и застина неподвижно, изпълнена с тайно облекчение, че той ѝ беше дал поредната причина да го мрази. Дългите му пръсти работеха чевръсто с копчетата, докато накрая всяко едно от тях се озова на сигурно място в малката си копринена гайка.

Когато извърна глава, за да я погледне, миглите му хвърляха пъстри сенки върху бузите.

— Готово — промърмори той.

Тя изпълзя от скута му с бързината на опарена котка.

— Внимавайте. — Девън потрепна при едно непремерено движение на коляното ѝ. — Тепърва ще трябва да си осигуря наследник, което прави някои части от анатомията ми по-ценни за имението от семейните бижута.

— За мен не са ценни — отвърна тя и се изправи със залитане.

— Въпреки това аз си ги харесвам. — Той се ухили, скочи пъргаво на крака и протегна ръка, за да я подпре.

Ужасена от възмутително омачканите и кални поли на роклята си, Катлийн започна да отупва сламките и конските косми, полепнали по черния креп.

— Да ви придружа ли до къщата? — попита Девън.

— Предпочитам да се приберем поотделно — отвърна тя.

— Както желаете.

Катлийн изпъна гръб и додаде:

— Никога повече няма да говорим за това.

— Много добре.

— Освен това... все още не сме приятели.

Той издържа погледа ѝ.

— Значи сме врагове?

— Зависи. — Катлийн си пое треперливо дъх. — Как... как ще постъпите с Асад?

Лицето му някак омекна.

— Ще остане в имението, докато не бъде обучен наново. Само това мога да ви обещавам засега.

Макар да не беше точно отговорът, който бе желала, все пак бе за предпочитане, вместо веднага да продадат Асад. Щом щеше да бъде обучаван наново, значи имаше шанс да се окаже при някой, който да го оцени.

— В такъв случай... предполагам... че не сме врагове.

Той стоеше прав пред нея по риза, без вратовръзка или якичка. Подгъвите на панталона му бяха кални. Косата му имаше нужда от сресване и в нея се виждаха заплетени сламки, но някак си с този небрежен външен вид Девън изглеждаше още по-красив отпреди. Катлийн пристъпи колебливо към него и той остана напълно неподвижен, докато тя издърпваше сламките от косата му. Тъмните кичури бяха примамливо разрошени, леко лизнати от дясната страна, и тя почти се поддаде на изкушението да ги приглади.

— Колко време продължава траурът? — изненада я резкият му въпрос.

Катлийн примигна объркано.

— За вдовицата? Има четири траурни периода.

— *Четири?*

— Първият трае една година, вторият шест месеца, третият три месеца и след това непълният траур продължава до края на живота ѝ.

— А ако вдовицата реши да се омъжи повторно?

— Може да го направи след една година и един ден, макар да не се гледа с добро око на толкова прибързан брак, освен ако тя има деца или недостатъчно приходи.

— Не се гледа с добро око, но не е забранен?

— Не е. Защо питате?

Девън сви рамене.

— Просто съм любопитен. От мъжете се изисква само шестмесечен траур — вероятно защото не бихме изтърпели нещо по-продължително.

Раменете ѝ помръднаха.

— Сърцето на мъжа е различно от това на жената.

Той я погледна въпросително.

— Жените обичат по-силно — обясни тя. Когато видя изражението му, попита: — Мислите, че греша?

— Мисля, че твърде малко познавате мъжете — отвърна любезно той.

— Бях омъжена — знам всичко, което ми е нужно. — Катлийн отиде до прага, спря се и го погледна отново: — Благодаря ви — рече тя и излезе, преди Девън да успее да отговори.

* * *

След като Катлийн си тръгна, Девън отиде бавно до вратата. Затвори очи, облегна чело на рамката и изпусна премерено дъх.

Мили Боже... безумно я желаше.

Обърна се и облегна гръб на дървената стена, като се опитваше да разбере какво се случваше с него. Беше го обзело някакво еуфорично, пагубно чувство. Усещаше, че е стигнал до точка, от която нямаше връщане.

Мразеше да гледа жените как плачат. При първия признак за сълзи хукваше като подплашен заек. Но щом ръцете му обгърнаха Катлийн, само за миг светът, миналото, всичко, в което винаги бе вярвал, се изпари. Тя се беше вкопчила в него, но не от страст или

страх, а от чисто човешка нужда за близост. Това го беше наелектризирило. Досега никой не беше търсил утеха при него, и даването ѝ беше по-неописуемо интимно от най-пламенните му сексуални контакти. В мига, в който я бе обгърнал с ръце, той бе почувствал сладката, първична свързаност.

В мислите му цареше хаос. Тялото му все още се разтапяше при спомена за усещането на леката ѝ тежест в скута му. Преди да се съвземе напълно, той беше целунал копчинената ѝ буза, мокра от солените сълзи и летния дъжд. Искаше да я целува отново, навсякъде, в продължение на часове. Искаше я гола и изтощена в прегръдките му. След всичките му предишни контакти физическото удоволствие беше изгубило първоначалната си привлекателност, но сега той желаше Катлийн Рейвънел по начини, които го стряскаха.

Как се забърках в това, по дяволите, помисли си гневно той. Съсипано имение, изчерпано богатство и жена, която не може да притежава. Катлийн щеше да бъде в траур цяла година и един ден, и дори след това нямаше да може да я има. Тя никога нямаше да се принизи до ролята на нечия любовница, а след преживяното с Тео нямаше да иска да има нищо общо с друг Рейвънел.

С мрачно изражение на лицето Девън отиде да вдигне от пода захвърленото си палто. Навлече омачканата дреха и се запъти към отделенията. В дъното на сградата две конярчета разговаряха, докато почистваха един от боксовете. Когато усетиха присъствието му, те веднага се умълчаха и единствените звуци, които продължиха да се чуват, бяха шумоленето на метлата и стърженето на лопатата. Някои от конете го наблюдаваха с любопитство, други не показваха никакъв интерес.

Девън отиде със спокойна крачка до отделението на арабския жребец. Асад извърна главата си и го изгледа, муцуната му се изпъна неспокойно.

— Не се притеснявай — промърмори Девън. — Макар че никой не би те обвинил, ако сбърчиш нос при приближаването на някой Рейвънел.

Асад изпръхтя и нервно плесна с опашка. После бавно се приближи към входа на отделението.

— Добре изглежда, м'лорд — разнесе се гласът на господин Блум някъде зад Девън. — Момчето е хапливо — може да ви гризне

неочаквано. Предпочита компанията на моми пред мъжете.

— Което показва добър вкус — каза Девън на коня. Той протегна ръката си с дланта нагоре, както бе видял да прави Катлийн по-рано.

Асад предпазливо я подуши. Очите му бяха полузатворени. Направи няколко преживящи движения с челюстите си, наведе покорно глава и завря носа си в дланта на Девън. Мъжът се усмихна и го погали по главата.

— Голям си красавец, нали?

— И го знае много добре — каза главният коняр, като се приближи с хихикане. — Надушва по вас миризмата на нейна светлост. Сега направо ще се разтопи. Усетят ли, че са в безопасност с вас, ще направят всичко, което поискате.

Девън плъзна ръка по грациозната шия на Асад, от тясното, фино подбрадие до масивните рамене. Козината му беше мека и топла, същинска коприна.

— Според вас какъв е характерът му? — попита той. — Има ли някаква опасност за лейди Триниър, ако продължи с обучението му?

— Никаква, м'лорд. Асад е идеалният кон за дамите, стига да бъде трениран добре. Не е буен, просто е чувствителен. Вижда, чува, надушва всичко. Чистокръвните са такива, внимателни. Най-добре да се яздят с меко седло и нежна ръка. — Блум се поколеба, разсеяно подръпна белите си мустаци. — Седмица преди сватбата доведоха Асад тук от Лиоминстър. Лорд Триниър дойде в конюшната да го види. Добре че нейна светлост не беше тук, за да види: Асад го ухапа и негова светлост го прасна силно по муцуната. Предупредих го: „Ако използвате юмрук срещу него, м'лорд, може да спечелите страха му, но не и доверието му“. — Блум поклати тъжно глава, очите му се навлажниха. — Познавах господаря още от малко момче. Всички в приората го обичаха. Но никой не би могъл да отрече, че е пукливче.

Девън го изгледа въпросително.

— Какво означава това?

— В Йоркшър така наричат въгленчетата, които изскачат от мангала. Но също се отнася и за мъж, който не си съдържа нрава.

Асад вдигна глава и деликатно докосна с муцуната си брадичката на Девън. Той устоя на порива си да отметне глава и просто остана неподвижен.

— Духнете леко носа му — промърмори Блум. — Той иска да станете приятели.

Девън се подчини. След като леко изпуфтя в отговор, конят го мушна с муцуна в гърдите и облиза предницата на ризата му.

— Смятайте, че сте го спечелили, м'лорд — каза главният коняр и по лицето му се разля широка усмивка, от която бузите му се набръчкаха над пищните мустаци.

— Това няма нищо общо с мен — отвърна Девън и леко погали фината глава на Асад, — а само с мириса на лейди Триниър.

— Да, но докосването ви му действа добре. — След това главният коняр додаде равнодушно: — Както и на нейна светлост, очевидно.

Девън го изгледа с присвити очи, но възрастният мъж беше самата невинност.

— Лейди Триниър беше измъчена от спомена за инцидента на съпруга си — каза Девън. — Бих предложил помощ на всяка жена в нейното положение. — Той се поколеба. — За нейно добро бих искал вие и конярите да не споменавате нищо за случилото се.

— Казах на момчетата, че ще им съдере кожицата, ако обелят и дума за това. — Блум се намръщи загрижено. — Онази сутрин... нейна светлост и господарят се съдърпаха, преди той да дотича в конюшната. Безпокоя се, че тя може да се обвинява за случилото се.

— Така е — отвърна тихо Девън. — Но аз й казах, че в никакъв случай не бива да се чувства отговорна за действията му. Нито да обвинява коня. Братовчед ми сам си е виновен за трагедията, която се случи.

— Съгласен съм, м'лорд.

Девън потупа за последен път Асад.

— Довиждане, приятелче... Ще те посетя сутринта, преди да си тръгна. — Той се обърна и тръгна покрай отделенията към изхода, следван от възрастния мъж. — Предполагам, че след смъртта на графа наоколо се ширят всякакви слухове.

— Слухове? Да, пълно е с такива.

— Някой казва ли за какво са се карали онази сутрин лорд и лейди Триниър?

Лицето на Блум остана безизразно.

— Не бих могъл да кажа.

Очевидно беше, че мъжът има някаква представа за същността на конфликта между Тео и Катлийн. Слугите знаеха всичко. Но нямаше да е прилично да разпитва по-настоятелно за семейните проблеми. Девън неохотно изостави въпроса... засега.

— Благодаря ви за помощта с лейди Триниър — каза той на главния коняр. — Ако тя реши да продължи да обучава Асад, ще ѝ позволя само ако вие я наглеждате. Доверявам се на способността ви да я пазите.

— Благодаря ви, м'лорд! — възкликна Блум. — Т'ва означава ли, че дамата остава в Евърсби?

Девън го погледна, без да знае как да отговори на този въпрос.

На пръв поглед той изглеждаше съвсем простичък, но в действителност беше ужасно сложен. Какви бяха намеренията му за Кармен? А за сестрите на Тео? Какво възнамеряваше да прави с приората Евърсби, с конюшната и домакинството, със семействата на арендаторите?

Наистина ли възнамеряваше да ги захвърли на произвола на съдбата?

Но, по дяволите, как би могъл да прекара остатъка от живота си с този неизмерим дълг и с всичките задължения, надвиснали над главата му като Дамоклев меч?

Той затвори за миг очи и осъзна, *че мечът вече е там.*

Беше надвиснал над главата му в мига, когато му бяха съобщили за смъртта на Тео.

Нямаше никакъв избор. Независимо дали искаше или не, отговорностите, които вървяха с титлата, вече бяха негови.

— Да — отвърна най-накрая той на главния коняр, като изпитваше леко гадене. — Възнамерявам да ги оставя всичките тук.

Възрастният мъж се усмихна и кимна, сякаш не беше очаквал друг отговор.

Девън тръгна през крилото на конюшната, което я свързваше с къщата и се запъти към фоайето. Чувстваше се някак встрани от ситуацията, сякаш съзнанието му беше решило да се отдръпне и да наблюдава отстрани, преди да се впусне в подробностите.

От горните етажи се чуваха звуци от пиано и женски гласове. Може и да бъркаше, но му се стори, че долавя отличителен мъжки глас в разговора.

Видя една от прислужниците, която полираше парапета на голямото стълбище, и я попита:

— Откъде идва този шум?

— Семейството пие следобедния си чай в гостната на горния етаж, милорд.

Девън започна да изкачва стълбището с премерени стъпки. Когато стигна до гостната, вече не се и съмняваше, че гласът принадлежи на непоправимия му брат.

— Девън! — възкликна Уест с усмивка, когато брат му влезе в стаята. — Погледни какви очарователни малки братовчедки открих. — Той седеше на стола до масата за игри и щедро си доливаше от манерката с алкохол в чашата за чай. Близначките кръжаха около него, заети с подреждането на някаква карта-пъзел. Уест погледна неуверено брат си и отбеляза: — Изглеждаш така, сякаш са те влечили през живия плет.

— Не бива да си тук — каза му Девън. После се обърна към всички в стаята: — Някой да се чувства развратен или осквернен?

— Още от дванайсетгодишна възраст — отвърна Уест.

— Не питах теб, а момичетата.

— Още не — отвърна весело Касандра.

— Да му се не види! — възкликна Пандора, докато оглеждаше парчетата от пъзела в шепата си. — Не мога да намеря Лутън.

— Не се притеснявай за това — каза ѝ Уест. — Можем изцяло да пропуснем Лутън и Англия изобщо няма да е зле без него. Всъщност дори може да се смята за подобрение.

— Говорят, че в Лутън правят чудесни шапки — каза Касандра.

— Чувала съм, че правенето на шапки кара хората да полудеят — отбеляза Пандора. — Което не мога да разбера, защото изобщо не ми се струва чак толкова еднообразно.

— Не полудяват от работата — каза Уест, — а от живачния разтвор, който използват, за да изгладят филца. При продължително въздействие, той уврежда мозъка. Оттам и изрази „луд като шапкар“.

— Тогава защо го използват, щом вреди на работниците? — попита Пандора.

— Защото винаги могат да се намерят нови работници — отвърна цинично Уест.

— Пандора! — възкликна Касандра. — Наистина ми се иска да престанеш да пъхаш парчета от пъзела на места, в които очевидно не се събират!

— Но те се събират — настоя упорито близначката ѝ.

— Хелън — извика Касандра на по-голямата им сестра, — остров Ман в Северно море ли се намира?

Музиката спря за миг. Хелън се обади от ъгъла, където седеше пред малкото пиано. Макар инструментът да не беше акордиран, тя очевидно беше много добра музикантка.

— Не, скъпа, в Ирландско море.

— Тинтири-минтири. — Пандора захвърли парчето от пъзела настрани. — Това е голямо *разочаровбесяване*.

Хелън видя озадаченото изражение на Девън и обясни:

— Пандора обича да си измисля думи.

— Не *обичам* — отвърна троснато Пандора. — Само понякога, когато обикновените думи не могат да изразят как се чувствам.

Хелън стана от пейката пред пианото и се приближи до Девън.

— Благодаря ви, че намерихте Катлийн, милорд — каза тя, а очите ѝ се усмихваха. — Тя си почива на горния етаж. Камериерките ѝ приготвиха гореща вана, а след това готвачката ще изпрати горе поднос с храна.

— Добре ли е тя? — попита Девън, като се чудеше какво точно е разказала Катлийн на Хелън.

Момичето кимна.

— Така мисля. Макар че е доста изтощена.

Естествено, че беше. И, като се замислеше, той се чувстваше по същия начин.

Девън се обърна към брат си.

— Уест, искам да говоря с теб. Ще дойдеш ли с мен в библиотеката?

Уест пресуши остатъка от чая си, изправи се и се поклони на сестрите Рейвънел.

— Благодаря ви за прекрасния следобед, скъпи мои. — Преди да излезе, той се спря за миг. — Пандора, скъпа, опитваш се да напъхаш Портсмът в Уелс, от което, уверявам те, никой няма да остане доволен.

— Казах ти — обърна се Касандра към Пандора, и близначките започнаха да спорят, а Девън и Уест излязоха от стаята.

ГЛАВА 5

— Жизнени като котенца — каза Уест, докато двамата с Девън вървяха към библиотеката. — Направо се хабят тук, в провинцията. Трябва да призная, че никога не съм предполагал колко забавна може да е компанията на невинни девойки.

— Ами ако трябва да дебютират пред лондонското общество? — попита Девън. Това беше един от хилядите въпроси, които се въртяха в главата му. — Според теб какви са шансовете им?

Уест го погледна развеселено.

— Да си намерят съпрузи? Никакви.

— Дори лейди Хелън?

— Лейди Хелън е ангелче. Прелестна, тиха, истинска дама... би трябвало да си намери ухажори. Но подходящият за нея мъж дори няма да я доближи. В днешно време никой не може да си позволи момиче без зестра.

— Има мъже, които могат да си я позволят — рече разсеяно Девън.

— Кой?

— Някои от момчетата, с които се познаваме... Северин или Уинтърборн...

— Щом са наши приятели, не бих свързвал лейди Хелън с който и да е от тях. Тя трябва да се омъжи за образован рентиер, не за някой варварин.

— Трудно бих определил собственик на голям магазин като варварин.

— Рис Уинтърборн е вулгарен, безмилостен, готов на всякакъв компромис с принципите си заради печалбата... качества, на които се възхищавам, разбира се... но никога няма да е подходящ за лейди Хелън. Двата ще бъдат изключително нещастни заедно.

— Разбира се, че ще бъдат. Това е брак. — Девън седна на стария стол, разположен зад писалището пред една от прозоречните ниши. Засега библиотеката се беше оказала любимата му стая в къщата —

стените ѝ бяха облицовани с дъбова ламперия и покрити от пода до тавана с рафтове, върху които бяха подредени поне три хиляди книги. Един от шкафовете имаше тесни чекмеджета, в които се съхраняваха карти и документи. Приятният мирис на тютюн, мастило и книжен прах се смесваше със сладкия аромат на подвързии и документи.

Девън разсеяно взе дървената стойка за пури от съседното писалище и започна да я разглежда. Стойката беше издялана във формата на кошер и повърхността ѝ беше обсипана с мънички месингови пчелички.

— Онова, от което Уинтърборн се нуждае най-много, никога няма да може да си го купи.

— Какво ще кажеш за дъщеря на аристократ?

Уест се разхождаше покрай рафтовете и преглеждаше заглавията. Издърпа една книга от мястото ѝ и я прелисти безизразно.

— Защо, по дяволите, говорим за уреждането на брака на лейди Хелън? Бъдещето ѝ не е твоя работа. След като продадем имението, най-вероятно повече никога няма да я видиш.

— Няма да продавам имението — отвърна Девън, докато продължаваше да разглежда пчелите.

Книгата подскочи в ръцете на Уест и едва не падна на земята.

— Да не си полудял? *Защо?*

Девън не искаше да обяснява мотивите си, когато самият той все още не беше напълно наясно с тях.

— Нямам желание да бъда безимотен граф.

— Че кога гордостта ти е имала значение?

— Откакто станах благородник, вече има.

Уест го изгледа преценяващо.

— Приоратът Евърсби не е нещо, което си очаквал да наследиш, нито си го искал, нито си подготвен по какъвто и да е начин за управляването му. Той е воденичен камък, овесен на шията ти. Не бях напълно сигурен в това до срещата ни тази сутрин с Тотхил и Фог. Голяма глупост ще направиш, ако не го продадеш и запазиш титлата.

— Титлата е нищо без имението.

— Не можеш да си позволиш имението.

— Значи трябва да намеря начин.

— Как? Нямах никаква представа как да се оправяш с толкова сложен бюджет. А що се отнася до земеделието, досега не си засял

дори една ряпа. В каквото и да си компетентен, което не е много, то не включва управляването на подобно място.

Странно, но докато Девън чуваше собствените си съмнения от устата на брат си, упоритостта му стремително нарастваше.

— Щом Тео е бил компетентен, проклет да съм, ако и аз не се науча да го правя.

Уест поклати недоверчиво глава.

— Оттук ли се пръкна тази безсмислица? Опитваш се да се състезаваш с мъртвия си братовчед?

— Стига глупости — сопна му се Девън. — Не е ли очевидно, че тук е заложено много повече? Огледай се, за Бога. Имението издържа стотици хора. Без него мнозина от тях няма да оцелеят. Каж ми, че си готов да се изправиш лице в лице с един от наемателите и да му кажеш, че със семейството му ще трябва да се преместят в Манчестър, за да могат всичките да работят в някоя от мизерните фабрики.

— И с какво работата във фабриката е по-лоша от живота върху едно кално парче земя?

— Като се имат предвид градските болести, престъпността, уличките в бедняшките квартали и нарастващата бедност — отвърна Девън с леден тон, — бих казал, че е значително по-лоша. А и ако всичките ми арендатори и слуги напуснат, какви ще са последствията за самото село Евърсби? Какво ще се случи с търговците и бизнесмените, щом имението изчезне? Трябва да се опитам да оправя това, Уест.

Брат му го гледаше така, сякаш беше някой непознат.

— *Твоите* арендатори и слуги.

Девън се намръщи.

— Да. Чии други да са?

Устните на Уест се изкривиха в презрителна усмивка.

— Каж ми едно нещо, о, господарю... какво очакваш да се случи, ако се провалиш?

— Не мога да си мисля за провал. Ако го направя, ще бъда обречен от самото начало.

— *Вече* си обречен. Ще се издуваш и перчиш като господар на имението, докато покривът не хлътне и наемателите не умрат от глад, и проклет да съм, ако участвам по някакъв начин в нарцисличното ти безумие.

— Не бих искал това от теб — отвърна Девън и тръгна към вратата. — Тъй като обикновено си пиан като дъска, няма да си ми от никаква полза.

— За какъв се мислиш, по дяволите? — извика Уест след него.

Девън се спря на прага, извърна се и го изгледа студено.

— Аз съм граф Триниър — рече той и напусна стаята.

ГЛАВА 6

За пръв път след инцидента с Тео, Катлийн спа без кошмари. След като се пробуди след дългия сън, тя седна в леглото и камериерката ѝ Клара донесе подноса със закуската.

— Добро утро, милейди. — Клара постави подноса в скута на Катлийн, докато прислужничката дръпна завесите, за да пропусне слабата сивкава светлина, която струеше от облачното небе. — Лорд Триниър ми поръча да ви предам бележката му.

Катлийн се намръщи с любопитство и разгъна малкото хартиено правоъгълниче. Почеркът на Девън беше ъгловат и решителен, думите бяха написани с черно мастило.

Мадам,

Тъй като скоро заминавам за Лондон, бих искал да обсъдим един въпрос, който е от голяма важност. Моля ви, при първа възможност слезте в библиотеката, за да поговорим.

Триниър

Всичките ѝ нерви се изопнаха при перспективата да се изправи лице в лице с него. Знаеше защо иска да разговаря с нея... щеше да я помоли да напусне имението колкото се може по-скоро. Нямахше да пожелае да се обремени с присъствието на вдовицата на Тео или на сестрите му, пък и никой не би го очаквал от него.

Днес щеше да разпрати писма в опит да си намери къща. Ако стриктно икономисваха, тя, Хелън и близначките можеха да преживяват с вдовишката ѝ рента. Може би щеше да е най-добре да започнат отначало на някое друго място. През трите месеца, които бе живяла в приората Евърсби, ѝ се бяха случили много малко хубави неща. И макар Хелън и близначките да обичаха единствения дом, който някога бяха познавали, те само щяха да спечелят от промяната.

Твърде дълго бяха живели откъснати от света... Имаха нужда от нови хора, нов пейзаж, нови преживявания. Да... четирите заедно щяха да се справят.

Но Катлийн се притесняваше какво щеше да се случи с арендаторите и слугите. Наистина бе жалко, че след смъртта на Тео щеше да настъпи краят на фамилията Рейвънел и гордото ѝ наследство.

Изпълнена с меланхолия, тя облече с помощта на Клара многобройните фусти, корсета и турнюра с подплънки.

След това навлече и плътно прилепващата към тялото черна крепонена рокля, падаща на гърба на дипли, които се спускаха до земята и се влачеха отзад в малък шлейф. Копчетата ѝ се намираха на гърдите, дългите ръкави прилепваха към китките ѝ и завършваха със свалящи се ръкавели, ушити от бял лен. Замисли се дали да не сложи воала, но се отказа, след като реши, че двамата с Девън вече са надживели тези формалности.

След като Клара заплете косата на Катлийн в плитки, които събра и нави на кок на тила ѝ, тя попита предпазливо:

— Милейди, негова светлост спомена ли какво възнамерява да прави с персонала? Много от нас се притесняват за работата си.

— Засега не е споменал нищо за плановете си — отвърна Катлийн, като вътрешно се ядосваше на собствената си безпомощност. — Но работата ти при мен е сигурна.

— Благодаря ви, милейди. — Клара не изглеждаше особено облекчена, но Катлийн разбираше противоречивите ѝ чувства. След като бе работила в голямо имение, работата в някоя къща или стаи под наем за нея щеше да е провал.

— Ще направя всичко възможно, за да се опитам да повлияя върху мнението на лорд Триниър за прислугата — каза ѝ Катлийн, — но се боя, че нямам никакво влияние върху него.

Двете размениха неприветливи усмивки и Катлийн излезе от стаята.

Когато приближи библиотеката, тя почувства как пулсът ѝ се ускорява. Изпъна рамене и прекоси прага.

Девън като че ли разглеждаше подредените по рафтовете книги; протегна ръка и изправи две томчета, които бяха паднали настрани.

— Милорд — каза тихо Катлийн.

Девън се обърна и очите му веднага намериха нейните. Беше зашеметяващо красив, облечен в тъмен костюм, ушит по новата, по-свободна мода; сакото, жилетката и панталоните бяха от подходящи си платове. Неофициалната кройка на костюма по никакъв начин не смекчаваше здравите очертания на тялото му. Катлийн не можа да потисне спомена за силните му ръце, които я обгръщаха, и твърдите му гърди под бузата ѝ. Топлината запълзя по лицето ѝ.

Девън се поклони с непроницаемо лице. На пръв поглед изглеждаше спокоен, но когато се взря в него, под очите му се забелязваха леки сенки, а в привидно отпуснатия му вид се долавяше добре прикрито напрежение.

— Надявам се, че тази сутрин се чувствате добре — рече тихо той.

Изчервяването ѝ смуцаващо се задълбочи.

— Да, благодаря ви. — Тя направи реверанс и сплете пръсти. — Искали сте да обсъдим нещо, преди да тръгнете?

— Да, относно имението. Стигнах до някои изводи...

— Надявам се... — започна тя, но се спря. — Простете, не исках да...

— Продължете.

Катлийн наведе поглед към сплетените си пръсти и заговори:

— Милорд, ако решите да освободите някои от прислужниците... или всичките, всъщност... надявам се да вземете предвид, че някои от тях са служили на семейство Рейвънел през целия си живот. Може би ще обмислите да отпуснете малки суми на най-възрастните от тях, които нямат почти никаква възможност да си намерят нова работа.

— Ще го имам предвид.

Тя усещаше погледа му, който пареше като слънчева светлина. Махагоновият часовник върху полицата над камината отмерваше мълчанието с деликатни тиктакания.

— Когато сте с мен, се чувствате изнервена — каза тихо той.

— След вчерашния ден... — Гласът ѝ секна, тя преглътна с усилие и кимна.

— Не е нужно някой друг, освен нас двамата, да знае за това.

Дори Катлийн да предпочетеше да му повярва, това изобщо не я успокои. Споменът представляваше една нежелана връзка между тях.

Той я беше видял в най-слабоволния ѝ, най-унил момент, и предпочиташе да го чуе как ѝ се подиграва, вместо да се държи толкова мило с нея.

Насили се да срещне погледа му и призна с принудена откровеност:

— По-лесно е да мисля за вас като за неприятел.

Девън леко се усмихна.

— Тогава това ни поставя в много странна ситуация, защото аз реших да не продавам имението.

Думите му я удивиха. Не можеше да повярва. Правилно ли беше чула?

— Положението на приората Евърсби е толкова отчайващо — продължи Девън, — че малцина са способните да го влошат още повече. И аз съм един от тях, разбира се. — Той посочи с жест двете кресла, разположени до писалището. — Ще поседите ли с мен?

Тя кимна и докато сядаше, мислите препускаха в главата ѝ. Предишния ден бе изглеждал толкова непоколебим — нямаше никакво съмнение, че възнамеряваше да се отърве от имението и проблемите му по възможно най-бързия начин.

След като подреди полите си и скръсти ръце в скута си, тя го погледна учудено.

— Мога ли да попитам какво ви накара да промените мнението си, милорд?

Девън отговори след кратко забавяне, с притеснено изражение.

— Опитвах се да измисля всякакви причини, за да си измия ръцете и да се отърва от това място. Но винаги стигах до извода, че заради всеки един мъж, жена и дете в това имение съм длъжен да се опитам да го спася. Приоратът Евърсби е изграждан поколения наред. Не искам аз да... Не мога просто да го унищожа.

— Мисля, че това е достойно за възхищение решение — каза тя с колеблива усмивка.

Той изкриви устни.

— Брат ми го нарича суета. И, естествено, предрече провала ми.

— Тогава аз ще послужа като противотежест — възкликна импулсивно тя, — и ще предскажа успеха ви.

Девън я погледна напрегнато и я изненада с една бърза усмивка.

— Недейте да залагате парите си на това — посъветва я той. Усмивката се стопи до колебливо потрепване в ъгълчетата на устата му. — Продължавах да се будя посред нощ и да споря със себе си. Но тогава ми хрумна да помисля какво би направил баща ми, ако беше живял достатъчно дълго, за да се озове на моето място.

— Щеше ли да спаси имението?

— Не, нямаше да се замисли и за миг. — Девън се изсмя. — Мога да кажа, че винаги е най-добрият избор да направя точно обратното на онова, което би направил баща ми.

Катлийн го погледна със съчувствие.

— Пиеше ли? — осмели се да попита тя.

— Всичко правеше. И ако му харесваше, стигаше до крайности. Рейвънел до мозъка на костите си.

Катлийн кимна, като си мислеше за Тео.

— Предположих — осмели се да каже тя, — че семейният ви темперамент не е твърде подходящ при управлението на имение.

В очите му проблесна веселие.

— Като човек, който притежава изцяло семейния темперамент, съм напълно съгласен. Ще ми се да можех да твърдя, че майка ми идва от солидно, прагматично семейство, за да балансира лудостта на Рейвънел. За нещастие тя беше още по-зле.

— По-зле? — попита Катлийн и очите ѝ се разшириха. — Лош характер ли имаше?

— Не, но беше неуравновесена. Смахната. Няма да преувелича, ако кажа, че имаше дни, в които дори забравяше, че има деца.

— Моите родители бяха много грижливи и внимателни — отзова се след миг Катлийн. — Стига да си кон.

Девън се усмихна. Наведе се напред, облегна лакти върху коленете си и отпусна за миг глава. Не твърде подходяща поза в присъствието на дама, но тя просто разкриваше колко много е уморен. И объркан. За пръв път Катлийн изпита истинско съчувствие към него. Не беше честно човек да се изправя срещу толкова много ужасни проблеми наведнъж, без всякакво предупреждение или подготовка.

— Има още нещо, което бих искал да обсъдим — рече най-накрая той, след като се надигна. — Не мога просто така да изхвърля сестрите на Тео от единствения дом, който някога са познавали. — Изражението ѝ го накара да повдигне вежди. — Да, имам съвест.

Вярно, че години наред съм я пренебрегвал и отхвърлял, но въпреки това от време на време ми досажда.

— Ако възнамерявате да позволите на момичетата да останат тук...

— Да. Но този сценарий предизвиква очевидни трудности. Те имат нужда от придружителка. Да не споменаваме строгото обучение, което трябва да преминат, ако искат да се появят в обществото.

— Обществото? — повтори изумено Катлийн. — И трите?

— Защо не? На подходящата възраст са, нали?

— Да, но... разходите...

— Те са мой проблем. — Той се поколеба. — Вие ще се заемете с най-трудната част от цялата работа, като поемете близначките. Цивилизуйте ги, доколкото можете.

— Аз? — Очите ѝ се разшириха. — Вие... предлагате ми да остана в приората Евърсби с тях?

Девън кимна.

— Очевидно не сте много по-възрастна от Хелън и близначките, но вярвам, че ще можете да се справите много добре с тях. Определено по-добре, отколкото някой непознат. — Той замълча за миг. — Те заслужават същите възможности, на които се радват останалите дами с тяхната класа. Бих искал да направя това възможно, но не мога да го постигна без вашата помощ тук. — Девън се усмихна леко. — Естествено, ще можете да обучавате и Асад. Подозирам, че ще усвои правилата за поведение на масата преди Пандора.

Сърцето на Катлийн биеше като полудяло. Да остане тук с Хелън и близначките... и Асад... това беше повече, отколкото се беше осмелявала да мечтае.

— Предполагам, че вие също ще живеете тук? — попита предпазливо тя.

— Ще ви посещавам често — отвърна Девън. — Но по-голямата част от работата по уреждането на финансовите дела на имението ще се върши в Лондон. В мое отсъствие цялото домакинство преминава под ваше ръководство. Това достатъчен стимул ли е да останете?

Катлийн започна да кима още преди да е завършил изречението.

— Да, милорд — рече тя, почти останала без дъх от облекчение. — Ще остана. И ще ви помогна с всичко, с което мога.

ГЛАВА 7

Месец, след като Девън и Уест бяха напуснали Хемпшър, един плик, адресиран до Катлийн, беше доставен в приората Евърсби.

Когато сестрите Рейвънел се събраха около нея в гостната на горния етаж, Катлийн отвори пакета и разгърна шумолящата хартия. Всички възкликнаха възхитено, когато отвътре се показа един кашмирен шал. Това беше последната мода в Лондон; изработваха ги ръчно в Персия и ги обшиваха с избродирани цветя и копринени ресни. Вълната беше боядисана в преливащи се цветове, за да се постигне ефектът на залез, сияйното червено преминаваше в оранжево и златисто.

— Това се нарича стил омбре — каза почтително Касандра. — Виждала съм панделки, боядисани по този начин. Колко е модерно!

— Ще подхожда прекрасно на косата ти — отбеляза Хелън.

— Но кой го е изпратил? — попита Пандора. — И защо?

Катлийн взе бележката, която беше пъхната в пакета, и прочете думите, написани със самоуверен почерк:

Както ви обещах.

Триниър

Девън нарочно беше подбрал шал с възможно най-жизнените цветове. Облекло, което една вдовица никога не би могла да облече.

— Не мога да го приема — рече намръщено тя. — Изпратен е от лорд Триниър и е твърде интимна вещ. Може би ако беше изпратил кърпичка или кутия със сладкиши...

— Но той е роднина — изненада я със забележката си Хелън. — А и шал не е чак *толкова* интимна вещ, нали? Все пак човек не го намята направо върху кожата си.

— Мисли за него като за твърде голяма кърпичка — предложи Касандра.

— Дори да го задържа — рече Катлийн, — ще се наложи да го боядисам в черно.

Момичетата изглеждаха толкова втрещени, сякаш им беше предложила да убият някого. Всичките заговориха в един глас.

— Не бива...

— О, но защо?

— Да съсипеш такива великолепни цветове...

— Как бих могла да го нося такъв? — попита настоятелно Катлийн. — Ще пламтя като папагал. Представяте ли си какви клюки ще плъзнат?

— Можеш да го носиш у дома — прекъсна я Пандора. — Никой няма да те види.

— Сложи си го — настоя Касандра. Въпреки неохотата на Катлийн, момичетата настояха да го наметне на раменете си, просто за да видят как ще ѝ стои.

— Колко е красив — рече Хелън с грейнали очи.

Това беше най-разкошната тъкан, която беше чувствала върху кожата си, толкова мека и деликатна. Катлийн прокара длан по ярките цветове и въздъхна.

— Предполагам, че с анилиновата боя ще го съсипя — промърмори тя. — Но ще му кажа, че съм го направила.

— Ще го излъжеш? — попита Касандра с ококорени очи.

— Така не ни даваш особено добър пример.

— Не бива да го окуражавам да изпраща неподходящи подаръци — отвърна Катлийн.

— Вината не е негова, че просто не е бил наясно — отбеляза Пандора.

— Той знае правилата — каза мрачно Катлийн. — И му харесва да ги нарушава.

Милорд,

Много мило от ваша страна да ми изпратите толкова прекрасен подарък, който е много полезен сега, когато времето се развали. Със задоволство установих, че кашмирът поема равномерно черната боя, така че сега е подходящ за траура ми.

Благодаря ви за вниманието.

Лейди Триниър

— *Боядисала* си го? — попита на глас Девън, докато оставяше бележката на писалището си със смесица от веселие и раздражение.

Посегна към сребърната стойка за пера, извади едно ново и придърпа лист хартия от близката купчина. Тази сутрин вече беше изписал поне половин дузина официални писма до адвокати, предприемачи и до банкера му, и беше наел един външен оценител, който да анализира финансовото положение на имението. Намръщи се при вида на изцапаните си с мастило пръсти. Пастата от лимон и сол, която му беше донесъл камериерът, не беше премахнала изцяло петната. Беше се изморил от писане, а още повече от смятане, така че писмото на Катлийн му беше донесло желаното отвличане на вниманието.

Предизвикателството ѝ не трябваше да остане без отговор.

Загледан в писмото ѝ с лека усмивка, Девън обмисляше най-добрия начин да я подразни.

Топна перото в мастилницата и написа:

Мадам,

Радвам се, че шалът се оказа полезен в тези студени есенни дни.

Във връзка с това бих искал да ви уведомя за решението ми да даря всички черни завеси, които в момента закриват прозорците на приората Евърсби на една лондонска благотворителна организация. Тъй като вие, за съжаление, повече няма да имате нужда от тези тъкани, те ще бъдат използвани за ушиването на зимни палта за бедните, което, убеден съм, ще се съгласите, е далеч по-благородна цел. Уверен съм в способността ви да откриете друг начин, за да направите атмосферата в приората Евърсби подходящо мрачна и потискаща.

Ако скоро не получа завесите, ще сметна, че срочно се нуждаете от помощта ми. В този случай с удоволствие

ще ви направя услугата да се появя по най-бързия начин в Хемпшър.

Триниър

Отговорът на Катлийн пристигна седмица по-късно, заедно с огромни сандъци, в които бяха прибрани черните завеси.

Милорд,

В загрижеността си за потиснатите маси очевидно сте пропуснали да ми съобщите, че сте уредили цял батальон работници да завладее приората Евърсби. Дори в момента, в който ви пиша, водопроводчици и дърводелци сноват свободно из къщата, къртят стените и подовете и твърдят, че правят всичко това с ваше разрешение.

Разходите за прокарването на водопровод са екстравагантни и незадължителни. Шумът и липсата на благоприличие са неприятни, особено в дом, който е в траур.

Настоявам веднага да прекратите работата им.

Лейди Триниър

Мадам,

Всеки човек си има своя праг на поносимост. Моят стига точно до външните тоалетни.

Прокарването на водопровода ще продължи.

Триниър

Милорд,

Като се имат предвид всички подобрения, от които се нуждаят земите ви, включително ремонтите на къщите за работници, фермерските сгради, канализацията и оградите, човек би се зачудил дали личният ви телесен комфорт не надделява над всички останали съображения.

Мадам,
В отговор на вашето чудене...
Да.

Триниър

— О, колко го ненавиждам! — извика Катлийн и хвърли писмото на писалището в библиотеката. Хелън и близначките, които четяха задълбочено книги за поведение и етикет, я погледнаха въпросително.

— Триниър — обясни намръщено тя. — Уведомих го за хаоса, който причинява с всичките тези работници, които трополят нагоре-надолу по стълбите, и чукат и режат по цял ден. Но на *него* не му пука за ничие удобство, освен за неговото собствено!

— На мен шумът не ми пречи, всъщност — каза Касандра. — Имам чувството, че къщата отново е оживяла.

— С нетърпение очаквам вътрешните тоалетни с течаща вода — призна си смутено Пандора.

— Не ми казвайте, че лоялността ви е купена на цената на една тоалетна! — тросна им се Катлийн.

— Не е само една тоалетна — рече Пандора. — По една на всеки етаж, включително този на слугите.

Хелън се усмихна на Катлийн.

— Може би ще е по-лесно да понесем малко неудобства, ако не спираме да си напомняме колко ще е приятно, след като всичко приключи.

Оптимистичното изявление беше прекъснато от поредица силни удари от долния етаж, от които подът се разтресе.

— *Малко* неудобства? — повтори Катлийн и изсумтя. — На мен ми звучи така, сякаш цялата къща се кани да се срути.

— Монтират бойлерна система — каза Пандора, докато прелистваше книгата си. — Тя представлява два големи медни цилиндъра, пълни с тръби за вода, които се загряват от газови горелки. Повече няма да се налага да чакаме за гореща вода — тя ще идва

веднага през удължителните тръби, прикрепени към горната част на бойлера.

— Откъде знаеш всичко това, Пандора? — попита изпълнената с подозрения Катлийн.

— Главният водопроводчик ми го обясни.

— Скъпа — рече нежно Хелън, — не е прилично да разговаряш с мъж, на който не си била представена. Особено когато става дума за работник в дома ти.

— Но, Хелън, той е *стар*. Прилича на дядо Коледа.

— Възрастта няма нищо общо — отсече Катлийн. — Пандора, ти обеща да спазваш правилата.

— Спазвам ги — възрази Пандора раздражено. — Спазвам всички правила, които мога да си спомня.

— И как така помниш всички подробности по водопроводната система, но не и основните правила на етикета?

— Защото водопроводите са по-интересни. — Пандора наведе глава над книгата по поведение и се престори, че се съсредоточава върху главата, озаглавена „Благоприлично поведение на една дама“.

Катлийн погледна притеснено към момичето. След двете седмици обучение Пандора беше постигнала малък напредък в сравнение с Касандра, която беше научила много повече за същия период от време. Освен това Катлийн беше забелязала, че Касандра се опитва да прикрие напредъка си, за да не изглежда Пандора още по-зле. Вече беше пределно ясно, че Пандора определено е по-недисциплинираната от двете.

Точно тогава госпожа Чърч, пълничката и жизнерадостна домакинка, влезе, за да им съобщи, че следобедният чай скоро ще бъде поднесен във всекидневната на горния етаж.

— Ура! — възкликна Пандора и скочи от стола си. — Толкова съм изгладняла, че бих могла да изям колелото на карета. — И след миг изчезна от стаята.

Касандра погледна извинително Катлийн и забърза след сестра си.

Хелън по навик започна да събира книгите и листите хартия, и да ги трупа на купчинки. Катлийн избута столовете на мястото им около масата.

— Пандора винаги ли е била толкова... — започна тя, но се спря в търсене на по-дипломатичен израз.

— Да — отвърна съчувствено Хелън. — Затова никоя от гувернантките ни не се задържа дълго.

— Как тогава ще я подготвя за представянето, щом не мога да я задържа седнала на едно място за повече от пет минути?

— Не съм сигурна, че може да бъде направено.

— Касандра напредва отлично, но не съм сигурна, че Пандора ще бъде готова едновременно с нея.

— Касандра никога няма да отиде на бал или вечеринка, ако Пандора не бъде с нея.

— Изобщо не е честно да прави такава жертва.

Раменете на Хелън се повдигнаха грациозно.

— Винаги е било така. Когато бяха малки, те разговаряха помежду си на собствен измислен език. Когато едната от тях беше наказвана, другата настояваше също да получи наказание. Мразят да бъдат разделени.

Катлийн въздъхна.

— Ще се наложи, ако не отбележи напредък. Няколко следобеда ще се занимавам индивидуално с Пандора. Ти съгласна ли си да учиш отделно заедно с Касандра?

— Да, разбира се.

Хелън подреди книгите, като отбеляза с листче хартия във всяка една от тях мястото, докдето бяха стигнали. Отнасяше се изключително внимателно с книгите: те бяха нейните компаньони, нейното развлечение и единственият ѝ прозорец към външния свят. Катлийн се притесняваше, че ще ѝ бъде трудно да се аклиматизира към цинизма и фалшивостта на Лондон.

— След края на траура искаш ли да бъдеш въведена в обществото? — попита тя.

Хелън се поколеба, обмисляйки въпроса.

— Някой ден бих искала да се омъжа — призна си тя.

— Какъв съпруг искаш? — попита Катлийн с провокативна усмивка. — Красив и висок? Елегантен?

— Не трябва да е красив или висок, щом е мил. Ще съм много щастлива, ако обича книги и музика... и деца, разбира се.

— Обещавам ти, че ще намерим такъв мъж за теб — каза Катлийн и я погледна с обич. — Не заслужаваш по-малко, скъпа Хелън.

* * *

— Защо не дойде да ядеш в клуба? — попита Уест, щом влезе в гостната на лондонския апартамент на Девън. Повечето от стаите нямаха мебели. Стилното, модерно жилище беше дадено под наем на италиански дипломат, за да държи в него любовницата си. — Предлагаха бифтек и стъргана ряпа — продължи Уест. — Не помня някога да си пропускал... — Той внезапно млъкна. — Защо седиш на писалището? Какво, по дяволите, си направил със столовете?

Девън, който преглеждаше пощата, вдигна намръщено глава.

— Нали ти казах, че се местя в Мейфеър.

— Не предполагам, че ще е толкова скоро.

Домът Рейвънел представляваше къща в яacobински стил с дванайсет спални, която изглеждаше така, сякаш от приората Евърсби се беше пръкнало по-малко негово копие. За щастие домът Рейвънел се намираше в по-добро състояние, отколкото бе очаквал Девън. Беше претъпкан с мебели, но удобен, тъмният дървен интериор и килимите в плътни нюанси му придаваха отличително мъжествена атмосфера. Макар че домът Рейвънел беше твърде голям за сам човек, Девън нямаше друг избор, освен да се нанесе там. Беше поканил Уест да живее с него, но брат му нямаше никакво желание да се откаже от удобството и усамотението на стилния си апартамент.

Никой не можеше да го обвини за това.

— Изглеждаш ми доста навъсен — отбеляза Уест. — Знам точното нещо, което да те развесели. Тази вечер аз и момчетата отиваме в мюзикхола, за да гледаме трио акробатки, които се рекламират като „гъвквите чудеса“. Ще играят по трико и мънички златисти полички...

— Благодаря ти, но не мога.

— Гъвквите чудеса — повтори Уест, сякаш Девън не го беше чул както трябва.

Доскоро предложението сигурно щеше да го изкуши донякъде. Но сега, притиснат от нарастващите притеснения, Девън не се интересуваше от гъвкавите шоуъгърли. Двамата с Уест и приятелите им бяха гледали подобни представления безброй пъти в миналото — нищо ново нямаше за откриване в тези номера.

— Върви се забавлявай — каза той, — а после ще ми разказваш. — Погледът му се върна на писмото, което държеше в ръката си.

— Няма никаква полза от това да ти разказвам — отвърна раздразнено Уест. — Трябва да ги видиш, иначе няма смисъл. — Той се поколеба. — Какво толкова интересно има в това писмо? От кого е?

— От Катлийн.

— Някакви новини от имението?

Девън се изсмя.

— Няма край. Всичките са лоши. — Той подаде писмото на Уест, който го прегледа набързо.

Милорд,

Днес ме посети господин Тотхил, чието здраве очевидно го предава. Личното ми мнение е, че задълженията му на управител на имението го затрудняват все повече и той не е способен да ги изпълнява задоволително.

Проблемът, към който насочи вниманието ми, е свързан с петима от арендаторите в низините, на които преди три години са били обещани подобрения, свързани с отводняването. Глинестата почва във фермите им е гъста и лепкава като птичи клей, почти невъзможна за разораване. За мой ужас научих, че покойният граф е взел на заем пари от частна компания за подобряване на земята, за да извърши необходимото, което така и не направил. В резултат на това е била издадена заповед от мировия съдия — или веднага да върнем заема, или да монтираме отводнителни съоръжения във фермите на арендаторите.

Моля ви, кажете ми дали мога да помогна по някакъв начин. Познавам семействата на въпросните арендатори и бих могла да разговарям с тях от ваше име.

— Какво е птичи клей? — попита Уест, след като му върна писмото.

— Лепило, направено от кората на бодлива зеленика. Размазва се по клоните на дърветата, за да лови птици. Кацнат ли на клона, залепват завинаги.

Девън разбираше точно как се чувстват.

След месец безспирна работа той едва беше успял да разбере незначителна част от нуждите на приората Евърсби. Нужни бяха години, за да усвои необходимите знания за култивирането на реколтата, подобриенето на земята, млекарството, чифтосването на животните, лесовъдството, счетоводството, инвестициите, законите за земята и местната политика. Засега важното беше да не затъва в подробностите. Девън се опитваше да мисли нашироко, да открива начините, по които едни проблеми се свързват с други, да открива шаблони. Макар че започваше да разбира какво трябва да бъде свършено, той не знаеше точно *как* да го свърши.

Щеше да се наложи да наеме мъже, на които да довери управлението при неговите условия, но му трябваше време да ги намери. Тотхил беше твърде стар и упорит традиционалист, такъв беше и Карлоу, комисионерът, който работеше за него. Необходимо беше веднага да им намери заместници, но в цяла Англия имаше само шепа мъже, които бяха подготвени за управители на имения.

Сутринта Девън, потънал в отчаяние, размишляваше върху грешката, която бе направил, когато беше поел този товар. Но тогава пристигна писмото на Катлийн и то бе достатъчно, за да стимулира решителността му.

Беше готов на всичко, за да я получи. *На всичко.*

Не можеше да си обясни защо е толкова обсебен от нея.

Но като че ли това чувство го беше имало винаги, вплетено в тъканта на съществуването му, в очакване да бъде открито.

— Какво смяташ да правиш? — чу той гласа на Уест.

— Първо ще разпитам Тотхил какво знае за заема. Тъй като вероятно няма да ми даде задоволителен отговор, ще трябва сам да се ровя из счетоводните книги, за да разбера какво се е случило. При

всички случаи обаче ще наредя на главния отговорник по земите да се погрижи за подобрението им.

— Не ти завиждам — рече небрежно Уест и замълча. Тонът му се промени, изостри се. — Нито те разбирам. Продай проклетото имение, Девън. Нищо не дължиш на тези хора. Приоратът Евърсби не ти се пада по рождение.

Девън го изгледа язвително.

— Тогава как така се оказа у мен?

— Заради един проклет инцидент!

— Въпреки това е мой. Сега си върви, преди да съм ти строшил главата с някоя от тези счетоводни книги.

Но Уест стоеше, без да помръдва, вперил в него опасния си поглед.

— Защо се случва всичко това? Какво те промени?

Вбесен, Девън разтърка крайчетата на очите си. От седмици не беше спал добре и готвачката му носеше само прегорял бекон и слаб чай за закуска.

— Да не мислиш, че целият ни живот ще премине, без изобщо да се променим? — попита той. — Че ще се занимаваме единствено с егоистични удоволствия и тривиални развлечения?

— Разчитах на това!

— Е, неочакваното се случи. Не си прави труда да размишляваш върху това; не искам нищо от теб.

Агресивността на Уест се стопи до възмущение. Той приближи до писалището, обърна се и с усилие се настани до Девън.

— А може би трябва, тъпо копеле такова.

Двамата седяха един до друг. В напрегнатата тишина Девън разглеждаше подпухналото лице на брат си, увисналата кожа под брадичката му. Алкохолът беше започнал да гравира бузите му с мрежичка от капиляри. Трудно беше да се разпознае в този лишен от илюзии мъж някогашното засмяно, енергично момче.

Хрумна му, че в решимостта си да спаси имението, арендаторите, слугите и сестрите на Тео, той беше пропуснал факта, че собственият му брат може би също има нужда от спасяване. Уест беше толкова умен, че Девън винаги бе смятал, че ще може сам да се погрижи за себе си. Но понякога най-умните хора си навличат най-ужасните неприятности.

Изглеждаше неизбежно Девън и Уест да се превърнат в егоистични пройдохи. След като баща им беше умрял наред шумна разпра, майка им ги беше оставила в един пансион, докато пътуваше из континента. Прехвъркваше от една любовна афера на друга, поглъщаше на малки порции болката от разбитото си сърце, докато накрая това не се беше оказало фатално. Девън така и не разбра дали беше починала от болест или самоубийство, а и не искаше да разбира.

Двамата с Уест сновяха между пансиона и домовете на роднини, като настояваха да останат заедно, независимо колко често се опитваха да ги разделят. Докато Девън размишляваше върху тези проблемни години, в които двамата бяха единствената си опора, той осъзна, че трябва да включи Уест в новия си живот — дори брат му да не искаше да бъде включван. Силата на връзката им не позволяваше на никой от тях да поеме в някаква посока, без да повлече след себе си и другия.

— Имам нужда от помощта ти, Уест — каза тихо той.

Брат му помълча известно време, преди да отговори:

— Какво искаш да направя?

— Върви в приората Евърсби.

— Пускаш ме сам при братовчедките? — попита навъсено Уест.

— Нямам друг избор. Освен това, докато бяхме там, ти като че ли не изглеждаше заинтригуван от нито една от тях.

— Няма нищо интересно в съблазняването на невинните. Твърде е лесно. — Уест скръсти ръце на гърдите си. — Каква е целта на заточението ми в Евърсби?

— Искам да се заемеш с отводняването на земите на арендаторите. Срещни се поотделно с всеки един от тях. Разбери какво е било обещано и какво трябва да се направи...

— Категорично не.

— Защо?

— Защото това ще изисква от мен да посещавам ферми и да обсъждам времето и добитъка. Както знаеш, животните изобщо не ме интересуват, освен ако не се предлагат с портвайн и гарнитура от варени картопки.

— Върви в Хемпшър — отсече Девън. — Срещни се с фермерите, изслушай проблемите им и ако успееш, изобрази някакво съчувствие. След това искам доклад и списък с препоръки за подобрене на имението.

Изразявайки с мърморене отвращението си, Уест се изправи и подръпна жилетката си.

— Единствената ми препоръка за твоето имение — каза той, докато излизаше от стаята, — е да се отървеш от него.

ГЛАВА 8

Мадам,

Искрените ми благодарности за предложението ви да разговаряте с арендаторите за проблемите с отводняването. Но тъй като вече сте натоварени с много задачи, изпращам брат ми, Уестън, да се заеме с проблема. Той ще пристигне в Евърсби в сряда и ще остане там две седмици. Изнесъл съм му обширна лекция по джентълменско поведение. Ако ви опечали дори за миг, веднага ми телеграфирайте и проблемът ще бъде решен незабавно.

Брат ми ще пристигне на гара Олтън някъде по обяд. Надявам се, че ще изпратите някой да го прибере, тъй като съм сигурен, че никой друг няма да пожелае да го вземе.

Триниър

П.П.

Наистина ли боядисахте шала в черно?

Милорд,

Сред ежедневната глъч на ремонтите, която е шумна и от армейски корпус барабанчици, присъствието на брат ви най-вероятно ще мине незабелязано.

Ще го приберем в сряда.

Лейди Триниър

В отговор на писмото си, Катлийн получи телеграма от местния пощенски клон сутринта, преди очакваното пристигане на Уест.

Мадам,

Няма да сте вечно в траур.

Катлийн се усмихна разсеяно, докато оставяше писмото на масата. За миг ѝ се прииска вместо брат му, в Хемпшър да беше дошъл Девън. Намръщи се на абсурдната мисъл. Напомни си колко я беше дразнил и изнервял. В добавка към това и какофонията при поставянето по негово настояване на водопроводната инсталация, която ежедневно я тормозеше. Не биваше да пропуска и начина, по който я беше принудил да свали траурните завеси — макар че пред себе си признаваше, че всички в домакинството, включително прислугата, се наслаждаваха на грейналите стаи и разкритите прозорци.

Не, не искаше да вижда Девън. Ни най-малко. Беше твърде заета, за да мисли за него или за какво ѝ напомняше ясната тъмносиня отсянка на очите му... може би бристълско стъкло... а и вече беше забравила усещането на силните му ръце, обгърнали тялото ѝ, и дрезгавия шепот в ухото ѝ... *Държа ви...* и настръхването, когато едва наболата му брада се отгърква в кожата ѝ.

Не можеше да не се чуди за причините, поради които Девън бе изпратил брат си да се занимава с арендаторите. Катлийн почти не беше общувала с Уест при предишното им посещение, но онова, което бе научила за него, изобщо не беше обещаващо. Уест беше пияница и вероятно щеше да е повече в тежест, отколкото от помощ. Но тя нямаше никакво право да възразява. И тъй като Уест беше следващият в редицата наследници на графството, нямаше да е зле да се запознае с имението.

Близначките и Хелън се зарадваха на новината за пристигането на Уест и си бяха съставили списък с планирани разходки и дейности.

— Съмнявам се, че изобщо ще разполага със свободно време за някакви развлечения — предупреди ги Катлийн, когато седнаха в голямата гостна с бродерии в ръцете. — Господин Рейвънел идва по работа и наемателите се нуждаят от неговото внимание повече от нас.

— Но, Катлийн — обади се загрижено Касандра, — не бива да му позволяваме да се преработва до изтощение.

Катлийн избухна в смях.

— Скъпа, съмнявам се, че той е работил и един ден през живота си. Хайде да не го разсейваме при първия му опит.

— От джентълмените не се очаква да работят, нали? — попита Касандра.

— Всъщност не — призна Катлийн. — Благородниците обикновено се занимават с управлението на земите си, а понякога се гмурват в политиката. — Тя се поколеба. — Но според мен дори един обикновен работещ човек може да бъде наречен джентълмен, ако е почтен и мил.

— Съгласна съм — рече Хелън.

— Аз нямам нищо против да работя — обяви Пандора. — Бих могла да бъда телеграфистка или да притежавам книжарница.

— Би могла да правиш шапки — предложи Касандра със сладък глас, след което събра очи и направи ужасна гримаса, — и да *полудееш*.

Пандора се ухили.

— Хората ще ме гледат как тичам в кръг и размахвам ръце, и ще си казват: „О, боже, днес Пандора е пиле“.

— След което аз ще им напомня, че си се държала по същия начин и преди да започнеш да правиш шапки — каза Хелън със сериозен тон, но очите ѝ проблясваха.

Пандора през смях се зае да вкарва изнизалия се от иглата конец.

— Няма да ми хареса да работя, ако това ми пречи да правя каквото си поискам.

— Когато станеш господарка на голямо домакинство — рече развеселено Катлийн, — ще имаш задължения, които ще заемат по-голямата част от времето ти.

— Тогава няма да ставам господарка на голямо домакинство. Ще живея с Касандра, след като тя се омъжи. Освен ако съпругът ѝ не забрани, разбира се.

— Глупаче такова — каза Касандра на близначката си. — Никога няма да се омъжа за човек, който би ни разделил.

След като приключи с шева на белия маншет, Пандора посегна да го остави настрана и изпъшка, когато полата ѝ се повдигна.

— Тинтири-минтири. Някой да има ножичка? Пак съм го зашила за роклята си.

* * *

Уест пристигна следобед, придружаван от сериозно количество багаж, включително масивен пътнически сандък, който двама лакей с пъшкане помъкнаха нагоре по стълбите. За известно удивление на Катлийн, и трите сестри Рейвънел го посрещнаха като завръщащ се от война герой. Уест бръкна в кожената си чанта „Гладстън“ и започна да им подава големи пакети, увити в деликатна хартия и привързани с тесни панделки.

Хелън забеляза малките етикетчета, щамповани с буквата „У“ и попита:

— Какво означава това?

Уест се усмихна снизходително.

— Това показва, че са купени от магазина „Уинтърборн“, където пазарувах вчера следобед — не бих могъл да посетя малките ми братовчедки с празни ръце, нали?

За ужас на Катлийн при думите му се изпариха всякакви подобия на благовъзпитани обноски. Близначките заподскачаха с доволни писъци и започнаха да танцуват около него още във фойето. Дори бузите на Хелън се бяха зачервили.

— Достатъчно, момичета — каза най-накрая Катлийн, като се опитваше да имитира безразличие. — Не е необходимо да подскачате наоколо като побъркани зайци.

Пандора вече беше започнала да разкъсва опаковката на един от пакетите.

— Пази хартията! — извика Хелън. Тя отнесе един от пакетите на Катлийн и повдигна първия пласт хартия. — Само погледни, Катлийн, колко са тънки и фини.

— Ръкавици! — извика Пандора, след като разопакова пакета. — О, погледнете, толкова са стилни, че ми се иска да *умра*. — Тя ги притисна към гърдите си. Обхващащите китката детски ръкавици имаха лек розов оттенък.

— Тази година цветните ръкавици са последен писък на модата — каза Уест. — Или поне така ми казаха момичетата от магазина. Има по един чифт за всяка една от вас. — Той се ухили на очевидното неодобрение на Катлийн, сивите му очи проблеснаха закачливо. —

Братовчедки — каза той, сякаш това можеше да обясни непристойните подаръци.

Катлийн присви очи.

— Скъпи мои — рече спокойно тя, — защо не отворите пакетите си в приемната?

С бърбрене и тихо пискане сестрите забързаха към приемната и струпаха пакетите върху масата от седефено дърво. Отваряха всеки пакет изключително внимателно, разгъваха опаковъчната хартия и приглаждаха всеки предмет, преди да го поставят на купчината, която заприлича на пяна от току-що издоено мляко.

Имаше още ръкавици, боядисани в деликатни оттенъци на виолетово и морско синьо... кутии със сладкиши... плисирани хартиени ветрила със златисти и сребристи щампи... романи и книги с поезия, бутилки цветна вода за лице, за вана или за напръскване на възглавници. Макар нито един от подаръците, с изключение на книгите, да не беше уместен, Катлийн не можа да намери сила да възрази. Момичетата отдавна бяха лишавани от подобни дребни разкоши.

Тя знаеше, че Тео никога не би се сетил да донесе подаръци за сестрите си. И въпреки сравнителната близост на имението до Лондон, момичетата никога не бяха посещавали „Уинтърборн“. Нито пък Катлийн, тъй като лейди Бъруик не обичаше блъсканицата в магазина, пълен с хора от всякакви прослойки. Настояваше да посещават малки, изискани магазини, където стоката се държеше дискретно встрани от погледа, а не беше волю-неволю разстлана върху големи щандове.

Поглеждайки крадешком Уест, Катлийн се изумяваше от приликата с по-големия му брат, същата тъмна коса и агресивна стойка. Но поразителните красиви черти на Девън бяха някак повредени у Уест, който беше червендалест и омекнал от разгулния живот. Той обичаше да се издокарва — всъщност беше облечен твърде претрупано за вкуса на Катлийн; носеше бродирана копринена жилетка и жизнерадостна вратовръзка на фигурки, в златните копчета за ръкавели бяха вградени или гранати, или рубини. Дори сега, по обяд, той силно миришеше на алкохол.

— Може би не трябва да ме гледате толкова свирепо — промърмори й той под носа си, докато сестрите събираха подаръците и

ги изнасяха от стаята. — Момичетата ужасно ще се наскърбят, ако разберат колко силно не ме харесват.

— Не ви одобрявам — отвърна сериозно тя, докато вървеше заедно с него към главното стълбище. — Това не е същото като нехаресването.

— Лейди Триниър, самият аз не се одобрявам. — Той ѝ се ухили. — Значи имаме поне нещо общо.

— Господин Рейвънел, ако вие...

— Не може ли да се обръщаме един към друг с „братовчед“?

— Не. Господин Рейвънел, ако смятате да прекарате две седмици тук, или ще се държите като джентълмен, или ще накарам да ви отведат насила в Олтън и да ви хвърлят в първия влак, който спре на гарата.

Уест я погледна и примигна, като очевидно се чудеше дали тя говори сериозно.

— Тези момичета са най-важното нещо на света за мен — продължи Катлийн. — Няма да позволя да бъдат наранени.

— Нямам намерение да наранявам никого — отвърна обидено Уест. — Тук съм по повелята на графа, за да разговарям с няколко селяндури за реколтата им от ряпа. Обещавам ви, че щом приключа, се връщам в Лондон по най-бързия начин.

Селяндури? Катлийн си пое рязко дъх, като си мислеше за арендаторските семейства и усиления труд, който влагаха в обработването на земята... само за да има храна на масата на мъже като този, които ги гледаха отвисоко.

— Семействата, които живеят тук — успя да каже тя, — заслужават вашето уважение. Поколения от арендатори са строили това имение — а в замяна са получили съвсем незначителна отплата. Вървете в къщите им и вижте условията, в които живеят, както и поразителната разлика с вашия живот. И след това може да се запитате дали *вие* заслужавате тяхното уважение.

— Мили Боже — промърмори Уест, — брат ми беше прав. Наистина имате темперамента на ядосан язовец.

Двамата размениха погледи с взаимна омраза и се разделиха.

* * *

За щастие по време на вечеря момичетата поддържаха весел разговор. Само Хелън като че ли забеляза напрежението между Катлийн и Уест и ѝ хвърляше притеснени погледи. С всяко следващо ястие Уест искаше ново вино и пращаше помощник-иконома за нова бутилка от избата. Вбесена от разточителството му, Катлийн си прехапа езика, за да се въздържа от коментар, докато той се напиваше все повече и повече. След като вечерята приключи, тя побърза да изпрати момичетата до стаите им, като остави Уест сам на масата с бутилка портвайн.

На сутринта Катлийн стана рано, облече обичайните си дрехи и както винаги отиде в конюшната. С помощта на господин Блум, главният коняр, тя се опитваше да обучи Асад да не се стряска от предмети, които го плашат. Блум я придружи до заграденото място край конюшната, където тя отведе Асад със специално тренировъчно въже около шията.

Катлийн бързо се научи да цени съветите на Блум. Той не вярваше, че конете, особено арабските жребци, могат да преодолеят страховете си чрез физически ограничения.

— Ако го овържеш като муха в паяжина, т'ва само ще му пречупи духа. Той ще получи увереност от вас, м'лейди. Ще ви се довери да го пазите и ще знае кое е добро за него.

Следвайки насоките на Блум, Катлийн улови въжето под брадичката на Асад и го накара да прави стъпка напред и стъпка назад.

— Хайде пак — рече одобрително Блум. — Напред-назад и отново.

Асад беше озадачен, но се подчини с готовност. Движеше се с лекота напред и назад, сякаш се учеше да танцува.

— Много добре, моме — похвали я Блум, толкова погълнат от обучението, че забрави да се обърне към Катлийн с титлата ѝ. — Т'ва поглъща всичките му мисли и не оставя място за страха. — Той постави един малък камшик за езда в лявата ръка на Катлийн. — С т'ва го потупвай по хълбоците, ако е необходимо. — После застана до Асад и започна да разгъва голям черен чадър. Конят се сепна и изпръхтя, като отскочи инстинктивно от непознатия предмет. — Чадърчето те плаши, а, приятел? — Блум разтвори и сгъна чадъра няколко пъти, докато говореше на Катлийн: — Направи задачата, която му поставяш, по-важна от нещото, което го плаши.

Катлийн продължи да раздвижва Асад назад-напред, като отвличаше вниманието му от заплашителното движение на черния предмет. Когато той се опита да отмести задницата си настрана, тя го върна обратно с леко тупване по хълбока, като не му позволи да се отдалечи твърде от чадъра. Макар че Асад очевидно беше неспокоен и нервно мърдаше с уши, той направи точно каквото му беше наредила. Кожата му потреперваше нервно при близостта на чадъра... но той не отскочи настрана.

Когато Блум най-после затвори чадъра, Катлийн се ухили и потупа Асад по врата с привързаност и гордост.

— Добро момче — възкликна тя. — Бързо се учиш, нали?

Извади парче морков от джоба на полата си и му го даде.

Асад прие лакомството и шумно го схруска.

— Следващия път ще опитаме докато го яздите... — започна Блум.

Прекъсна го едно от конярчетата, Фреди, което беше още доста малко.

— Господин Блум — каза задъхано момчето, когато се появи забързано на площадката. — Главният жокей ме прати да ви кажа, че господин Рейвънел е дошъл в конюшната за коня си.

— Да, казах на момчетата да оседлат Роял.

Дребничкото личице на Фреди се беше сгърчило от тревога.

— Има проблем, сър. Господин Рейвънел е ужасно пиян и не може да язди, а е наредил да му докарат кон. Главният жокей се опита да откаже, но управителят, господин Карлоу, също е там и каза да дадат Роял на господин Рейвънел, защото двамата трябвало да отидат до фермата на един от арендаторите.

И отново, помисли си Катлийн, обзета от панически гняв, един пиян Рейвънел ще се опита да язди кон от конюшната.

Без да каже нито дума, тя се изкатери през оградата на тренировъчната площадка, толкова забързана, че не си направи труда да заобикаля през портата. Награби полите си в ръце и се затича към конюшната, без да обръща внимание на Блум, който викаше нещо след нея.

Щом влезе в сградата, тя видя Уест да жестикулира гневно пред главния жокей Джон, който беше извърнал поглед настрана. Управителят на земите Карлоу стоеше наблизко, изпълнен с нетърпение

и изнервен. Карлоу, едър мъж на средна възраст, който живееше в града, работеше за семейството на Тео повече от десетилетие. Негова беше задачата да отведе Уест до фермите на арендаторите.

Един поглед ѝ беше достатъчен, за да прецени ситуацията. Лицето на Уест беше зачервено и потно, очите му кървясали и той се олюляваше.

— Аз сам преценявам какви са ми способностите — тъкмо казваше с войнствен глас той. — Яздил съм и в далеч по-лошо състояние от сега — и проклет да съм, ако...

— Добро утро, джентълмени — прекъсна го Катлийн с разтуптяно сърце. Внезапно и без предупреждение в съзнанието ѝ изплува образът на Тео... начинът, по който я беше погледнал, с очи като изстиващи въглени, докато последните секунди живот изтичаха от тялото му. Тя примигна няколко пъти и споменът изчезна. До носа ѝ се донесе вонята на алкохол, от което леко ѝ се догади.

— Лейди Триниър — възкликна с облекчение управителят на земите. — Може би вие ще успеете да влечете малко разум в главата на този идиот.

— Наистина. — С безизразно лице тя хвана Уест за ръката и заби здраво пръстите си в нея, когато усети съпротивата му. — Елате навън с мен, господин Рейвънел.

— Милейди — обади се смутено управителят, — аз имах предвид главния жокей...

— Джон не е идиот — отсече Катлийн. — Колкото до вас, Карлоу... можете да се заемете с другите си задължения. Господин Рейвънел няма да е на разположение през остатъка от деня.

— Да, милейди.

— Какво става, по дяволите? — избъбри Уест, докато Катлийн го извеждаше от конюшната. — Облякох се и дойдох в конюшните с пукването на зората...

— Зората пукна преди четири часа.

Когато се озоваха на сравнително уединено място зад бараката с екипировка, Уест изтръгна ръката си от хватката на Катлийн и я погледна свирепо.

— Какво има?

— Воните на алкохол.

— Винаги започвам деня с кафе и бренди.

— Как очаквате да яздите, след като едва се държите на краката си?

— По същия начин, както яздя винаги — зле. Загрижеността ви за благоденствието ми е неоправдана.

— Въобще не съм загрижена за *вашето* благоденствие, а за коня, който възнамерявате да яздите, и за арендаторите, които би трябвало да посетите. И без това им е достатъчно трудно не е нужно да им бъде натрапвана и компанията на един пиян глупак.

Уест я стрелна с опасен поглед.

— Потеглям.

— Да не сте посмели. — Катлийн установи, че все още стиска в ръката си камшика и го размаха заплашително. — Или ще ви напердаша.

Уест погледна изумено камшика. С изумителна бързина той се пресегна, изтръгна го от ръката ѝ и го хвърли на земята. Но бързо съсипа впечатлението, като залитна, опитвайки се да запази равновесие.

— Хайде, кажете си речта — сопна ѝ се той.

Катлийн скръсти ръце на гърдите си.

— Защо си направихте труда да дойдете в Хемпшър?

— Дойдох, за да помогна на брат ми.

— На никого не помагате — извика тя с възмущение. — Разбирате ли *изобщо* с какво бреме се е натоварил лорд Триниър? Какъв риск поема? Ако се провали и имението бъде разделено и продадено, според вас какво ще се случи с тези хора? Двеста семейства оставени на произвола на съдбата, без да има от какво да се изхранват. И петдесет слуги, повечето от които са прекарвали целия си живот в служба на рода Рейвънел.

Когато забеляза, че той дори не я гледа, тя си пое треперливо дъх в опит да успокои гнева си.

— Всички в имението се опитват да оцелеят — и всички ние зависим от брат ви, който се опитва да реши проблеми, в създаването на които няма никакво участие. Но вместо да направите нещо, за да помогнете, вие избрахте да се напиете и да залитате наоколо като някой егоистичен идиот...

В гърдите ѝ се зароди гневно ридание и тя го преглътна, преди да продължи по-тихо.

— Върнете се в Лондон. Никой тук няма полза от вас. Обвинете мен, ако желаете. Кажете на лорд Триниър, че не можете да търпите такава кучка като мен. Няма да му е трудно да го приеме.

Катлийн му обърна гръб и се отдалечи, като подхвърли няколко последни думи през рамо:

— Може би един ден ще намерите някой, който да ви спаси от изстъпленията ви. Аз лично не смятам, че си заслужавате усилията.

ГЛАВА 9

За голяма изненада на Катлийн Уест не си тръгна. Върна се в къщата и се качи в стаята си. Поне, помисли си мрачно тя, не направи пореден опит да се качи пиан на коня, което вероятно го поставяше едно стъпало над покойния ѝ съпруг, що се отнася до здравия разум.

През остатъка от деня Уест остана в стаята си, вероятно за да спи, макар че беше напълно възможно да продължаваше да се налива със силен алкохол. Не слезе долу за вечеря, а поиска да му бъде отнесен поднос с храна.

В отговор на разтревожените подпитвания на момичетата, Катлийн кратко отговори, че братовчед им се е разболял и вероятно ще се върне в Лондон на следващата сутрин. Когато Пандора отвори уста, за да започне да задава въпроси, всъщност Хелън беше онази, която с няколко тихи думи я накара да замълчи. Катлийн я погледна с признателност. Колкото и неопитна да беше Хелън, тя познаваше доста добре типа мъже, които пиеха прекомерно и си губеха ума.

На зазоряване, когато Катлийн слезе в залата за закуска, тя с изненада откри Уест, седнал до една от кръглите маси, да се взира мрачно в дълбините на чашата си за чай. Той имаше ужасен вид, кожата под очите му се беше надиплила, лицето му изглеждаше бледо и посърнало.

— Добро утро — промърмори сепнато Катлийн. — Болен ли сте?

Той я изгледа с помътнял поглед; кървясалите му, зачервени очи изпъкваха върху посивялото му лице.

— Само ако трезвеността се смята за болест. Както смятам аз.

Катлийн отиде до скрина, извади едни сребърни щипки и започна да си слага бекон върху препечената филийка. После го захлупи с втора филийка, срязва внимателно сандвича на две и отнесе чинията на Уест.

— Изяжте това — каза тя. — Лорд Бъруик винаги казваше, че сандвичът с бекон е най-доброто лекарство против махмурлука на следващия ден.

Той изгледа отвратено предложената му храна, но взе едното парче и си отхапа залък, докато Катлийн си приготвяше закуска.

След като седна до него, тя го попита тихо:

— Да наредя ли да приготвят каретата, за да успеете да хванете сутрешния влак?

— Боя се, че няма да имате този късмет. — Уест отпи глътка от чая си. — Не мога да се върна в Лондон. Трябва да остана в Хемпшър, докато не се срещна с всички арендатори, които възнамерявам да посетя.

— Господин Рейвънел...

— Трябва да го направя — рече упорито той. — Брат ми никога не е искал каквото и да било от мен. Затова трябва да го направя, дори това да ме довърши.

Катлийн го погледна изненадано.

— Много добре — каза тя след миг. — Искате ли да повикам господин Карлоу, за да ви придружи?

— Предпочитам вие да дойдете с мен. — Когато видя изражението ѝ, Уест добави предпазливо: — Само днес.

— Господин Карлоу е много по-добре запознат с арендаторите и положението им...

— Присъствието му може да се окаже възпиращо. Искам да говорят откровенно пред мен. — Той погледна с омраза чинията си. — Не че очаквам да чуя повече от десетина думи. Знам, какво си мислят такива като тях за мен: градско конте. Голям безполезен паун, който не знае нищо за ненадминатите добродетели на фермерския живот.

— Не мисля, че ще ви съдят толкова строго, стига да вярват, че и вие не ги съдите. Просто се опитайте да бъдете искрен и няма да срещнете никакви трудности.

— Искреността не е сред талантите ми — промърмори Уест.

— Това не е талант — рече Катлийн. — Това е желание да говорите от сърце, вместо да бъдете забавен или уклончив.

— Моля ви — отсече Уест. — И без това вече ми се повдига. — Той отново отхапа намръщено от сандвича.

* * *

Катлийн със задоволство отбеляза, че въпреки очакванията на Уест да се сблъска с арогантност, ако не и с открито презрение, първият арендатор, с който се срещна, беше доста сърдечен.

Джордж Стрикланд беше мъж на средна възраст, набит и мускулист, с добри очи, разположени върху голямо, квадратно лице. Земята му, която обработваше с помощта на тримата си синове, беше приблизително 250 декара. Катлийн и Уест се срещнаха с него в къщата му, паянтова постройка до огромен хамбар, където се ронеше и съхраняваше царевичата. Добитъкът беше прибран в порутени бараки, които бяха построени разхвърляно, без план, из двора.

— Радвам се да ви видя, сър — каза фермерът арендатор, сграбчил шапката си в ръце. — Чудя се дали вие и дамата ще поискате да се разходите с мен в полето. Бихме могли да поговорим, докато работя. Овесът трябва да се ожъне и прибере, преди да са започнали дъждовете.

— Какво ще стане, ако не го съберете навреме? — попита Уест.

— Много зърно ще потъне в земята — отвърна Стрикланд. — Узрее ли хубаво, стига един по-силен порив на вятъра, за да го свали от класовете. Ще загубим почти една трета от реколтата.

Уест погледна към Катлийн и тя леко кимна, за да изрази съгласието си. Те тръгнаха към нивата, където класовете овес бяха израсли чак до раменете на Уест. Катлийн се наслаждаваше на прашно сладкия мирис на въздуха, а в нивата двама мъже размахваха ритмично ужасно остри сърпове. След тях вървяха двама събирачи, които струпваха класовете на снопи. После други ги връзваха и струпваха на кръстец, а накрая едно малко момче събираше с вила останалата слама.

— Колко може да ожъне човек на ден? — попита Уест, когато Стрикланд приклепна, за да завърже сърчно един сноп.

— Най-добрите косачи, които съм виждал, се справят с осем декара на ден. Но това е овес, който се работи по-бързо от останалите житни растения.

Уест огледа замислено работниците.

— Ами ако имахте жътварка?

— От онези, които могат и да връзват? — Стрикланд свали шапката си и се почеса по главата. — Четирийсет и осем декара, че и повече, мисля.

— За един ден? А колко работници ще ви трябват?

— Двама мъже и един кон.

— Двама мъже ще свършат шест пъти повече работа? — Уест го изгледа недоверчиво. — Защо не си купите механична жътварка?

Стрикланд изсумтя.

— Защото струва двайсет и пет паунда или повече.

— Но съвсем скоро ще си изплати стойността.

— Не мога да си позволя коне и машина, а без кон няма да се справя.

Уест гледаше намръщено как Стрикланд завързва поредния сноп.

— Ще ви помогна да настигнете косачите, ако ми покажете как се прави.

Фермерът погледна модно ушитите дрехи на Уест.

— Не сте облечен за полска работа, сър.

— Настоявам — каза Уест, съблече самото си и го подаде на Катлийн. — С малко повече късмет ще ми се появят мазоли, с които да се хваля след това. — Той приклепна до Стрикланд, който му показва как да пристяга снопите с въже.

— Точно под зърното и не твърде силно — предупреди го фермерът, — така че снопите да могат да стоят изправени, а между класовете да има достатъчно пространство, за да влиза въздух и да изсушава по-бързо зърното.

Макар че Катлийн бе очаквала Уест да се измори бързо от непознатото усилие, той прояви упоритост и усърдие и постепенно започна да се справя по-добре. Докато работеха, Уест задаваше въпроси за отводняването и засаждането, а Стрикланд му отговаряше с подробности.

Напълно неочакван беше начинът, по който учтивостта на Уест постепенно се превърна в искрен интерес към процесите, които течаха пред очите му. Катлийн го наблюдаваше замислено и установи, че ѝ е трудно да свърже вчерашния пиян простак с този внимателен, мил непознат. Човек дори можеше да си помисли, че му пука за имението и наемателите му.

Когато стигнаха до края на реда, Уест се изправи, отупа ръце и извади кърпичка от джоба си, за да си избърше лицето.

Стрикланд попи своето с ръкав.

— Сега ще ви покажа как се коси — предложи весело той.

— Благодаря ви, но не — отвърна Уест с печална усмивка. Приличаше толкова на Девън, че Катлийн почувства кратко жегване в гърдите си. — Сигурен съм, че не трябва да ми се поверяват остри предмети. — Той огледа замислено полето и попита: — Някога замислял ли сте се да се заемете с млекопроизводство, господин Стрикланд?

— Не, сър — отвърна твърдо арендаторът. — Дори при ниска реколта в зърното има повече печалба, отколкото в млякото или месото. Долу рогата, да живее царевицата, това е мотото на пазара.

— Може би това е вярно за сега — размишляваше на глас Уест. — Но при положение че всички хора се насочват към градовете с фабриките, търсенето на мляко и месо ще нарасне и тогава...

— Никакво млекопроизводство. — Колебливото приятелско разположение на Стрикланд се изпари. — Не и за мен.

Катлийн отиде до Уест и му подаде сакото. Докосна го леко по ръката, за да привлече вниманието му.

— Мисля, че господин Стрикланд се страхува, че може би се опитвате да избегнете заплащането на отводнителните дейности — промърмори тя.

Щом разбра какъв е проблемът, лицето на Уест веднага се проясни.

— Не — рече той на фермера, — ще си получите обещаните подобрения. Всъщност лорд Триниър няма друг избор: това е негово законово задължение.

Стрикланд изглеждаше скептично настроен.

— Моля да ме извините, сър, но след толкова много неспазени обещания е трудно да повярваш на човек.

Уест помълча за известно време, като наблюдаваше замислено притесненото изражение на фермера.

— Имате думата ми — каза той по начин, който не оставяше никакво съмнение. След това протегна ръка.

Катлийн се втренчи изненадано в него. Ръце се стискаха само между близки приятели или в изключително важни случаи, и то само между джентълмени от един ранг. Но след като се поколеба, Стрикланд стисна ръката на Уест и сърдечно я разтърси.

* * *

— Много добре се справихте — каза Катлийн на Уест, докато язدهа по непавириания селски път. Тя беше впечатлена от начина, по който той се беше държал и беше реагирал на притесненията на Стрикланд. — Много хитро от ваша страна да го накарате да се отпусне, като му предложите да се включите в работата.

— Не съм искал да проявявам хитрост. — Уест изглеждаше потънал в мислите си. — Искях да събера информация.

— И успяхте.

— Очаквах, че проблемът с отводняването ще се реши лесно — рече Уест. — Да се изкопаят няколко канавки, да прокараме в тях глинени тръби и да ги заровим.

— Не ми звучи чак толкова сложно.

— Не е. Сложността му е свързана с нещо, което не бях обмислил. — Уест поклати глава. — Отводняването е толкова малка част от проблема, че ще бъде истинско разхищение на средства, ако го направим, без да се погрижим за останалото.

— Какво е останалото?

— Дори не съм съвсем сигурен все още. Но ако не го разберем, няма никаква надежда да направим приората Евърсби отново печеливш. Дори няма да успее да се самоиздържа. — Той хвърли мрачен поглед към Катлийн, която отново отвори уста. — Не ме обвинявайте, че заговорнича, за да бъде продадено имението.

— Не ви обвинявам — отвърна възмутено тя. — Канех се да кажа, че според мен фермата на Стрикланд е повече или по-малко в същото състояние като останалите наематели.

— Долу рогата, да живее царевицата — промърмори Уест. — Друг път. Само след няколко години ще стане „Долу царевицата, да живеят рогата“, и ще си остане така. Стрикланд няма представа, че този свят се е променил завинаги. Дори аз го знам, а нямам абсолютно никаква представа от земеделие.

— Според вас той трябва да се захване с говедовъдство и млекопроизводство — каза Катлийн.

— Ще бъде по-лесно и по-печелившо от обработването на глинеста почва.

— Може би сте прав — рече мрачно тя. — Но в тази част от Англия отглеждането на добитък не е толкова престижно, колкото земеделието.

— Каква е разликата, по дяволите? И в двата случая се рине тор. — Вниманието на Уест се отклони към коня му, който се спъна в неравния път.

— Отпуснете юздите — каза Катлийн. — Дайте му повече свобода и го оставете сам да си избира пътя.

Уест веднага се подчини.

— Ще приемете ли още един съвет от мен? — осмели се да попита тя.

— Казвайте направо.

— Стойте твърде прегърбен на седлото. Така трудно следвате движенията на коня, затова после получавате болки в гърба. Ако стоите изправен и отпуснат... да, точно така... сега сте точно в средата.

— Благодаря ви.

Катлийн се усмихна, доволна от готовността му да приема съвети от жена.

— Не яздите зле. С малко редовна практика ще станете изкусен на седлото. — Тя се поколеба. — Да разбирам ли, че не яздите твърде често в града?

— Не, вървя пеша или наемам файтон.

— Но брат ви... — започна Катлийн, като си мислеше за умелата езда на Девън.

— Той язди всяка сутрин. Един огромен пъстър жребец, който става злобен като дявола, ако изкара дори един ден без тренировка. — Той се замисли за миг. — Това е общото между тях.

— Значи затова Триниър е в толкова добра форма — промърмори Катлийн.

— Не се ограничава само в ездата. Членува в един клуб по бокс, където се пребиват един друг до припадък в стил „Сават“.

— Какво е това?

— Боен стил, който се е появил на улицата в Стария Париж. Доста е жесток. Брат ми тайно се надява някой ден да бъде нападен от престъпници, но засега няма този късмет.

Катлийн се усмихна.

— Каква е причината да полага такива усилия?

— За да държи темперамента си под контрол.

Усмивката ѝ посърна.

— И вие ли притежавате същия темперамент?

Уест се изсмя.

— Несъмнено. Само че аз предпочитам да напивам демоните си, вместо да се бия с тях.

Също като Тео, помисли си Катлийн, но не го сподели на глас.

— Харесвате ми повече трезвен — каза тя.

Уест я погледна развеселено.

— Минал е само половин ден. Изчакайте още малко и ще си промените мнението.

Но това не се случи. В следващите две седмици Уест се задържа сравнително трезвен, като ограничи пиенето си до чаша вино или две по време на вечеря. Дните му преминаваха в обиколки на дадените под аренда земи, в ровене из счетоводните книги, четене на книги за земеделие и добавяне на нови страници към доклада, който приготвяше за Девън.

По време на една от вечерите той им разказа за плана си да посети още наематели, за да си състави обширно мнение за проблемите им. С всяко ново парче информация се оформяше пълната картина на истинското състояние на имението — и гледката изобщо не беше приятна.

— От друга страна — заключи Уест, — не е съвсем безнадеждно, стига Девън да си свърши работата.

— Каква е работата му? — попита Касандра.

— Да намери капитал — отвърна Уест. — И то голям.

— Сигурно е трудно за един джентълмен да намери пари, без да работи — каза Пандора. — Особено когато всички престъпници се опитват да постигнат същото.

Уест удави усмивката си в чашата с вода.

— Имам абсолютната вяра — рече той, — че брат ми или ще надхитри престъпниците, или ще се присъедини към тях. — После насочи вниманието си към Катлийн. — Тази сутрин осъзнах, че трябва да остана тук малко по-дълго, отколкото планирах първоначално. Още две седмици, или най-добре месец. Има още много неща, които не съм научил.

— Ами останете тогава — отвърна делово Катлийн.

Уест я погледна изненадано.

— Нима не възразявате?

— Не, щом това ще помогне на арендаторите.

— Ами ако остана и за Коледа?

— Разбира се — не се поколеба тя. — Имате пълното право да останете тук, повече от мен. Но няма ли да ви липсва градският живот?

Уест сви устни и погледна към чинията си.

— Липсват ми... определени неща. Но тук има много работа за вършене, а брат ми страда от недостиг на доверени съветници. Всъщност като че ли малцина собственици на земи от неговата класа разбират срещу какво са се изправили.

— Но вие и лорд Триниър разбирате?

Устните на Уест се разтеглиха в изненадваща усмивка.

— Не, ние също не разбираме. Единствената разлика е, че знаем това много добре.

ГЛАВА 10

— *Братовчедо Уест* — каза Катлийн месец по-късно, докато го следваше забързано по главното стълбище, — престанете да тичате. Искам да поговоря с вас.

Уест не забави крачка.

— Не и докато ме преследвате като хуна Атила.

— Кажете ми, защо го направихте. — Тя стигна до последното стъпало едновременно с него и се обърна, за да препречи пътя му. — Моля да ми обясните какъв момент на *умопомрачение* ви накара да доведете прасе в къщата!

Притиснат в ъгъла, той се видя принуден да прибегне към откровеността.

— Изобщо не се замислих. Бях във фермата на Джон Потър и той се канеше да заколи прасенцето, защото размерите му били малки.

— Което е обичайна практика, доколкото разбирам — отсече тя.

— Съществото ме погледна — възрази Уест. — Като че ли се усмихваше.

— *Всички* прасета като че ли се усмихват. Устата им е извита нагоре.

— Не се сдържах; трябваше да го доведа у дома.

Катлийн поклати неодобрително глава. Близначките вече бяха нахранили животинчето с бутилка, като бяха забъркали кравешко мляко със сурово яйце, докато Хелън му постла в една кошничка, където да спи. Сега вече нямаше отърване от него.

— И какво смятате да правим, когато прасето порасне? — попита настоятелно тя.

Уест се замисли.

— Да го изядем?

Тя изсумтя раздражено.

— Момичетата вече го кръстиха Хамлет. Нима ще ни накарате да изядем домашния ни любимец, господин Рейвънел?

— Аз бих го направил, ако се е превърнал в бекон. — Уест се усмихна на изражението ѝ. — Щом спре да суче, ще го върна на фермера — предложи той.

— Не можете...

Той я прекъсна с вдигане на ръката.

— Ще се наложи да ми досаждате после; сега нямам време за това. Отивам на гарата в Олтън и не мога да изпусна следобедния влак.

— Влак? Къде отивате?

Уест я заобиколи и тръгна към входната врата.

— Вчера ви казах. Знаех си, че не ме слушате.

Катлийн го изгледа гневно и тръгна след него, като си мислеше, че Уест заслужава беконът да бъде обявен за незаконен в тяхното домакинство.

Спряха се в предната приемна, където работниците разковаваха дъските от пода и ги хвърляха с трясък на една купчина. Из цялата къща се носеха звуците на безспирно чукане.

— Както ви обясних вчера — каза Уест, като повиши глас, за да надвика адския шум, — отивам да посетя един мъж в Уилтшър, който е взел земя под аренда, за да експериментира с модерни фермерски технологии.

— Колко време няма да ви има?

— Три дни — отвърна весело той. — Няма да успеете да усетите липсата ми, и вече ще съм се върнал.

— Няма да ми липсвате, колкото и дълго да отсъствате. — Но Катлийн го огледа загрижено, докато икономът му помагаше да си облече палтото и шапката. След като се върне, помисли си тя, ще трябва отново да стеснят дрехите му; беше свалил още поне шест килограма. — Не забравяйте да се храните — сгълча го тя. — Ако продължавате да пропускате вечерята, скоро ще започнат да ви мислят за плашило.

Непрекъснатата езда из земите на имението, обикалянето из полята, помагането на фермерите при ремонта на някоя порта или залавянето на някоя овца, прескочила оградата, беше променило значително Уест. Той беше отслабнал толкова много, че дрехите му висяха като на закачалка. Отоците бяха изчезнали от лицето и врата му, разкривайки изсечен профил и решителна брадичка. Времето, прекарано навън, беше придало здравословен цвят на кожата му и той

изглеждаше няколко години по-млад, а сънливата вялост беше заменена от дух на жизнерадост.

Уест се наведе и леко я целуна по челото.

— Довиждане, Атила — каза той с нежност. — Постарайте се да не тероризирате всички в мое отсъствие.

След заминаването на Уест, Катлийн се отправи към стаята на домакинката, която се намираше до кухнята. Днес беше денят за пране, страховитото време, през което прането на цялото домакинство се събираше, изваряваше, изпираше, изплакваше и окачаше да съхне в помещението за сушене до черната кухня. Катлийн и госпожа Чърч щяха да проверят всичко и да го подредят.

Тъкмо бяха започнали да обсъждат необходимостта от нови престилки за камериерките, когато се появи икономът Симс.

— Моля за извинение, милейди. — Тонът му беше равен, но бръчките по лицето му изразяваха неудовлетворение.

— Един арендатор и съпругата му — господин и госпожа Утън — молят за среща с господин Рейвънел. Обясних им, че пътува, но те не искат да си тръгват. Твърдят, че имат спешна нужда от помощ. Реших, че е най-добре да ви го съобщя, преди да изпратя някой лакей да ги изведе от къщата.

Катлийн се намръщи.

— Не, не го прави. Семейство Утън не биха ни потърсили без добра причина. Моля те, покани ги в приемната и аз ще се срещна с тях там.

— Боях се, че ще кажете точно това — рече намусено Симс. — Длъжен съм да възразя, милейди, че като вдовица в траур, вашият мир и спокойствие не бива да бъдат нарушавани.

Силен трясък от горния етаж разтърси тавана.

— Мили боже! — възкликна домакинката.

Катлийн потисна смеха си и погледна иконома.

— Ще отведе семейство Утън в приемната — каза примирено той.

Когато Катлийн влезе в стаята, тя видя, че двамата млади съпрузи са наистина разстроени. Очите на госпожа Утън бяха подпухнали и пълни със сълзи, а лицето на съпруга ѝ беше пребледняло от притеснение.

— Надявам се, че никой не е болен или наранен? — попита Катлийн.

— Не, милейди — отвърна господин Утън, докато съпругата му приклепна в реверанс. Той нервно въртеше шапката си в ръце, докато обясняваше как един от наетите от него работници се натъкнал на двама незаконно влезли в имота мъже, които заявили, че са земемери на железопътната компания.

— Казаха, че проучват и размерват земята — продължи Утън, — а когато ги попитах по чия заповед, те ми отговориха, че самият лорд Триниър им е дал позволение. — Гласът му затрепери. — Казаха, че скоро фермата ми ще бъде продадена на железопътната компания. Отидох при господин Карлоу, но той не знае нищо за това. — Очите му се наляха със сълзи. — Наследих тази ферма от баща си, милейди. Те ще прекарат релси през нея, ще разкопаят нивите ми и ще изхвърлят мен и семейството ми от дома, без дори да им мигне... — Щеше да продължи, но госпожа Утън започна да плаче.

Катлийн поклати изумено глава.

— Господин Рейвънел не ми спомена нищо за това, а лорд Триниър не би направил подобно нещо, без да го обсъди първо с брат си. Убедена съм, че твърденията им са неоснователни.

— Те знаеха, че договорът ми за арендата изтича — каза господин Утън с празен поглед. — Знаеха точно кога и казаха, че няма да бъде подновен.

Това накара Катлийн да се замисли.

Какво беше намислил Девън, по дяволите? Едва ли беше толкова безсърдечен и жесток, че да продаде фермата на свой арендатор, без дори да го уведоми за това.

— Ще разбера — рече твърдо тя. — Междувременно няма защо да се притеснявате. Господин Рейвънел е на страната на арендаторите, а той има силно влияние над лорд Триниър. До завръщането му — а то е само след три дни — ви съветвам да продължите живота си както обикновено. Госпожо Утън, наистина трябва да престанете да плачете — сигурна съм, че подобна скръб няма да се отрази добре на бебето.

След като Утънови си тръгнаха, без да изглеждат особено успокоени от уверенията ѝ, Катлийн отиде бързо в кабинета и седна зад голямото писалище. Изпълнена с гняв, тя посегна към писалката, отвори шише с мастило и започна да пише на Девън язвително

послание, в което го информираше за ситуацията и настояваше да разбере какво става.

За по-сигурно добави и не твърде завоалирана заплаха за правни действия от страна на Утънови. Макар че адвокатите нямаше да могат да направят нищо, тъй като Девън имаше право да продава която част от имението пожелае, това определено щеше да привлече вниманието му.

Сгъна писмото, пхна го в плик и позвъни за лакей, който да го отнесе до местната телеграфска кантора.

— Искам това да бъде изпратено веднага — каза му тя. — Кажете на пощальона, че въпросът е изключително спешен.

— Да, милейди.

Когато лакеят замина, на прага се появи домакинката.

— Лейди Триниър — каза тя с раздражен вид.

— Госпожо Чърч — рече Катлийн, — не съм забравила нито за престилките, нито за прането.

— Благодаря ви, милейди, но не става дума за това, а за работниците. Приключиха с водопровода в голямата баня.

— Това са добри новини, нали?

— И аз така си помислих — само че сега започнаха да превръщат една от горните стаи в допълнителна баня и тръбите трябва да бъдат прокарани под пода на вашата стая.

Катлийн скочи на крака.

— Да не искате да кажете, че в спалнята ми има мъже? Никой не ми е споменавал за нещо такова.

— Главните водопроводчик и дърводелец твърдят, че това е единственият начин да бъде направено.

— Няма да го позволя!

— Вече са изкъртили някои от дъските на пода без вашето разрешение.

Катлийн поклати невярващо глава.

— Предполагам, че може да се изтърпи за един следобед.

— Милейди, те казват, че ще отнеме няколко дни, най-вероятно една седмица, докато оправят всичко както трябва.

Катлийн зяпна от изненада.

— А аз къде ще спя и ще се обличам, когато спалнята ми е разпиляна на парчета?

— Вече наредих на камериерките да пренесат вещите ви в голямата спалня — отвърна госпожа Чърч. — Лорд Триниър няма нужда от нея, тъй като е в Лондон.

Това изобщо не подобри настроението на Катлийн. Тя *мразеше* голямата спалня, мястото, където за последно беше видяла Тео преди инцидента. Където се бяха скарали жестоко и Катлийн беше казала неща, за които щеше да съжалява до края на живота си. В ъглите на онази стая като отмъстителни нощни същества се криеха мрачни спомени.

— Има ли друга стая, която бих могла да използвам? — попита тя.

— В момента не, милейди. Работниците са разкъртили подовете, освен във вашата и в три други стаи. — Домакинката се поколеба, защото разбираше причината за неохотата на Катлийн. — Ще накарам камериерките да проветрят една от спалните в източното крило и да я почистят добре — но онези стаи са били затворени толкова дълго, че ще трябва доста работа преди да придобият приличен вид.

Катлийн седна с въздишка в стола си.

— Значи очевидно тази нощ ще спя в голямата спалня.

— Вие първа ще опитате новата медна вана — каза домакинката с тон, който би използвала, когато предлага бонбон на сърдито дете.

Катлийн се усмихна едва-едва.

— Това поне е някакво утешение.

Както се оказа, къпането в медната вана беше толкова възхитително и разкошно, че почти успя да компенсира спането в голямата спалня. Тя не само беше по-дълбока от всички вани, които бе използвала досега, но и имаше подвит ръб, на който Катлийн можеше удобно да отпусне главата си. За пръв път тя можеше да се облегне назад и да се потопи под вода чак до шията, и усещането беше божествено.

Остана във ваната възможно най-дълго, като мързелуваше, отпусната във водата, докато тя не започна да изстива. Клара, нейната камериерка, дойде да я избърше с меките турски хавлии и нахлузи чиста бяла нощница през главата ѝ.

Настръхнала от студа, Катлийн отиде и седна на тапицираното кресло пред камината, на чиято облегалка откри надиплен шала си. Придърпа го върху скута си и се сгуши под мекия кашмир. Погледът ѝ

се плъзна към голямото легло с монтирания върху четири изкусно гравирани колони балдахин.

Един поглед беше достатъчен, за да унищожи всички хубави усещания, породени от банята.

Тя беше отказала да спи в това легло с Тео след първата им брачна нощ. В съзнанието ѝ прозвуча гневният му глас, който заваляше думите.

Прави каквото ти казвам, за Бога. Легни по гръб и престани да ме затрудняваш... Дръж се като съпруга, по дяволите...

На сутринта Катлийн се събуди изморена, с тъмни сенки под зачервените очи. Преди да отиде в конюшната, тя потърси домакинката в килера с подправки.

— Госпожо Чърч, простете, че прекъсвам работата ви, но бих искала да се убедя, че ще пригответе друга стая за мен още тази вечер. Не бих могла да остана в голямата спалня още една нощ... Предпочитам да спя във външната тоалетна в компанията на стадо диви котки.

Домакинката я огледа загрижено.

— Да, милейди. Момичетата вече започнаха да чистят стаята, която гледа към розовата градина. Тупат килимите и стържат пода.

— Благодаря ви.

Щом приближи конюшната, Катлийн почувства как настроението ѝ се оправя. Сутрешната езда винаги ѝ действаше освежаващо. Когато влезе в стаята със седлата, тя свали прикрепената към костюма ѝ за езда пола и я окачи на една скоба на стената.

Прието беше дамите да носят велурени панталони или бричове под полата за езда, за да избегнат протриване на кожата. Но изобщо не беше прилично да яздят *само* по бричове, както правеше Катлийн.

Но тя все още не беше привикнала Асад към дамското седло. Беше избрала да го тренира, като го възседне по мъжки, което беше далеч по-безопасно, ако конят се опита да я хвърли. Живописните поли за езда, които се диплеха на конските задници, можеха да се закачат на някой пирон или нисък клон, или дори да се заплетат в краката на коня.

Когато за пръв път излезе на тренировъчната площадка само по *бричове*, Катлийн се чувстваше ужасно засрамена. Конярите я гледаха с такова изумление, че човек би си помислил, че е излязла там чисто

гола. Но господин Блум, който се интересуваше повече от безопасността, отколкото от приличието, веднага беше одобрил решението ѝ. Скоро конярите свикнаха с нетрадиционния вид на Катлийн и сега като че ли изобщо не му обръщаха внимание. За това несъмнено спомагаше и изключително слабата ѝ фигура — в отсъствието на съблазнителни женски извивки Катлийн трудно можеше да бъде обвинена, че се опитва да изкуши някого.

По време на тренировката Асад се прояви като податлив и отзивчив, бързо изпълняваше нарежданията ѝ да се движи в полукръгове и на зигзаг. Преходите му бяха плавни, концентрацията му — превъзходна. Катлийн реши да изведе арабския жребец от площадката за езда в заграденото пасище и той се справи толкова добре, че тя удължи сутрешната сесия.

Сияеща и приятно уморена от упражненията, тя се върна в къщата и се изкачи по едно от задните стълбища. Когато почти стигна до горния етаж, тя осъзна, че е забравила полата си в конюшната. Щеше да изпрати някой от лакеите да ѝ я донесе по-късно. Когато се запъти към голямата спалня, тя бе принудена да спре и да се притисне към стената от трима работници, които преминаха по коридора, натоварени с медни тръби. Когато забелязаха бричовите на Катлийн, единият от мъжете едва не изпусна товара си, а друг рязко го смъмри да не се заплесва, а да си върши работата.

Изчервена, Катлийн бързо влезе в голямата спалня и се запъти направо към отворената врата на банята, тъй като Клара не се виждаше никъде. Въпреки възраженията ѝ за големите разходи по монтирането на вътрешния водопровод, тя трябваше да признае, че е прекрасно да имаш непрекъснато топла вода, без да се налага да звъниш на камериерките. След като влезе в банята, тя плътно затвори вратата.

И изписка стреснато, когато видя, че ваната е заета.

— Мили Боже! — Катлийн бързо покри лицето си с ръце.

Но образът на Девън Рейвънел, гол и мокър, вече се беше жигосал върху съзнанието ѝ.

ГЛАВА 11

Не можеше да бъде. Девън трябваше да е в Лондон! Това беше просто игра на въображението й... халюцинация. Само че въздухът беше горещ и влажен и в него се усещаше неговият мирис, който не можеше да бъде сбъркан... пикантният, чист аромат на кожа и сапун.

Катлийн страхливо раздели пръстите си достатъчно, за да може да надзърне през тях.

Девън се беше изтегнал в медната вана и я гледаше с язвително любопитство. Около него се кълбеше гореща мъгла, която го обгръщаше във воал с цвят на дим. Капчици вода бяха обсипали изпъкналите мускули на ръцете и раменете му и проблясваха в тъмното руно на гърдите му.

Катлийн се обърна с лице към вратата, мислите й се разпръснаха като кегли.

— Какво правите тук? — едва успя да попита тя.

— Получих ултиматума ви — отвърна язвително той.

— Моята... моята... имате предвид телеграмата? — Трудно беше да измъкне една свързана мисъл от хаоса в главата си. — Това не беше ултиматум.

— На мен ми прозвуча като такъв.

— Не очаквах да ви видя толкова скоро. И определено не в такъв вид! — Тя се изчерви, когато чу тихия му смях.

Изпълнена с отчаяно желание да избяга оттам, тя сграбчи дръжката на вратата, която беше монтирана съвсем наскоро от строителите, и дръпна. Вратата упорито остана затворена.

— Мадам — чу тя гласа на Девън зад гърба си. — Предлагам ви да...

Тя не му обърна никакво внимание в паниката си и започна яростно да дърпа дръжката. Внезапно металът се откъсна от вратата заедно с нитовете и тя залитна назад. Озадачена, тя погледна измъкнатото парче в ръката си.

За миг се възцари пълна тишина.

Девън се прокашля дрезгаво. Гласът му беше натезал от потискан смях.

— Това е норфъкска ключалка. Трябва първо да натиснете с палец малкото лостче, преди да дръпнете резето.

Катлийн атакува малкото лостче и не спря да го натиска, докато цялата врата не се разклати.

— Скъпа... — Сега Девън се смееше толкова силно, че едва успяваше да говори. — Това... това няма да помогне.

— Не ме наричайте така — каза тя, без да се обръща с лице към него. — Как да изляза оттук?

— Камериерът ми отиде да донесе кърпи. Когато се върне, ще отвори вратата отвън.

Катлийн изстена обезсърчено и опря чело в дървения панел.

— Той не трябва да разбира, че съм била тук с вас. Ще бъда съсипана.

Тя чу ленивото плискане на вода върху кожа.

— Нищо няма да каже. Той е дискретен.

— Не, не е.

Плискането спря.

— Защо смятате така?

— Засипал е прислугата с безкрайни клюки за миналите ви завоевания. Според камериерката ми има една особено пленителна история, която включва и момиче от мюзикхола. — Тя се поколеба, преди да добави с мрачен тон: — Облечена в пера.

— По дяволите — промърмори Девън. Плискането се възобнови.

Катлийн продължи да стои до вратата, напрегната до крайност. Голото тяло на Девън се намираще само на няколко стъпки от нея, в същата вана, която тя бе използвала предишната нощ. Не можеше да не си представи гледката, която вървеше в комплект със звуците, как косата му потъмнява под водата и сапунената пяна се свлича по кожата му.

Като се стараеше да гледа встрани, тя постави извадената дръжка на пода.

— Защо се къпете толкова рано през деня?

— Пристигнах с влака и си наех карета в Олтън. По пътя към Евърсби едно от колелата се откъсна. Трябваше да помогна на кочияша да го монтира. Студена, мръсна работа.

— Не можяхте ли да накарате камериера да му помогне?

Подигравателен звук.

— Сътън не може да вдигне колело от карета. Ръцете му са тънки като пръчки.

Катлийн намръщено прокара пръст през влагата, която се беше натрупала върху вратата.

— Не биваше толкова да бързате да дойдете в Хемпшър.

— Заплахата от адвокати и съд ми се стори уместен повод да побързам — каза мрачно той.

Може би телеграмата ѝ беше прозвучала твърде драматично.

— Всъщност не трябваше да споменавам адвокатите. Просто исках да привлека вниманието ви.

— Винаги разполагате с цялото ми внимание — прозвуча тихият му отговор.

Катлийн не беше сигурна как да разбира думите му. Но преди да успее да попита, мандалото на вратата изщрака. Дървеният панел се разклати, когато някой започна да го избутва навътре. Катлийн се ококори. Притисна вратата с длан, изтръпнала от ужас. Зад гърба ѝ се разнесе звучно пликане, Девън изскочи от ваната и също подпря вратата с ръка, за да ѝ попречи да се отвори повече. Другата му ръка се плъзна около тялото ѝ, за да притисне устата ѝ с длан. Това не беше необходимо — Катлийн не беше способна да издаде и звук, дори за да спаси живота си.

Всичките ѝ крайници се разтрепериха при усещането на едрото, мокро мъжко тяло зад гърба ѝ.

— Сър? — чу се озадаченият глас на камериера.

— Проклятие, да не си забравил как се чука? — тросна му се Девън. — Никога не нахлувай така направо в стаите, освен ако не искаш да ми съобщиш, че къщата гори.

Катлийн разсеяно си помисли, че може би ще припадне. Беше почти сигурна, че точно това би очаквала лейди Бъруик от нея при подобни обстоятелства. За нещастие съзнанието ѝ си оставаше абсолютно будно. Тя се олюля и тялото му машинално компенсира равновесието ѝ, гъвкавите му мускули се размърдаха, за да я подкрепят. Тялото му беше притиснато към нейното, горещата вода се просмукваше в гърба на ездаческия ѝ костюм. С всяко свое вдишване

тя поемаше аромата на сапун и топлина. Сърцето ѝ прескачаше по някой удар, твърде слабо, твърде забързано.

Замаяна, тя се опита да се фокусира върху голямата длан, притисната към вратата. Кожата му беше бледо жълтеникавокафява, от онзи тип, който лесно потъмняваше на слънце. Едно от кокалчетата му беше одраскано и кървеше — Катлийн предположи, че е заради повдигането на каруцарското колело. Ноктите бяха ниско изрязани и безупречно чисти, но по два от пръстите като леки сенки се забелязваха мастилени петна.

— Моля да ме извините, милорд — каза камериерът. С преувеличено раболепие, в което се долавяше сарказъм, той додаде: — Досега никога не сте проявявали такава скромност.

— Сега вече съм аристократ — рече Девън. — Ние предпочитаме да не парадираме с достойнствата си.

Той се беше притиснал толкова плътно към Катлийн, че тя усещаше как гласът му резонира през тялото ѝ. Жизненото му, силно мъжко присъствие я обгръщаше. Усещането ѝ беше толкова чуждо и плашещо... и объркващо приятно. Дъхът и топлината на тялото му разгаряха малки танцуващи пламъчета в корема ѝ.

— ... има някакво объркване с багажа ви — обясняваше Сътън. — Единият от лакеите го внесъл в къщата, както го инструктирах, но госпожа Чърч му казала да не го носи в голямата спалня, тъй като лейди Триниър временно се е настанила в нея.

— Нима? А госпожа Чърч просветли ли те защо лейди Триниър е завладяла стаята ми?

— Водопроводчиците монтират тръба под пода на спалнята ѝ. Казаха ми, че лейди Триниър въобще не е доволна от ситуацията. Един от лакеите каза, че я чул как се заканва да ви нарани физически.

— Колко жалко. — В глава са Девън се промъкнаха развеселени нотки. Тя почувства как той се усмихва и брадичката му размърдва косата ѝ. — Съжалявам, че съм ѝ причинил такова неудобство.

— Не е просто неудобство, милорд. Лейди Триниър се отказала да използва голямата спалня веднага след смъртта на покойния граф и оттогава не е прекарвала нито една нощ там. До сега. Според един от слугите...

Катлийн се вцепени.

— Няма нужда да разбирам защо — прекъсна го Девън. — Това засяга само лейди Триниър и не е наша работа.

— Да, сър — отвърна камериерът. — Та по вашия въпрос, лакеят отнесъл багажа ви в една от горните стаи, но като че ли никой не знае в коя.

— Никой ли не се е сетил да го попита? — предположи сухо Девън.

— В момента човекът просто не може да бъде открит. Лейди Пандора и лейди Касандра са го мобилизирали да помага при издирването на прасето им, което е изчезнало.

Тялото на Девън се напрегна.

— „Прасе“ ли каза?

— Да, милорд. Новият домашен любимец.

Ръката на Девън внимателно се отмести от устните на Катлийн и пръстите му нежно се плъзнаха по брадичката ѝ.

— Има ли някаква особена причина да държим добитък в...

Катлийн се обърна да го погледне точно когато главата му се навеждаше надолу. Устата му се сблъска със слепоочието ѝ и инцидентното докосване напълно обърка сетивата ѝ. Устните му, толкова твърди и гладки, горещото му, гъделичкащо дихание... Тя започна да трепери.

— ... къщата? — довърши Девън с подрезгавял глас. Той се пресегна и улови металния ръб на вратата, за да ѝ попречи да се отвори отново.

— Не е необходимо да отбелязвам, че подобни въпроси не се повдигат в повечето изискани домакинства — отвърна превзето Сътън. — Да ви подам ли кърпите през вратата?

— Не, остави ги от другата страна. Ще си ги взема, когато приключача.

— На пода? — Сътън звучеше ужасено. — Милорд, позволете ми да ги оставя на един стол.

Разнесоха се звуци от премествани предмети, после тупване на пода от поставянето на лека мебел.

През спуснатите си клепащи Катлийн видя, че ръката на Девън стиска толкова силно вратата, че върхът на палеца му е побелял. Жилите на ръката му бяха изпъкнали. Колко топъл беше той и колко твърдо гърдите и раменете му я подкрепяха. Единственото място, на

което не го усещаше удобно, беше долу ниско под кръста, където натискът на тялото му беше твърд и сякаш я бодеше. Тя се размърда в търсене на по-удобна позиция. Девън бързо си пое дъх и я сграбчи за дясното бедро, принуждавайки я да стои неподвижно.

Чак тогава тя осъзна какво представлява тази твърда изпъкналост.

Напрегна се, гърлото ѝ се стегна, за да възпре хлипането. Цялата омагьосваща топлина се изпари, плътта ѝ се вледени, тръпките преминаха в непрекъснато и силно треперене. Щеше да бъде наранена. Нападната.

Бракът я беше научил, че когато са възбудени, мъжете се забравят. Губят контрол и се превръщат в зверове.

Катлийн отчаяно размишляваше до каква степен е опасен Девън, докъде би могъл да стигне. Ако я нарани, тя щеше да се разкреци. Щеше да се бори, независимо от последствията за нея и за репутацията ѝ.

Едната му ръка се плъзна на кръста ѝ — тя почувства натиска ѝ през корсета — и започна да се движи в бавни кръгове, както се успокояваше кон.

През пулсиращата в ушите ѝ кръв Катлийн чу как камериерът пита дали багажът да бъде пренесен в голямата спалня. Девън отговори, че ще реши по-късно, засега да му донесат само малко дрехи и то бързо. Камериерът потвърди.

— Отиде си — каза след няколко мига Девън. След като си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, той си поигра малко със заключващия механизъм, като извъртя лостчето така, че вратата да не може да се затвори. — Макар че никой не е искал мнението ми за това прасе — рече той, — държа да заявя, че съм против всяко домашно животно, което някога ще стане по-тежко от мен.

Пригответена да посрещне нападението, Катлийн примигна неуверено. Той изобщо *не* се държеше като полудял от похот звяр.

В отговор на леденото ѝ мълчание, Девън я улови за брадичката и повдигна лицето ѝ към себе си. Неспособна да избегне спокойния му, оценяващ поглед, Катлийн осъзна, че няма никаква опасност той да я насили.

— Най-добре погледнете встрани — посъветва я той, — освен ако не искате да оплакнете очи с един Рейвънел. Ще отида да взема

кърпите.

Катлийн кимна и стисна здраво очи, докато той излизаше от банята.

Изчака така, докато хаосът в мислите ѝ не се уталожи. Но нервите ѝ продължаваха да вибрират от допира му и подробностите от възбуденото му тяло.

Веднъж, не много отдавна, беше отишла заедно с лорд и лейди Бъруик и техните дъщери в Националния музей. Докато отиваха да разгледат изложбата с предмети от Южните морета, които бяха събрани от легендарния изследовател капитан Джеймс Кук, те минаха покрай галерия с италиански статуи, до входа на която бяха поставени две голи мъжки скулптури. Едното от разглобяемите смокинови листа, поставено по нареждане на директора на музея, за да прикрие гениталиите им, беше паднало на пода и се беше пръснало на парчета. Лейди Бъруик, ужасена от онова, което считаше за зрително изнасилване, беше изблъскала бързо Катлийн и дъщерите си покрай противната мраморна плът... но не и преди те да видят точно какво би трябвало да прикрива смокиновото листо.

Катлийн беше едновременно шокирана и заинтригувана от статуята, възхити се как деликатността на изработката беше успяла да направи студения мрамор да прилича на човешка плът: набразден с жили, уязвим, гладък навсякъде, с изключение на малкото снопче косми на слабините. Свенливият, ненатрапчив израстък не си струваше врявата, която беше вдигнала лейди Бъруик.

Но през брачната ѝ нощ тя бе видяла и почувствала достатъчно от тялото на Тео, за да осъзнае, че живият, дишащ мъж е надарен много повече от мраморната скулптура в музея.

А сега, докато тялото на Девън се притискаше към нейното...

Прищя ѝ се да бе намерила смелост да го погледне.

Моментално се ужаси от мисълта си. И въпреки това... не можеше да не изпитва любопитство. Какво лошо щеше да стане, ако просто надзърне? Това щеше да е единствената ѝ възможност някога да види мъж такъв, какъвто го е създал Господ. Преди да успее да размисли, тя подаде глава иззад вратата и погледна предпазливо.

Каква потресаваща гледка... здрав и жизнен мъж в разцвета на силите си. Силен и мускулист, варварски и въпреки това красив. За щастие той стоеше с гръб към нея, така че надзъртането ѝ остана

незабелязано. Девън продължи да бърше косата си, докато гъстите косми не щръкнаха, и продължи да търка яростно ръцете и гърдите си. Широките му, полегати рамене затанцуваха, когато преметна кърпата през тях и започна да ги бърше, като я движеше насам-натам като трион. Крайниците му и горната част на гърдите бяха доста окосмени, по слабините му имаше доста повече косми от декоративното снопче, което беше огледала. Що се отнася до мъжките му части... размерите им бяха почти като на съпруга ѝ, може би дори още по-внушителни. Струваше ѝ се ужасно неудобно човек да има такъв израстък. *Как, за Бога, успяваха мъжете да яздят коне?*

С пламнало лице тя се скри зад вратата, преди Девън да е успял да я хване, че го шпионира.

Скоро го чу да се приближава, подът изскърца под краката му и една суха хавлия се подаде през полуотворената врата. Катлийн я взе с благодарност и я уви около себе си.

— Задоволително ли сте прикрит? — чу тя гласа си.

— Съмнявам се, че някой би го определил като задоволително.

— Бихте ли желали да изчакате тук? — предложи неохотно тя. В банята беше по-топло, отколкото в проветривата спалня.

— Не.

— Но там е ужасно студено.

— Точно затова — отвърна бързо той. Съдейки по силата на гласа му, той стоеше точно от другата страна на вратата. — Между другото, какво сте облякла, по дяволите?

— Костюмът ми за езда.

— Прилича ми на половин костюм за езда.

— Свалям полата, когато тренирам Асад. — Когато той не отговори, Катлийн додаде: — Господин Блум одобрява бричовете ми. Казва, че без малко да ме сбърка с някой от конярите.

— Тогава сигурно е сляп. Никой мъж с очи на главата си не би могъл да ви сбърка с момче. — Девън замълча за миг. — Отсега нататък ще яздите с пола или изобщо няма да яздите.

— Какво? — Катлийн не можеше да повярва на ушите си. — Заповед ли ми давате?

— Някой трябва да го направи, щом сте решили да се държите толкова неприлично.

— Точно *вие* ли ще изнасяте лекция на *мен* за проклетото приличие, мръсен лицемер такъв?

— Предполагам, че точно в конюшните сте се научили да се изразявате толкова неприлично.

— Не, от брат ви — сопна му се Катлийн.

— Започвам да осъзнавам, че не е трябвало да стоя толкова дълго далеч от приората Евърсби — чу тя мрачния му глас. — Цялото домакинство е изпаднало в амок.

Неспособна да се сдържа повече, Катлийн отиде до процепа и го изгледа с омраза.

— *Вие* наехте водопроводчиците! — изсъска тя.

— Водопроводчиците са най-малкият проблем. Някой трябва да постави ситуацията под контрол.

— Щом сте толкова глупав да смятате, че можете да контролирате *мен*...

— О, ще започна с вас — увери я прочувствено той.

Катлийн щеше да му отвърне с нещо хапливо, но зъбите ѝ започнаха да тракат. Макар че хавлията беше поела част от влагата по дрехите ѝ, те бяха студени и влажни.

Когато забеляза неудобството ѝ, Девън се обърна и огледа стаята, очевидно в търсене на нещо, с което да я завие. Макар да стоеше с гръб към нея, тя усети точно момента, в който погледът му попадна върху метнатия върху облегалката на креслото шал.

Когато заговори, тонът му се беше променил.

— Не сте го боядисали.

— Дайте ми го. — Катлийн протегна ръка през вратата.

Девън го вдигна от стола. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Често ли го носите?

— Подайте ми шала, моля.

Девън го донесе, като нарочно вървеше много бавно. Би трябвало да е ужасен от разголениия си вид, но, изглежда, се чувстваше съвсем удобно, като голям безсрамен паун.

Щом шалът попадна в обсега ѝ, Катлийн го грабна от ръката му.

Захвърли настрани влажната хавлия и се уви в него. Дрехата ѝ се струваше удобна и позната, меката вълна веднага я стопли.

— Не можах да се насиля да го съсипя — рече намусено тя. Изкушаваше се да му каже, че макар подаръкът да ѝ се струваше неуместен... истината бе, че ужасно ѝ харесваше. В някои дни, когато не беше сигурна дали мрачните вдовишки одежди отразяват меланхоличното ѝ настроение или всъщност са причината за него, тя увиваше раменете си с яркия шал и веднага започваше да се чувства по-добре.

Никой подарък не я беше радвал толкова.

Не можеше да му го каже, но ужасно ѝ се искаше.

— Изглеждате много красива в тези цветове, Катлийн. — Гласът му прозвуча тихо и нежно.

Кожата ѝ настръхна.

— Не използвайте малкото ми име.

— Както ви е угодно — отвърна подигравателно Девън, докато оглеждаше увитото си в хавлия тяло, — нека се държим официално.

Тя направи грешката да последва погледа му и гледката я накара силно да се изчерви... интригуващите тъмни косми на гърдите му, начинът, по който мускулите на корема му изглеждаха като изсечени от махагон.

На вратата на спалнята се почука. Катлийн се отдръпна назад в банята, както костенурка се скрива в корубата си.

— Влез, Сътън — чу се гласът на Девън.

— Дрехите ви, сър.

— Благодаря. Остави ги на леглото.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не и днес.

— Сам ли ще се облечете? — попита изненаданият камериер.

— Чувам, че някои хора го правят — отвърна язвително Девън.
— Можеш да си вървиш.

Камериерът въздъхна.

— Да, сър.

След като вратата отново се отвори и затвори, Девън каза:

— Дайте ми само минутка. Скоро ще съм напълно облечен.

Катлийн не отговори, като си мислеше, че повече никога няма да може да го погледне, без да се досети какво се крие под елегантните дрехи.

Докато се обличаше, Девън каза:

— Ако желаете, можете да се нанесете в голямата спалня. Тази стая е била ваша, преди да стане моя.

— Не, не искам.

— Както предпочитате.

Тя отчаяно желаше да смени темата.

— Трябва да поговорим за арендаторите. Както споменах в телеграмата...

— По-късно. Няма смисъл да говорим за това без участието на брат ми. Домакинката каза, че е заминал за Уилтшър. Кога ще се върне?

— Утре.

— Защо замина?

— За да се консултира с някакъв експерт по модерни земеделски техники.

— Като познавам брат ми — рече Девън, — най-вероятно е отишъл по курви.

— В такъв случай очевидно не го познавате. — Катлийн не само изпита задоволство, че може да му противоречи, а ѝ се чувстваше засегната от името на Уест. — Господин Рейвънел работи усилено още от пристигането си тук. Смя да заявя, че е научил повече за арендаторите и нивите от всички останали, включително управителя на земите. Прекарайте няколко минути с докладите и счетоводните книги, които държи в кабинета си, и вие също ще промените мнението си.

— Ще видим. — Девън бутна вратата на банята. Беше напълно облечен в сив вълнен костюм, макар и без вратовръзка, а ръкавите и якичката му бяха оставени разкопчани. Лицето му беше абсолютно безизразно. — Ще ми помогнете ли с това? — попита той и протегна ръцете си.

Катлийн посегна колебливо, за да закопчее единия ръкавел. Кокалчетата ѝ се отъркаха леко във вътрешната страна на китката му, където кожата беше топла и гладка. Оглушена от звука на собственото си дишане, тя закопча и втория ръкавел. След това хвана двете краища на яката, сблужи ги и ги закопча с малкото златно копче за яка, което висеше в единия илик. Когато плъзна пръсти под яката, почувства помръдването на адамовата му ябълка при преглъщането му.

— Благодаря ви — каза Девън. Гласът му прозвуча дрезгаво, сякаш гърлото му беше пресъхнало.

Когато се обърна, за да излезе, Катлийн каза:

— Моля ви, погрижете се никой да не ви види, че излизате от стаята.

Девън се спря на вратата и я погледна. В очите му се беше появил познатият подигравателен блясък.

— Не се страхувайте. Усъвършенствал съм се в дискретното измъкване от спалните на дами. — Той се ухили на мръщенето ѝ, погледна в коридора и се измъкна от спалнята.

ГЛАВА 12

Усмивката на Девън се стопи в мига, щом излезе от голямата спалня. Тръгна по коридора без определена посока, докато не стигна до свързващата площадка, към която бе добавена ниша с прозорец. Тя водеше към тясна вита стълба, която се изкачваше до стаите и мансардата на прислугата. Таванът беше толкова нисък, че той се принуди да наведе глава, за да премине. Толкова стара сграда, като приората Евърсби, беше преминала през многобройни разширявания през изминалите десетилетия, и допълненията създаваха различни скрити местенца на странни и неочаквани места. Но за Девън това въобще не излъчваше такова очарование, както за останалите хора; ексцентричността в архитектурата не беше нещо, което ценеше.

Той приседна на едно тясно стъпало, обгърна коленете си с ръце и наведе глава. Въздъхна накъсано. Докато бе стоял в банята, притиснат към Катлийн, беше изтърпял най-изтънченото мъчение в целия си живот. Тя беше треперила като новородено жребче, което се опитва да се изправи. През живота си не беше желал нещо толкова силно, колкото да я обърне с лице към себе си и да я обсипе с нежни, търсещи целувки, докато тя не се разтопи в ръцете му.

Девън изстена леко и разтърка вътрешната страна на китката си, където докосването ѝ сякаш го беше жигосало.

Какво беше започнал да казва камериерът му за Катлийн? Защо беше отказала да спи в голямата спалня след смъртта на Тео? Сигурно беше свързано с последния спор със съпруга ѝ... но възможно ли бе да има още нещо? Може би първата брачна нощ се беше оказала не особено приятна. Привилегированите млади жени често бяха държани в неведение за тези неща до деня на сватбата им.

Девън определено не желаше да размишлява върху уменията на братовчед си в леглото... но дори Тео би трябвало да знае, че с девствениците трябва да се отнася с внимание и търпение... нали? Дори Тео би трябвало да знае достатъчно, че да приласкае и съблазни

нервната си булка и да успокои страховете ѝ, преди да си достави удоволствие.

Мисълта за тях двамата заедно... ръцете на Тео върху тялото на Катлийн... В гърдите му се надигна непознато отровно чувство. По дяволите, това не беше ли... *ревност*?

Досега никога не беше ревнувал жена.

Девън изруга тихо, изправи се и прокара пръсти през влажната си коса. Размислите върху миналото нямаше да променят факта, че Катлийн бе принадлежала първо на Тео.

Но последно щеше да принадлежи на Девън.

Той се овладя и тръгна по етажите, за да провери промените, направени след последното му идване. В къщата се вихреше трескава активност, много от стаите бяха в различни степени на разкъртване и строеж. Досега ремонтът на имението му струваше малко състояние, а разходите щяха да нараснат десетократно, преди всичко да бъде приключило окончателно.

Накрая стигна до кабинета, където на спретнати купчинки върху писалището бяха струпани докладите и счетоводните книги. Девън разпозна сбития почерк на брат си и взе доклада, в който Уест описваше всичко, което бе научил за имението до този момент.

Необходими му бяха два часа, за да изчете целия доклад, който беше по-подробен, отколкото бе очаквал — и като че ли беше довършен само до половината. Очевидно Уест беше посетил всяка ферма в имението, беше си водил подробни бележки за проблемите и грижите на всяко едно семейство, за условията в собствеността им, за познанията и възгледите им относно земеделските технологии.

Девън усети някакво движение, обърна се и видя застаналата на прага Катлийн. Беше облякла отново вдовишките си дрехи, косата ѝ беше заплетена на плитка и навита на тила, китките ѝ бяха обхванати плътно от скромни бели маншети. Бузите ѝ розовееха.

Девън можеше да я погълне на една хапка. Вместо това се изправи и я погледна безизразно.

— Поли? — каза той с лека изненада в гласа, сякаш не можеше да повярва, че я вижда с рокля. — Къде отивате?

— В библиотеката, за урока на момичетата. Но забелязах, че сте тук и се зачудих дали сте прочели доклада на господин Рейвънел.

— Прочетох го. Впечатлен съм колко всеотдайно се е посветил на задачата. Освен това съм изумен, защото преди да напусне Лондон, Уест ме посъветва да продам имението и всичко, което върви с него.

Катлийн се усмихна и го изгледа изучаващо с котешките си очи. Той можеше да види мъничките лъчи в светлокафявите ириса, които приличаха на златни нишки.

— Радвам се, че не го направихте — рече тихо тя. — Мисля, че и той си е променил мнението.

Цялата жар от предишната им среща го връхлетя толкова внезапно, че му подежда като удар, плътта му набъбна болезнено под няколкото ката дрехи. Девън изпита искрена благодарност за дългите пешове на самото си.

Катлийн посегна към молива, който лежеше на писалището. Графитът му се беше изтъкал почти докрай.

— Понякога се чудя... — Тя взе една ножица и започна да подостря молива с едното ѝ острие, като сваляше тънички пластове дърво.

— Какво? — попита Девън с дрезгав глас.

Тя се съсредоточи върху заниманието си и когато отговори, в гласа ѝ прозвуча тревога.

— Чудя се какво щеше да направи Тео с имението, ако не се беше споминал.

— Подозирам, че щеше да си затваря очите, докато накрая вече нямаше да има какво повече да се направи.

— Но защо? Той не беше глупав.

Внезапен прилив на откровеност накара Девън да отговори:

— Това няма нищо общо с интелигентността.

Катлийн спря да остри и го изгледа озадачено.

— Приоратът Евърсби беше родният му дом — продължи Девън. — Сигурен съм, че за него е било болезнено да гледа разрухата му.

Лицето ѝ омекна.

— И за вас е болезнено, нали? Променихте живота си заради него.

Девън сви рамене.

— И без това нямах нищо по-добро за вършене.

— Все пак не ви е лесно. — Устните ѝ потрепнаха в извинителна усмивка. — Невинаги си го спомням. — Тя наведе глава и възобнови

работата си върху молива.

Девън я гледаше, безпомощно очарован от гледката как го остри като прилежна ученичка.

— С това темпо — каза той след момент — ще ви е необходим цял ден. Защо не използвате нож?

— Лорд Бъруик не би го позволил — той твърди, че ножиците са по-безопасни.

— Тъкмо напротив. Изненадан съм, че досега не сте си отрязали пръста. Хайде, оставете ги. — Девън се пресегна през писалището, за да вземе сребърното сгъваемо ножче, което лежеше до мастилницата. Разгъна острието му и го подаде на Катлийн с дръжката напред. — Дръжте ножа така. — Той подреди пръстите ѝ въпреки възраженията ѝ. — Винаги насочвайте молива навън, когато го остриете.

— Наистина, не е необходимо... По-добра съм с ножиците...

— Опитайте. Така е по-ефикасно. Не може цял живот да го правите по неправилния начин. Изгубените минути могат да стигнат до дни. Седмици дори.

Тя внезапно изхихика като младо девойче, с което се шегуват.

— Не използвам молив *чак* толкова често.

Девън се пресегна от двете ѝ страни и ръцете му обхванаха нейните. И тя му позволи. Стоеше неподвижно, тялото ѝ се напрегна, но се подчини. При предишната им среща между тях се беше появило някакво крехко доверие — дори да се страхуваше от него, тя като че ли разбираше, че той няма да я нарани.

Удоволствието да я държи в ръцете си го заливаше на талази. Тя беше дребничка и фина, до носа му достигна възхитителен аромат на рози. Беше го доловил, докато я притискаше към вратата на банята... не досаден парфюм, а лек цветен аромат, който витаеше със свежестта на зимен въздух.

— Нужни са само шест рязвания — каза той близо до ухото ѝ. Тя кимна и се отпусна, докато той насочваше прецизно ръцете ѝ. Едно дълбоко рязване с острието отдели крайната част на дървото. Те завъртяха молива и го дялнаха отново, после за трети път, като създадоха идеална триъгълна призма. — Сега подрежете остриете ръбове. — Дватамата се концентрираха върху задачата, като ръцете му продължаваха да движат нейните, използваха острието, за да скъсят

всеки ръб на дървото, докато не създадоха един чист, задоволителен връх.

— Готово.

След едно последно разкошно вдъхване на аромата ѝ, Девън бавно я пусна с ясното съзнание, че до края на живота му всеки аромат на рози ще му напомня за този миг.

Катлийн остави ножа и молива и се обърна с лице към Девън.

Двамата стояха много близо един до друг, без да се докосват, но и не твърде отдалечени.

Тя изглеждаше някак неуверена, устните ѝ се разтвориха, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше да се сети какво.

Девън почувства, че в това наелектризиращо мълчание започва да губи контрол. Неусетно започна да се навежда напред, докато не опря ръцете си от двете ѝ страни върху писалището. Катлийн беше принудена да се наклони назад и се хвана за ръцете му, за да запази равновесие. Той очакваше от нея да възрази, да го отблъсне назад, да му каже да отстъпи.

Но тя го гледаше като омагьосана и дишаше накъсано. Ръцете ѝ постепенно отслабиха хватката си и се отпуснаха върху неговите като котешки лапи. Девън наведе глава и докосна с устни слепоочието ѝ, където се виждаше леко пулсираща вена. Можеше да усети смущението ѝ, силата, с която я привличаше против волята ѝ.

Той почувства, че губи последните остатъци от самоконтрола си и се насили да се изправи и да отдръпне ръцете си от писалището. Понечи да се отмести, но Катлийн се люшна замаяно заедно с него, без да пуска ръцете му. *Господи...* така ще бъде от сега нататък, тялото ѝ ще следва неговото с лекота, докато той я повдига и я изпълва...

Всеки удар на сърцето му я тласкаше към него.

Едната му ръка се вдигна към лицето ѝ и леко го повдигна нагоре, докато другата я обгърна през кръста.

Миглите ѝ се спуснаха, хвърляйки тъмни сенки във формата на полумесеци върху розовата ѝ кожа. Между веждите ѝ се беше образувала деликатна бръчица, предизвикана от объркването ѝ, и той нежно я целуна, преди да поднесе устните си към нейните.

Очакваше от нея да се възпротиви, да го отблъсне, но вместо това тя отстъпи и започна да издава тихи звуци на удоволствие, от които го полазиха тръпки. И двете му ръце се вдигнаха към лицето ѝ и

внимателно принудиха устните ѝ да се разтворят. Езикът му се плъзна в устата ѝ, заля го вълна от сладост от невинно отвърщащите ѝ устни... но щом почувства неговия, езикът ѝ веднага се отдръпна назад.

Изгарящ от страст и леко развеселен, Девън плъзна устни към ухото ѝ.

— Не — прошепна той, — позволи ми да те вкуся... позволи ми да почувствам мекотата ти...

Той я целуна отново, бавно и нежно, докато устните ѝ не се притиснаха към неговите и той не почувства любопитното докосване на езика ѝ. Ръцете му се повдигнаха леко към гърдите ѝ и тя наклони главата си назад в безпомощно подчинение. Удоволствието беше неописуемо, толкова непознато за него, колкото сигурно беше и за нея. Изпълнен с болка от неописуемо желание, той зашари с ръце по нея в нежни ласки, като се опитваше да я притегли към себе си. Усещаше движенията на тялото ѝ под шумолящата рокля, стегнатата сладка плът прибрана под всичките твърди пластове колосана дантела и банели. Искаше му се да ги разкъса. Искаше да я види уязвима и изложена пред него, нежната ѝ кожа гола под устните му.

Но когато взе лицето ѝ в шепи, за да може да погали с палци бузите ѝ, той почувства лека влага.

Сълза.

Девън застина. Повдигна глава и се взря в лицето ѝ. Очите ѝ бяха пълни с влага и смущение. Тя вдигна пръсти към устните си и ги докосна колебливо, сякаш горяха в пламъци.

Той се смъмри мислено; знаеше, че я е притиснал твърде много, твърде скоро.

Някак си успя да се насили и да се отдръпне от нея, оставяйки нужното разстояние между двамата.

— Катлийн... — започна той навъсено. — Не биваше...

Тя избяга, преди да е успял да каже нещо друго.

* * *

На следващата сутрин Девън потегли с фамилната карета, за да посрещне Уест на гарата. Град Олтън беше разделен на две от дълга

главна улица с процъфтяващи магазини, квартали с красиви къщи, фабрика за камгарен плат и хартиена фабрика. За съжаление серните изпарения от хартиената фабрика подсказваха за себе си много преди сградата да се появи пред погледа.

Лакеят се сгуши до сградата на гарата в търсене на убежище от хапещия ноемврийски вятър. Девън се чувстваше твърде неспокоен, за да стои неподвижно, затова закрачи по платформата, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на черното си вълнено палто. На следващия ден трябваше да се върне в Лондон. Мисълта за онази тиха къща, толкова претъпкана с мебели и въпреки това толкова празна, го изпълваше с отвращение. Но трябваше да стои далеч от Хемпшър. Далеч от Катлийн или нямаше да се удържи и щеше да я съблазни много преди да е готова за това.

Беше се впуснал в дългосрочна игра и не трябваше да го забравя.

Проклетият период на траур.

Принуди се да съкрати крачките си, защото платформата започна да се пълни с хора, които държаха в ръцете си билети, и с други, които бяха дошли, за да посрещнат пристигащите пътници. Скоро разговорите и смехът им бяха заглушени от приближаването на локомотива, гръмотевичен, съскащ звяр, приближаващ се бързо към изпълнената с нетърпение глъч.

След като влакът спря със скърцане на метал, носачите започнаха да свалят сандъци и куфари от вагоните, а пристигащите и заминаващи пътници се смесиха в досадна тълпа. Хората се блъскаха един в друг, докато се пръскаха в различни посоки. Изпускаха се предмети и бързо се вдигаха; пътниците се разделяха и се търсеха един друг; в какофонията се чуваха подвижнати имена. Девън си проправи път сред телата в търсене на брат си. След като не го откри, той погледна към лакея, като се чудеше дали той не е зърнал някъде Уест. Слугата му даваше знаци и крещеше нещо, но гласът му се губеше в глъчта.

Когато Девън се върна при него, го завари да разговаря с някакъв непознат, облечен в провиснали дрехи, от онзи тип качествено ушити, но зле прилягащи стари облекла, каквито биха носили търговските пътници. Мъжът беше млад и слаб, с тъмна коса, която имаше нужда от подстригване. Приличаше поразително на Уест от оксфордските му години, особено по начина, по който се усмихна — с леко наведена

надолу брадичка, сякаш беше чул шега, която само той разбираше. Всъщност...

По дяволите. Това беше брат му. Това беше Уест.

— Девън! — възкликна Уест с изненадващ смях и протегна ръка, за да разтърси сърдечно неговата. — Защо не си в Лондон?

Девън бавно се осъзнаваше. Уест изглеждаше с години помлад... здрав, с ясен поглед, какъвто не се беше надявал да го види повече.

— Катлийн ме повика — успя да изрече най-накрая той.

— Нима? Защо?

— Ще ти обясня по-късно. Какво ти се е случило? Едва те познах.

— Нищо не се е случило. Какво имаш... а, да, малко поотслабнах. Но това няма значение, току-що успях да уредя покупката на жътварска машина. — Лицето на Уест сияеше от удоволствие. В първия момент Девън си помисли, че брат му се шегува.

Брат ми, помисли си той, е въодушевен заради покупката на фермерско оборудване.

Докато вървяха към каретата, Уест му описа посещенията си в Уилтшър и продължи да говори оживено за наученото от земеделеца, който беше въвел модерни технологии в образцовата си ферма. С комбинацията от дълбок дренаж и парна сила, човекът успял да удвои реколтата в земите си, като използвал наполовина по-малко работна ръка. Освен това земеделецът искал да си закупи най-новите машини и бил готов да продаде оборудването си на доста изгодна цена.

— Ще ми трябват малко пари — призна си Уест, — но затова пък доходите ще бъдат подобаващи. Трябва да ти покажа някои изчисления...

— Видях някои от тях. Впечатляваща работа си свършил.

Уест небрежно сви рамене.

Качиха се в каретата и се настаниха върху удобните кожени седалки.

— Като че ли се чувстваш много добре в Евърсби — отбеляза Девън, когато колата тръгна.

— Един дявол знае защо. Не съм имал и миг покой или усамотение. Човек не може просто да седне и да помисли, без да бъде

сепнат от някое свръхентузиазирано куче или притесняван от бърбиви жени. Винаги има някой спешен случай: нещо се чупи, взривява или срутва...

— Взривява?

— Един взрив. Помещението с печка до пералнята, където се сушат дрехите, не беше проветрявано добре — не, не се притеснявай — тухлената стена пое по-голямата част от взрива. Никой не пострада. Работата е там, че къщата е в пълен безпорядък.

— Защо тогава не се върна в Лондон?

— Не мога.

— Защото, ако е заради плана ти да посетиш всяко семейство арендатори в имението, не виждам необходимост...

— Не, не е заради това. Работата е там, че... приоратът Евърсби ми харесва много. Проклет да съм, ако знам защо.

— Да не би да си развил привързаност към... някого? — попита Девън и душата му изстина при мисълта, че Уест може би иска Катлийн.

— Към всичките — с готовност призна брат му.

— Но не към някоя определена личност?

Уест примигна.

— Имаш предвид романтичен интерес към някое от момичетата? О, боже, не. Знам твърде много неща за тях. Те са ми като сестри.

— Дори Катлийн?

— Особено тя. — Разсеяна усмивка пробяга по лицето на Уест. — Започнах да я харесвам — призна си той. — Тео си е избрал добра булка. Тя щеше да го усъвършенства.

— Той не я заслужаваше — промърмори Девън.

Уест сви рамене.

— Не бих се сетил за мъж, който да я заслужава.

Девън стисна ръцете си юмруци, докато изопнатата рана върху едно от кокалчетата му не го заболя.

— Тя говори ли за него?

— Не често. Не мога да си представя по-предан опит да жалиш някого от нейния, но очевидно не влага сърце в това. — Уест забеляза напрегнатия поглед на Девън и каза: — Познавала го е само няколко месеца и е била женена за него само три дни. Три дни! Колко време трябва една жена да жали мъж, когото почти не е познавала? За

обществото ни е абсурдно да настоява за определен траурен период, без да се взимат предвид обстоятелствата. Не може ли такива неща да се оставят да следват естествения си път?

— Целта на обществото е да предотврати неестественото поведение — отвърна сухо Девън.

Уест се ухили.

— Съгласен. Но Катлийн не подхожда за ролята на безцветна мъничка вдовица. Притежава твърде енергичен дух. Точно затова се е оставила да бъде привлечена от един Рейвънел.

* * *

Дружеските отношения между Уест и Катлийн си проличаха веднага след завръщането им в приората Евърсби. Катлийн излезе във фойето, докато икономът събираше шапките и палтата им, и постави ръце на кръста си, докато оглеждаше Уест с подигравателна подозрителност.

— Да не сте донесъл пак някакъв добитък? — попита тя.

— Този път не. — Уест се усмихна и отиде да я целуне по челото.

За голяма изненада на Девън, Катлийн прие без възражения приятелския жест.

— Успяхте ли да научите всичко, което искахте? — попита тя.

— Десет пъти повече — отвърна веднага Уест. — Само по въпроса за наторяването мога да ви разказвам с часове.

Катлийн се разсмя, но когато се обърна към Девън, изглеждаше някак резервирана.

— Милорд.

Раздразнен от студеното посрещане, Девън ѝ кимна в отговор.

По всичко си личеше, че беше решила да го държи на разстояние и да се преструва, че целувката им не съществува.

— Графът твърди, че вие сте го повикала, милейди — каза Уест. — Да предполагам ли, че сте закопняла за очарователната му компания, или има друга причина?

— След като отпътувахте, се появи кризисна ситуация със семейство Утън — отвърна Катлийн. — Съобщих за нея на Триниър и

попитах дали знае нещо по въпроса. Засега твърди, че е в неведение.

— Какво се е случило с Утънови? — попита Уест, като местеше погледа си от единия към другия.

— Ще го обсъдим в библиотеката — каза Девън. — Лейди Триниър, не е необходимо да присъствате, но...

— Ще присъствам. — Катлийн свъси вежди. — Дадох на Утънови личната си дума, че всичко ще се оправи.

— Не е трябвало да идват при вас — рече безцеремонно Девън. — Трябваше да изчакат и да разговарят с брат ми или с господин Карлоу.

— Първо са отишли при господин Карлоу — отвърна тя, — и той не знаел нищо за създалата се ситуация. А господин Рейвънел не беше тук. Само аз бях на разположение.

— Отсега нататък предпочитам да не сте на разположение, когато стане дума за нещо, свързано за отдадените под аренда земи. Трябва да се ограничите с онова, което би трябвало да върши стопанката на къщата. Да им носите кошници с продукти, когато има някой болен, и такива неща.

— Какво самодоволно, снизходително... — започна Катлийн.

— Нима ще стоим и ще се разправяме във фойето? — прекъсна ги бързо Уест. — Хайде да се престорим на цивилизовани хора и да продължим в библиотеката. — Той улови Катлийн за ръката и я поведе по коридора. — Нямам нищо против да ми донесат малко чай и сандвичи — рече той. — Умирам от глад след пътуването с влак. Вие не спирахте да ми повтаряте, че трябва да се храня, помните ли?

Девън закрачи след тях, заслушан с едното ухо в разговора им. Не откъсваше намръщения си поглед от ръката ѝ в неговата. Защо Уест я докосваше? Защо тя му позволяваше? Непознатата отровна ревност се завърна и стегна гърдите му.

— ... а госпожа Утън не можеше да говори, само плачеше — каза разстроено Катлийн. — Те имат четири деца, грижат се и за възрастната леля на госпожа Утън, и ако изгубят фермата...

— Не се притеснявайте — прекъсна я Уест с успокояващо мърморене. — Ще оправим нещата. Обещавам.

— Да, но щом Триниър е взел толкова важно решение, без да каже нищо...

— Все още нищо не е решено — каза студено Девън, докато вървеше след двамата.

Катлийн го погледна през рамо с присвити очи.

— Тогава защо на имота се намират земемери на железопътната компания?

— Предпочитам да не обсъждам бизнес делата си в коридора.

— Вие сте им дали разрешение да отидат там, нали? — Катлийн се опита да спре и да се обърне към него, но Уест я побутна непреклонно към библиотеката.

— Чудя се дали да не пия чай дарджилинг — започна да размишлява той на глас. — Не, може би нещо по-силно... Цейлонски или пеко... и малко от онези малки питки с крем и мармалад... Какви бяха те, Катлийн?

— Корнуолски кифлички.

— Аха. Нищо чудно, че ми харесаха. Звучат ми като нещо, което видях веднъж в залата за танци.

Тримата влязоха в библиотеката. Катлийн дръпна въженцето на камбанката до вратата и изчака появата на една от прислужниците. След като нареди да донесат поднос с чай и чиния със сандвичи и сладки, тя отиде до дългата маса, върху която Девън беше разгърнал карта със земите в имението.

— Направихте ли го? — попита тя.

Девън я изгледа заплашително.

— Какво да съм направил?

— Дадохте ли разрешение на мъжете от железницата да изследват земите ви?

— Да — отвърна той с равен тон. — Но не са получили разрешение да разговарят с когото и да било за това. Трябваше да си държат устата затворени.

Очите ѝ проблеснаха яростно.

— Значи е истина? Ще продадете фермата на Утънови?

— Не и нямам никакво намерение да го правя.

— Тогава защо...

— Катлийн — намеси се тихо Уест. — Ако не го оставите да довърши, ще прекараме цялата нощ тук.

Тя се намръщи и замълча, докато гледаше как Девън затиска въглите на картата с различни тежки предмети.

Триниър взе молив и начерта дълга линия през източната част на имота.

— Наскоро се срещнах с директора на лондонската железопътна компания „Айрънстоун“ — каза той и обясни заради Катлийн: — Това е частна компания, собственост на приятел. Том Северин.

— Членуваме в един и същи лондонски клуб — додаде Уест.

Девън огледа картата с критично око, преди да нарисува една успоредна линия.

— Северин иска да намали разстоянието на съществуващия маршрут до Портсмут. Освен това планира да изгради цялата железопътна линия от по-тежки релси, за да може да поеме по-бързи влакове.

— Може ли да си позволи подобен проект? — попита Уест.

— Вече си е осигурил един милион паунда.

Уест промърмори нещо.

— Точно така — рече Девън и продължи с равен глас. — От всички възможни терени, най-добрият наклон е през този терен. — Той загради с ръка част между успоредните линии. — Ако позволим на „Айрънстоун“ да прекоси източния периметър на имението, ежегодно ще получаваме огромна сума пари, което ще ни помогне да облекчим финансовите ни проблеми.

Катлийн се наведе над масата и се взря напрегнато в направените с молив маркировки.

— Но това е невъзможно — рече тя. — Според вашите чертежи линията ще минава не само през фермата на Утънови, а и през земите на поне още трима арендатори.

— Ще бъдат засегнати четирима наематели — призна Девън.

Уест огледа картата и между веждите му се появи дълбока бръчка.

— Очевидно линиите ще прекосят два частни пътя. Нямаме достъп до източната страна.

— Железопътната компания ще построи мостове за своя сметка, като остави всички части от имението свързани.

Преди Уест да успее да отговори, Катлийн се изправи и се обърна с лице към Девън. Изглеждаше покрусена.

— Не можете да се съгласите на това. Не можете да отнемете фермите на тези семейства.

— Адвокатът потвърди, че всичко е законно.

— Нямам предвид законно, имам предвид морално. Не можете да ги лишите от домовете и прехраната им. Какво ще се случи с тези семейства? С всичките тези деца? Дори вашата съвест не би могла да понесе това.

Девън я изгледа язвително, раздразнен, че тя веднага си помисля най-лошото за него.

— Няма да изоставя арендаторите ни. Възнамерявам да им помогна да си намерят нова работа.

Катлийн започна да клати глава още преди да е завършил.

— Тези хора са се занимавали със земеделие поколения наред. Това е в кръвта им. Отнемането на земята им ще ги съсипе.

Девън знаеше отлично как щеше да реагира тя. Първо хората, после бизнеса. Но това невинаги беше възможно.

— Говорим за четири семейства от двеста — рече той. — Ако не сключа сделка с лондонската „Айрънсайд“, всички арендатори на приората Евърсби може да изгубят фермите си.

— Трябва да има друг начин — настоя Катлийн.

— Ако имаше, щях да съм го открил. — Тя не знаеше нищо за всичките безсънни нощи и изтощителни дни, които бе прекарал в търсене на алтернатива. Нямаше добро решение, само избор между няколко лоши решения, и това беше най-малко вредното.

Катлийн го погледна така, сякаш току-що го беше видяла да краде коричка хляб от сираче.

— Но...

— Не се опитвайте да ме притиснете по този въпрос! — сопна й се Девън, изгубил търпение. — И без да разигравате драми ми е достатъчно трудно.

Лицето на Катлийн пребледня. Без да каже нито дума, тя се обърна и излезе от библиотеката.

Уст въздъхна и погледна брат си.

— Много добре. Защо си правиш труда да й обясняваш, когато можеш просто да я подчиниш насила?

Преди Девън да успее да отговори, брат му последва Катлийн.

ГЛАВА 13

Катлийн беше стигнала почти до средата на коридора, когато Уест успя да я догони.

След като я беше опознал, а и познаваше Девън по-добре от всеки друг, той можеше да каже със сигурност, че всеки от тях пробуждаше най-лошите страни у другия. Когато се намираха в една и съща стая, размишляваше раздражено той, те ставаха избухливи и думите им се превръщаха в куршуми. Един дявол знаеше защо им беше толкова трудно да се държат културно един с друг.

— Катлийн — каза тихо Уест, когато я настигна.

Тя се спря и се обърна към него. Лицето ѝ беше изопнато, устните свити.

След като неведнъж беше понасял изблиците на Девън в миналото, Уест разбираше колко дълбоко могат да нараняват те.

— Финансовата катастрофа на имението не е по вина на Девън. Той просто се опитва да намали жертвите. Не можете да го вините за това.

— Тогава ми кажете за какво мога да го обвиня.

— В настоящата ситуация? — В гласа му се промъкна извинителна нотка. — За това, че е реалист.

Катлийн го погледна укорително.

— Защо четири семейства трябва да платят цената за оцеляването на останалите? Той трябва да намери друг начин.

Уест потърка тила си, който се беше схванал след двете ноци спане на твърдото легло в студената фермерска къща.

— В живота рядко се среща справедливост, малка моя приятелко. Самата вие го знаете много добре.

— Не можете ли да го разубедите? — насили се да попита тя.

— Не и когато самият аз бих взел същото решение. Факт е, че щом дадем под наем земята на лондонската „Айрънстоун“, тази мъничка източна част от имението ще се превърне в единствения ни източник на сигурни доходи.

Катлийн наведе глава.

— Мислех си, че ще бъдете на страната на арендаторите.

— Аз съм. Знаете, че съм. — Уест протегна ръце и обгърна с топлота тесните ѝ рамене. — Кълна ви се, че ще направим всичко възможно, за да им помогнем. Техните ферми ще бъдат намалени, но ако пожелаят да научат модерните земеделски методики, ще могат да удвоят годишната си реколта. — За да е сигурен, че тя го слуша, Уест я разтърси леко. — Ще убедя Девън да ги подпомогне по всякакъв начин: ще намалим наема, ще им осигурим отводняване и подобряване на сградите. Дори ще им дадем машини, които да им помагат при оранта и събирането на реколтата. — Той се взря в разбунтуваното ѝ лице и рече печално: — Махнете тази физиономия от лицето си, за бога. Човек би си помислил, че заговорничим да убием някого.

— Знам точния човек — промърмори тя.

— По-добре се молете да не му се случи нещо, защото тогава аз ще стана граф. И ще се отърва набързо от имението.

— Наистина ли? — Тя изглеждаше искрено шокирана.

— Още преди да успеете да мигнете.

— Но вие работихте толкова много за арендаторите...

— Както самата вие казахте веднъж, Девън носи тежък товар. Нищо на този свят не би ме подтикнало да върша онова, с което се занимава брат ми. Кое то означава, че нямам друг избор, освен да го подкрепям.

Катлийн кимна мрачно.

— Сега вече мислите практично. — Уест се усмихна леко. — Ще ме придружите ли обратно в бърлогата на лъва?

— Не, изморих се от караници. — Тя опря за миг чело върху гърдите му, жест на доверие и близост, който го трогна също толкова силно, колкото го и изненада.

След като се раздели с Катлийн, Уест се върна в библиотеката.

Девън стоеше до масата и се взираше в картата, напълно спокоен на вид. Но моливът беше счупен на множество парчета, които бяха пръснати по килима.

Уест погледна към изсечения му профил и каза невъзмутимо:

— Не може ли да се опиташ да проявиш малко повече финес в отношенията си с нея? Да вкараш малко такт, може би? Защото макар

да съм съгласен с позицията ти, ти я представи по много безцеремонен начин.

Девън го изгледа гневно.

— Проклет да съм, ако трябва да търся одобрението ѝ, преди да взема каквито и да било решения за моето имение.

— За разлика от нас двамата, тя има съвест. Няма да те заболи, ако изслушваш мнението ѝ. Особено когато се оказва права.

— Току-що каза, че си съгласен с позицията ми!

— От практична гледна точка. От морална, Катлийн има право. — Уест наблюдаваше брат си, който се отдалечи от масата и закрачи напред-назад като тигър в клетка. — Трябва да разбереш нещо за нея — каза той. — Външно тя изглежда смела и буйна, но в сърцето си е чувствителна. Ако ѝ покажеш малко уважение...

— Не е нужно да ми обясняваш каква е.

— Познавам я по-добре от теб — рече остро Уест. — Живея с нея, за Бога.

Графът го стрелна с вледеняващ поглед.

— Искаш ли я? — попита бързо Девън.

Уест беше изненадан от въпроса, който дойде сякаш отникъде.

— Дали я *искам*? В библейския смисъл на думата? Разбира се, че не, тя е вдовица. Вдовицата на Тео. Как би могъл някой... — Гласът му заглъхна, щом видя, че Девън възобнови обиколките си с убийствено изражение на лицето.

Като поразен от гръм, Уест осъзна коя е най-вероятната причина за цялата враждебност и напрежение между Девън и Катлийн. За миг затвори очи. Това никак не беше добре. Не беше добре за никого, не беше добре за бъдещето, просто ужасна сложна лошотия във всички посоки. Реши да провери теорията си с надеждата, че е сбъркал.

— Макар че — продължи Уест, — тя е малка красавица, нали? Човек може да намери всякакви развлекателни неща за тази сладка уста. Нямам нищо против да я затисна в някой тъмен ъгъл и да се позабавлявам. Първоначално може би ще се съпротивлява, но скоро ще я накарам да се гъне като котка...

Девън скочи към него с едно бързо движение и го сграбчи за реверите.

— Ако я докоснеш, ще те убия — изръмжа той.

Уест го гледаше с изумление и недоверие.

— Знаех си. Мили Боже! *Ти* я искаш.

Яростта на Девън като че ли спадна, когато осъзна, че току-що е бил измамен, и той рязко пусна брат си.

— Ти получи титлата и дома на Тео — продължи Уест със същия тон, — а сега искаш и съпругата му.

— Вдовицата му — промърмори Девън.

— Съблазни ли я?

— Още не.

Уест се плесна с длан по челото.

— *Господи*. Не смяташ ли, че достатъчно е страдала? О, хайде, продължавай да ме гледаш с омраза. Разкъсай ме на парчета като проклетия молив. Това само ще потвърди, че не си по-добър от Тео. — Видя обидата в изражението на брат си и каза: — Твоите връзки не траят по-дълго от съдържанието на охлаждаща кутия. Имаш ужасен характер и ако днешното ти поведение е показателно за начина, по който се справяш с разногласията...

— Достатъчно — прекъсна го Девън с опасно тих глас.

Уест разтърка челото си, въздъхна и продължи предпазливо:

— Девън, двамата с теб винаги сме си затваряли очите за недостатъците ни, но това не означава, че не ги познаваме. Това е просто една сляпа, глупава похот. Поне от приличие я остави на мира. Катлийн е чувствителна и състрадателна жена, която заслужава да бъде обичана... и ако ти си способен на това, то никога не си го показвал пред мен. Виждал съм какво се случва с жените, които са те обичали. Нищо не охлажда страстта ти по-бързо от любовта.

Девън го изгледа студено.

— Ще й кажеш ли нещо?

— Не, ще си държа езика зад зъбите и ще се надявам да се вразумиш.

— Не е нужно да се притесняваш — отвърна мрачно Девън. — На този етап тя е толкова зле настроена към мен, че ще бъде истинско чудо, ако някога успея да я примамя в леглото си.

* * *

След като обмисли идеята да пропусне вечерята за втора поредна вечер, Катлийн реши напук на всичко да се присъедини към семейството в трапезарията. Това беше последната вечер на Девън в приората Евърсби и тя би могла да изтърпи да седи час и половина с него на една и съща маса. С непроницаемо лице Девън настоя да ѝ придържа стола и тя му благодари с няколко кратки думи. Но въпреки учтивите им маниери, тя представляваше кълбо от нерви и гняв... по-голямата част, от който беше насочен към самата нея.

Онези целувки... невъзможното, ужасяващо удоволствие, което бе изпитала... как бе успял да ѝ причини това? Как можа да му отвърне с такава готовност? Вината беше повече нейна, отколкото на Девън. Той беше лондонски развратник; естествено че щеше да се възползва от нея, или от която и да е жена в близост до него. Трябваше да се възпротиви, да му удари плесница, но вместо това просто беше стояла там и му беше позволила... беше му позволила...

Не можеше да намери точните думи за онова, което беше направил. Беше ѝ разкрил една нейна страна, за която не беше подозирала, че съществува. Беше откърмена с вярата, че похотта е грях и самата тя беше вярвала, че не се поддава на плътските желания... докато Девън не беше доказал обратното. О, онази стряскаща топлина на езика му и трескавата слабост, която я беше накарала да изпита желанието да се свлече на пода и да го остави да я покрие с тялото си... Направо ѝ се плачеше от срам.

Вместо това можеше само да седи там и да се задушава, докато около нея течаха разговори. Жалко, че не можеше да се наслади на храната, сочен пай с месо от яребица, който беше поднесен заедно със запържени в тесто стриди и хрупкава салата от целина, репички и краставички. Насили се да хапне няколко залька, но всяка хапка като че ли се затъкваше в гърлото ѝ.

Когато разговорът се насочи към приближаващите празници, Касандра попита Девън дали възнамерява да дойде в Евърсби за Коледа.

— Ще ви бъде ли приятно? — попита той.

— О, да!

— Ще ни донесете ли подаръци? — попита Пандора.

— Пандора — пропя Катлийн.

Девън се ухили.

— Какво бихте искали да получите? — попита той близначките.

— *Каквото и да е* от „Уинтърборн“ — възкликна Пандора.

— Аз искам хора за Коледа — рече с копнеж Касандра. — Пандора, помниш ли коледните балове, които мама организираше, когато бяхме малки? Всички дами бяха облечени в най-красивите си рокли, а господата в официални костюми... музиката и танците...

— И пиршеството... — додаде Пандора. — Пудинги, кейкове, пайове...

— Следващата година отново ще го направим весело — рече нежно Хелън и им се усмихна. После се обърна към Уест. — А вие как празнувате Коледа, братовчедо?

Той се поколеба, преди да отговори, като очевидно се замисли дали да бъде откровен. Честността победи.

— На Коледа решавам да досадя на всичките ми приятели, обикалям от къща в къща и пия, докато не изпадна в безсъзнание в нечия гостна. Тогава някой ме натоварва в каретата и ме изпраща у дома, а прислугата ме слага в леглото.

— Това не ми звучи твърде весело — каза Касандра.

— От тази година — рече Девън, — възнамерявам всички ние да отдадем дължимото на празника. Всъщност поканих един приятел да прекара Коледа с нас в приората Евърсби.

Масата утихна и всички се втренчиха с изненада в него.

— Кого? — попита Катлийн недоверчиво. Искрено се надяваше да не е някой от мъжете от железопътната компания, които заговорничеха да унищожат фермите на арендаторите.

— Самият господин Уинтърборн.

Сред всеобщите ахкания и радостни писъци Катлийн го погледна намръщено. Проклет да е, той *знаеше*, че не е редно да се кани непознат в къща, която е в траур.

— Собственикът на универсалния магазин? — попита тя.

— Несъмнено ще бъде придружаван от тълпа светски приятели и хрантутници. Милорд, едва ли сте забравили, че тук всички сме в траур?

— Как бих могъл? — отби удара ѝ той с изпепеляващ поглед, който я вбеси. — Уинтърборн ще дойде сам, всъщност. Едва ли домакинството ми ще бъде особено натоварено от една допълнителна чиния на коледната трапеза.

— Един толкова влиятелен джентълмен като господин Уинтърборн сигурно е получил хиляди покани за празниците. Защо ще идва тук?

Очите на Девън проблеснаха развеселено, когато усети едва съдържаения ѝ гняв.

— Уинтърборн обича уединението. Предполагам, че мисълта за спокойно прекарване на празниците в провинцията го е изкушила. И заради него бих искал да организирам истинско коледно пиршество. Бихме могли да изпеем няколко коледни песни.

Момичетата заприпяваха в един глас:

— О, кажи да, Катлийн!

— Това ще е *великолепническо*.

Дори Хелън допълни ефекта, като промърмори нещо за това че, нищо лошо няма да стане.

— Защо да се ограничим с това? — попита саркастично Катлийн, като погледна Девън с открита неприязън. — Защо не повикаме музиканти и не организираме танци, а в залата не поставим голяма елха, озарена от свещи?

— Какво отлично предложение — отвърна Девън с копринен глас. — Да, нека да го направим.

Онемяла от гняв, Катлийн го изгледа с омраза, докато Хелън дискретно измъкваше ножа за масло от здраво стиснатите ѝ пръсти.

ГЛАВА 14

Декември се спусна над Хемпшър, донесе вледеняващи ветрове и покри дърветата и живия плет със скреж. В обхваналия домакинството всеобщ ентузиазъм от приближаващите празници, Катлийн скоро изгуби всякаква надежда, че празненствата ще бъдат отменени. Откри, че постепенно отстъпва под натиска. Първо се съгласи да позволи на прислугата да си организира собствено парти в коледната вечер, след което се съгласи на по-голяма елха във фойайето.

После Уест попита дали могат да поканят още хора на празненството.

Намери Катлийн в кабинета да се занимава с кореспонденцията.

— Мога ли да ви прекъсна за няколко минути?

— Разбира се. — Тя му посочи креслото до писалището и остави писалката в стойката ѝ. Щом забеляза пресилено любезната усмивка на лицето му, попита: — Каква интрига кроите този път?

Той примигна изненадано.

— Откъде знаете, че има интрига?

— Всеки път, когато придобиете това невинно изражение, става очевидно, че сте намислил нещо.

Уест се ухили.

— Момичетата не намериха смелост да ви попитат, но аз им казах, че ще го направя, защото вече установихме, че ако се наложи, мога да ви надбягам. — Той се поколеба.

— Очевидно лорд и лейди Триниър са канели семействата на всичките си арендатори и някои местни търговци на парти в коледната вечер...

— Изобщо не е вярно.

— Да, такава беше и моята първоначална реакция. Но... — Уест я погледна подмамващо. — Всички ще спечелят, ако духът на общността бъде насърчен. — Той се поколеба. — Не е нещо по-различно от благотворителните ви посещения в семействата.

Катлийн зарови със стон лице в шепите си. Голямо парти. Музика. Подаръци, сладкиши, празнична глъч. Знаеше точно какво би казала лейди Бъруик: неприлично е да се правят такива гуляи в дом, който е в траур. Не беше редно да се откраднат един или два весели дни от годината, която трябваше да бъде посветена на тъгата. Но най-лошото беше, че самата тя искаше да го направи.

Заговори през пръсти със слаб глас:

— Не е прилично. Не сме направили нищо както трябва: черното беше свалено от прозорците твърде рано, вече никой не носи воал и...

— На никой не му пука — прекъсна я Уест. — Мислите ли, че някой от арендаторите ще ви обвини, че сте изоставили траура за една-единствена нощ? Напротив, ще го приемат като жест на доброта и добра воля. Аз, разбира се, не знам нищо за Коледа, но дори така... ми се струва, че ще бъде в духа на празника. — На продължителното ѝ колебание той отвърна с последен удар. — Ще платя за всичко със собствени средства. Все пак... — В гласа му се промъкна нотка на самосъжаление: — ... как иначе ще разбере какво е Коледа?

Катлийн отпусна ръцете си и го изгледа мрачно.

— Вие сте безсрамен манипулатор, Уестън Рейвънел.

Той се ухили.

— Знаех си, че ще кажете да.

* * *

— Това е едно много високо дърво — коментираше Хелън седмица по-късно, докато стояха във фоайето.

— Досега никога не сме имали толкова голямо — призна госпожа Чърч, като се мръщеше развълнувано.

Двете заедно наблюдаваха как Уест, двама лакеи и икономът се опитват да вкарат стъблото на огромната ела в металната тръба, запълнена с камъни. Звучаха мъжко пъшкане и нецензурни слова. Докато изправяха дървото, по пода се ръсеха лъскави зелени иглички и се търкаляха тънки като молив шишарки. Помощник-икономът стоеше по средата на витото централно стълбище и държеше края на въжето, което беше завързано за средата на стеблото. Срещу него, на балкона на втория етаж, стояха Пандора и Касандра и стискаха здраво друго

въже. Щом стъблото се застопореше идеално, въжетата щяха да бъдат завързани за пръчките на парапета, за да попречат на дървото да се наклони на едната или другата страна.

Помощник-икономът дърпаше здраво въжетото, докато Уест и единият лакей бутаха отдолу. Елата постепенно се изправи, клоните ѝ се разпериха величествено и във въздуха се разнесе острата свежа миризма на вечнозеленото дърво.

— Мирише божествено — възкликна Хелън и вдъхна дълбоко. — Лорд и лейди Бъруик имаха ли коледно дърво, Катлийн?

— Всяка година. — Катлийн се усмихна. — Само че по-малки, понеже лейди Бъруик твърдеше, че това е езически обичай.

— Касандра, ще ни трябва много повече украса — чу се гласът на Пандора от балкона на горния етаж. — Никога не сме имали толкова високо дърво.

— Ще направим още свещи — отвърна близначката ѝ.

— Никакви свещи повече! — извика им Катлийн. — И така това дърво си е жива незапалена факла.

— Но, Катлийн — каза Пандора, като я погледна отгоре, — дървото ще изглежда ужасно, ако не го украсим достатъчно. Определено ще изглежда голо.

— Може да навържем сладки на гирлянди и да сложим панделки — предложи Хелън. — Ще висят красиво по клоните.

Уест изтупа листата от ръцете си и изтърка с палец едно петно смола от дланта си.

— Няма да е зле да погледнете в сандъка, който пристигна тази сутрин от Уинтърборн — каза той. — Сигурен съм, че ще има разни коледни красоти.

Всякакво движение и шум в коридора веднага утихна и всички го погледнаха.

— Какъв сандък? — попита Катлийн. — Защо го пазихте в тайна досега?

Уест я погледна красноречиво и посочи в ъгъла, където беше поставен масивен дървен сандък.

— Трудно може да се каже, че е тайна — стои там от часове. Бях твърде зает с това проклето дърво, за да разговарям с когото и да било.

— Вие ли го поръчахте?

— Не. Девън спомена в последното си писмо, че Уинтърборн е изпратил малко празнични украшения от магазина в знак на благодарност за поканата да отседне при нас.

— Аз не съм канила господин Уинтърборн — отвърна Катлийн, — и определено не можем да приемем подаръци от непознати.

— Те не са за вас, а за домакинството. Закачете ги всичките, има просто няколко играчки и гирлянди.

Тя го погледна неуверено.

— Не мисля, че трябва. Не съм сигурна какъв е етикетът, но не ми се струва редно. Той е неженен джентълмен, а това домакинство се състои от млади дами, които имат само мен за компаньонка. Ако бях десетина години по-възрастна и имах солидна репутация, може би щеше да е по-различно, но сега...

— Аз съм член на домакинството — възрази Уест. — Това не превръща ли ситуацията в по-порядъчна?

Катлийн го погледна.

— Шегувате се, нали?

Уест завъртя очи.

— Искам да кажа, че ако някой се опита да направи неуместна забележка за подаръка на Уинтърборн, фактът, че съм тук, би трябвало да...

Той млъкна, когато чу сподавени звуци от почервенялата Хелън.

— Хелън? — попита загрижено Катлийн, но момичето се извърна настрани с потреперващи рамене. Катлийн погледна притеснено към Уест.

— Хелън? — рече тихо той, отиде до нея и я хвана бързо за раменете. — Скъпа, болна ли си? Какво... — Уест млъкна, когато тя поклати бързо глава, измърмори нещо и едната ѝ ръка заръкомаха към нещо зад гърбовете им. Уест погледна напрегнато натам. Изражението му се промени и той се разсмя.

— Какво ви става на вас двамата? — попита настоятелно Катлийн. Когато огледа фоайето, тя осъзна, че сандъкът вече не стои в ъгъла. Близначките се бяха втурнали надолу по стълбите в момента, в който бяха споменали за него. Сега тайничко го тикаха към гостната, всяка хванала по един ъгъл.

— Момичета — рече строго Катлийн, — веднага го върнете тук!

Но вече беше твърде късно. Двукрилата врата на приемната се затвори, придружена от изцракването на ключ в ключалката. Катлийн рязко се спря и зяпна изненадано.

Уест и Хелън се превиваха от смях.

— Трябва да знаете — рече развеселено госпожа Чърч, — че трябваше да изпратя двама от най-здравите ни лакеи да внесат този сандък в къщата. Как успяха двете млади дами да го отмъкнат толкова бързо?

— Ч-чисто и просто са решили — изхриптя Хелън.

— Всичко, което искам от този живот — каза Уест на Катлийн, — е да ви видя как се опитвате да откъснете онези двете от сандъка.

— Не бих посмяла — предаде се тя. — Те ще ми нанесат телесна повреда.

Хелън избърса насълзените си от смях очи.

— Хайде, Катлийн, да отидем да видим какво е изпратил господин Уинтърборн. Вие също, госпожо Чърч.

— Няма да ни пуснат в стаята — промърмори Катлийн.

Хелън ѝ се ухили.

— Ще ни пуснат, ако ги помоля.

Близначките, бързи като катерички, вече бяха разопаковали много от пакетите, когато най-последно пуснаха останалите в гостната.

Икономът, помощник-икономът и лакеите се събраха до вратата, за да зърнат съдържанието на сандъка. Той напомняше на сандък с пиратско съкровище, беше препълнен с кръгли стъклени сфери, боядисани така, че да приличат на плодове, хартиени птици от папиемаше, украсени с истински пера, изкусни ламаринени фигурки на танцьори, войници и животни.

Имаше дори голяма кутия с миниатюрни чаши от цветно стъкло, или цветни фенери, които трябваше да бъдат напълнени с масло и плаващи фитили, и окачени на елхата.

— Няма спасение от пожара — каза притеснено Катлийн, когато вида множеството стъклени чаши.

— Когато ги запалим, ще оставим до дървото две момчета с ведре с вода — успокои я госпожа Чърч. — Ако някой от клоните се запали, те веднага ще го угасят.

Всички ахнаха, когато Пандора извади от сандъка един голям коледен ангел. Порцелановото му лице беше оброчено от златиста

коса, чифт позлатени криле стърчеше от гърба на малката сатенена роба, обшита с перли и златни нишки.

Когато семейството и прислугата се събраха почтително наоколо, за да не насладят на великолепното творение, Катлийн улови Уест за ръката и го изведе от стаята.

— Тук става нещо — рече тя. — Искам да знам истинската причина, поради която графът покани господин Уинтърборн.

Двамата се спряха в нишата под голямото стълбище, зад дървото.

— Не може ли да прояви гостоприемство към своя приятел без задни мисли? — отвърна Уест.

Тя поклати глава.

— Всичко, което върши брат ви, си има скрита причина. Защо е поканил господин Уинтърборн?

— Уинтърборн има пръст в много неща. Мисля, че Девън се надява да спечели нещо от съветите му и някога, в бъдеще, да сключи бизнес сделка с него.

Това ѝ прозвуча достатъчно правдоподобно. Но интуицията ѝ подсказваше, че има нещо съмнително в тази работа.

— Как се запознаха те?

— Преди около три години Уинтърборн беше номиниран за членство в два различни лондонски клуба, но беше отхвърлен и от двата. Той няма благородническа титла, баща му е уелски бакалин. След като чу подигравателни коментари за това как Уинтърборн е бил отхвърлен, уреди нашият клуб, „Кавгаджията“, да му предложи членство. А Уинтърборн никога не забравя кой му е направил услуга.

— „Кавгаджията“ — повтори Катлийн. — Какво странно име.

— Това е човек, който обича да се кара за дреболии. — Уест наведе глава и потърка отново лепкавото петно от смола върху дланта си. — „Кавгаджията“ е клуб от втората редица, за онези, които не са допускани в „Уайт“ или „Бруук“, но в него членуват някои от най-преуспелите и умни мъже в Лондон.

— Като господин Уинтърборн.

— Точно така.

— Какво представлява той? Що за характер има?

Уест сви рамене.

— Тих тип е, но когато му отърва, може да е очарователен като дявола.

— Млад ли е или стар?

— На трийсет години или някъде там.

— Как изглежда? Хубав ли е?

— Дамите определено като че ли мислят така. Макар че с неговото богатство Уинтърборн може да прилича на жаба и те пак ще се роят около него.

— Добър човек ли е?

— Никой не печели цяло състояние с песни в църковния хор.

Катлийн се взря в очите му и осъзна, че повече нищо няма да успее да измъкне от него.

— Графът и господин Уинтърборн ще пристигнат утре следобед, нали?

— Да, ще ги посрещна на гарата в Олтън. Искате ли да ме придружите?

— Благодаря ви, но по-добре да остана тук с госпожа Чърч и готвачката, за да се уверя, че всичко ще бъде приготвено. — Тя въздъхна и погледна мрачно към извисяващото се дърво, изпълнена с вина и неспокойствие. — Надявам се, че никой от местните дворяни няма да чуе за нашето празненство. Но съм сигурна, че ще се разчуе. Не трябваше да го позволявам. Знаете го много добре.

— Но тъй като се съгласихте — каза Уест и я потупа по рамото, — няма да е зле да му се насладите.

ГЛАВА 15

— Ще те номинират за членство в „Уайт“ — каза Рис Уинтърборн, докато влакът потракваше и се полюляваше на път от Лондон към Хемпшър. Макар частното им купе във вагона първа класа да можеше с лекота да поеме още четирима пътници, Уинтърборн беше платил за всичките седалки, за да могат да пътуват сами. Камериерът на Девън, Сътън, пътуваше в един от вагоните по-долна класа, които се намираха далеч по-назад.

Девън го стрелна с изненадан поглед.

— Откъде знаеш?

Единственият отговор на Уинтърборн беше кос поглед. Той често научаваше за личните дела на хората преди самите те да са разбрали за тях. Тъй като почти всички в Лондон бяха кандидатствали за кредит в магазина му, голяма част от онова, което служителите му чуваха по етажите, веднага достигаше до кабинета му.

— Не е нужно да си правят труда — рече Девън и протегна крака в пространството между седалките. — Няма да приема.

— „Уайт“ е много по-престижен клуб от „Кавгаджията“.

— Повечето клубове са — отвърна сухо Девън. — Но в подобни висши кръгове въздухът някак е недостатъчен. А и щом „Уайт“ не ме пожелаха, преди да става граф, няма причинна да ме искат и сега. Не съм се променил по никакъв начин, с изключение на това, че съм затънал в дългове до гуша, както повечето благородници.

— Това не е единствената промяна. Спечели си обществена и политическа власт.

— Власт без капитал. Предпочитам парите.

Уинтърборн поклати глава.

— Винаги избирай властта. Парите могат да бъдат откраднати или обезценени и тогава ще останеш с нищо. А чрез властта винаги можеш да се сдобиеш с още пари.

— Дано си прав.

— Винаги съм прав — отвърна с равен глас Уинтърборн.

Малцина можеха да произнесат тези думи с такава убеденост, но Рис Уинтърборн определено можеше. Той беше от онези рядко срещани личности, които бяха родени в идеалното време и място, за да разгърнат способностите си. За изумително кратко време той беше изградил от порутения магазин на баща си търговска империя. Уинтърборн имаше инстинкт за качеството и проницателен усет за обществените апетити... някак си винаги успяваше да разбере какво искат да купуват хората, още преди самите те да го бяха осъзнали. Като известна обществена фигура, той имаше много приятели, познати и врагове, но никой не можеше да твърди със сигурност, че го познава.

Уинтърборн се пресегна към гарафата, която бе поставена върху монтирания под прозореца рафт, наля две малки уискита и подаде едното на Девън. След мълчалив тост, те се отпуснаха върху плюшените седалки и се загледаха в променящата се гледка през прозореца.

Луксозното купе беше едно от трите във вагона, като всяко имаше собствена външна врата, отваряща се навън. Тя се заключваше от служител на железниците, което беше стандартна практика, за да се попречи на влизането на пътници без билети. По същата причина прозорците бяха препречени с месингова решетка. За да се отърси от смътното усещане, че се намира в капан, Девън се съсредоточи върху пейзажа.

Колко малка беше станала Англия, след като вече беше възможно разстоянията да се покриват за часове, вместо за дни. Нямаше достатъчно време да огледаш пейзажа, преди да бъде сменен от друг, което беше вдъхновило някои хора да нарекат железницата „магьоснически път“. Влакът прекосяваше мостове, пасища, пътища и стари села, понякога преминаваше през просеки, изсечени в скалите, понякога през открити равнинни местности. Появиха се хемпшърските хълмове, склонове, обрасли с тъмна неприветлива зеленина под бялото следобедно небе.

Перспективата да се прибере у дома изпълваше Девън с очакване. Той носеше подаръци за всички от семейството, но дълго беше размишлявал какво да даде на Катлийн. На един от бижутерските щандове в магазина на Уинтърборн беше открил необичайна брошка, изкусно гравирани сцена на гръцка богиня, яздеща кон. Кремавата

камея беше прикрепена върху ониксова основа и беше поставена в рамка от мънички бели бисери.

Тъй като камеята беше поставена върху оникс, продавачката на щанда беше казала на Девън, че е подходяща за дама в траур. Дори перлите бяха допустими, тъй като се смяташе, че представляват сълзи. Девън веднага я беше купил. Доставиха му я сутринта и той я беше пъхнал в джоба си, преди да тръгне към гарата.

С нетърпение очакваше срещата с Катлийн, жадуваше да я види отново и да чуе гласа ѝ. Липсваше му усмивката ѝ, мръщенето ѝ, очарователното ѝ дразнене от неприличията, прасетата и водопроводчиците.

Изпълнен с очакване, той съзерцаваше пейзажа, докато влакът изкачи хълма и започна спускането си надолу. Скоро щяха да прекосят река Уей, след което оставаше само километър и половина до гарата в Олтън. Вагоните бяха полупразни; много повече хора щяха да пътуват на следващия ден, в навечерието на Коледа.

Когато приближиха моста, влакът забърза ход, но тласкащата го напред сила на машината беше спъната от рязко разклащане и тласък. Внезапно Девън беше оглушен от металния писък на спирачки. Вагонът силно се разтърси. Девън инстинктивно сграбчи един от месинговите пръти на решетката, за да не бъде хвърлен от седалката.

В следващата секунда ужасяващ сблъсък откъсна ръката му от пръта — не, самият прът се беше изкъртил — и прозорецът се строши, когато вагонът изскочи от релсите. Девън беше запратен в хаос от стъкло, начупено дърво, изкривен метал и ужасен шум. Безумното тръскане беше придружавано от късането на съединителни звена, двамата мъже бяха подхвърлени във въздуха и се озоваха в другия край на купето. Заслепяваща бяла светлина изпълни главата на Девън, докато той се опитваше да открие опорна точка в цялата тази лудост. Беше неспособен да спре падането и когато тялото му се блъсна в нещо, в гърдите му изригна неопишуема болка и съзнанието му потъна в мрак.

ГЛАВА 16

В съзнание го върна ужасен студ; при опита да вдъхне дълбоко, го заболяха дробовете. Девън разтърка мокрото си лице и се опита да се надигне. В купето, или поне в онова, което беше останало от него, нахлуваше неприятно миришеща речна вода. Той се изкатери по отломките, стигна до отвора, останал след счупването на прозореца, и погледна през месинговата решетка.

Очевидно локомотивът беше излетял през подпорната стена на моста и беше повлякъл със себе си три вагона, а последните два бяха останали върху дигата. Наблизо, като потънало животно, стърчеше задницата на друг вагон. Във въздуха се носеха отчаяни викове за помощ.

Девън се обърна и започна трескаво да търси Уинтърборн, като отхвърляше настрана дървените дъски, докато не откри изпадналия в несвяст свой приятел под едно изкъртено от пода кресло. Водата беше започнала да залива лицето му.

Девън го издърпа нагоре; при всяко движение през гърдите и някъде встрани от тях го пронизваше мъчителна болка.

— Уинтърборн — каза хрипливо той и леко го разтърси. — Събуди се. Хайде. Веднага.

Уинтърборн се закашля и простена слабо.

— Какво се случи? — попита той с дрезгав глас.

— Влакът дерайлира — отвърна задъхано Девън. — Вагонът е в реката.

Уинтърборн разтърка окървавеното си лице и изпъшка от болка.

— Не мога да виждам.

Девън се опита да го издърпа над надигащата се вода.

— Ще трябва да се размърдаш или ще се удавим.

Няколко неразбираеми фрази на уелски разцепиха въздуха, преди Уинтърборн да каже на английски:

— Кракът ми е счупен.

Девън изруга, разбута още няколко отломки настрани и намери месинговия прът, който беше изкъртен от решетката. Изпълзя върху една от седалките и достигна до заключената врата. Пъшкайки от усилие, той използва месинговия прът като импровизиран лост, за да се опита да я отвори. Наклонът на вагона затрудняваше усилията му. И през цялото време водата не спираше да нахлува и вече достигаше до коленете им.

Щом счупи ключалката, Девън избута вратата и тя издрънча върху външната стена на вагона.

Той подаде главата си навън и прецени разстоянието до брега. Водата като че ли беше дълбока до кръста.

Проблемът беше невероятният студ, който щеше да ги довърши бързо. Не можеха да си позволят да чакат за помощ.

Девън се закашля от наситения с дим въздух и се шмугна обратно във вагона. Завари Уинтърборн да вади парчета стъкло от косата си с все още затворени очи и лице, покрито с кървави драскотини.

— Ще те измъкна навън и ще те отведа до брега на реката — каза Девън.

— В какво състояние си? — попита Уинтърборн с изненадващо трезв глас за човек, който току-що е бил ослепен и кракът му е бил счупен.

— По-добро от твоето.

— Колко далеч сме от твърда земя?

— На около шест метра.

— А течението? Колко е силно?

— Няма никакво значение, по дяволите! Не можем да останем тук.

— Шансовете ти са по-добри без мен — отбеляза спокойно Уинтърборн.

— Няма да те оставя тук, многознайно копеле такова. — Девън хвана Уинтърборн за ръката и я прехвърли през раменете си. — Ако се притесняваш, че след като ти спася живота ще ми дължиш услуга... — С известни усилия той го повлече към отворената врата. — ... значи си прав. *Огромна* услуга. — Той стъпи накриво и двамата залитнаха. Девън се пресегна със свободната си ръка и сграбчи вратата, за да запази равновесие.

Пронизваща болка прониза гърдите му и за миг дъхът му спря.
— Господи, колко си тежък — успя да каже той.

Не получи отговор. Осъзна, че Уинтърборн се бори да не изгуби съзнание.

При всяко мъчително поемане на въздух, Девън чувстваше как пробужданията в гърдите му стават все по-болезнени. Мускулите му се сгърчиха.

Трудностите се трупаха... реката, студът, нараняванията на Уинтърборн, а сега и това, което му причиняваше такава болка. Но Девън нямаше друг избор, освен да продължи да се движи.

Той стисна зъби и успя да повдигне Уинтърборн нагоре, за да го измъкне от вагона. Двамата едновременно цопнаха във водата, което накара Уинтърборн да извика от болка.

Девън го сграбчи и се опита да намери опора в дъното на реката. Водата беше по-дълбока, отколкото бе смятал, достигаше доста над кръста му.

За миг студът почти го парализира. Той се концентрира в опит да накара схванатите си мускули да се раздвижат.

— Уинтърборн — процеди Девън през стиснатите си зъби, — не е далеч. Ще успеем.

Приятелят му отвърна със сподавено проклятие, което го накара да се усмихне за миг. Като се бореше със силата на течението, Девън започна да газии през водата към брега, където се събираха останалите оцелели от катастрофата.

Беше трудно и изтощително, краката му потъваха в тинята, ледената вода разстройваше координацията му и умъртвяваше всички усещания.

— Милорд! Милорд, тук съм! — Камериерът му Сътън стоеше на брега на реката и яростно размахваше ръце. Очевидно се беше спуснал по стръмния склон от дерайлиралите вагони, които все още се намираха на моста.

Камериерът нагази в плиткото и ледената вода го накара шумно да си поеме дъх.

— Поеми го — каза бързо Девън, докато влачеше почти изпадналия в безсъзнание Уинтърборн през речното корито.

Сътън обгърна мъжа през гърдите и го издърпа в безопасност на брега.

Девън почувства, че коленете му поддават и залитна сред тръстиките, опитвайки се да не се срине във водата. Изтощеният му мозък се бореше да събере последните остатъци от сила, за да успее да измине последните няколко крачки до брега.

Но се спря за миг, когато в съзнанието му проникнаха безумни писъци. Погледна през рамо и видя, че в едно от купетата на наводнения, наклонен диагонално вагон все още имаше пътници.

Те не бяха успели да отворят заключената врата. Никой не им се беше притекъл на помощ; оцелелите, които бяха успели да стигнат до водата, се бяха сгърчили от студ. Спасителите едва сега започваха да пристигат и докато се спуснеха по стръмния клон, вече щеше да е твърде късно.

Без да се замисли, Девън се обърна и зашляпа през водата.

— *Сър!* — чу той вика на Сътън.

— Погрижи се за Уинтърборн — отвърна бързо Девън.

Когато стигна до вагона, тялото му от кръста надолу беше напълно безчувствено и той се бореше с мъглата, която бе обхванала съзнанието му. Само благодарение на волята си той успя да влезе във вагона през една дупка в стената, изкъртена при инцидента.

Отиде до прозореца и сграбчи един от месинговите пръти. Необходима му беше пълна концентрация, за да накара ръката си да го хване както трябва. Някак си успя да го изкърти, върна се обратно през вагона и скочи в реката.

Докато използваше пръта, за да отвори вратата на заключеното купе, той чу отвътре викове на облекчение. Вратата се отвори със стон на метал и пътниците се скупчиха покрай отвора. Замъгленият поглед на Девън зърна една възрастна жена, която държеше пиццачо бебе, две плачещи момичета и момче малко над десетте.

— Има ли и други вътре? — попита той момчето. Думите му излизаха заваляно, сякаш беше пиян.

— Нито един жив, сър — отвърна треперещото момче.

— Виждаш ли онези хора на брега?

— Т-така мисля, сър.

— Върви там. Хвани момичетата за ръцете. Придвижвайте се странично през потока... така няма да ви блъска много. *Тръгвай.*

Момчето кимна и скочи в реката, изпъшка от силния студ и притисна ръка към гърдите си. Уплашените момичета го последваха с

писъци и се вкопчиха в ръцете му. Тримата заедно започнаха да се придвижват към брега на реката, като се поддържаха един друг.

Девън се обърна към ужасената жена и каза кратко:

— Дайте ми детето.

Тя тръсна глава, обезумяла.

— Моля ви, сър, защо...

— *Веднага*. — Нямахте да се задържи още дълго на крака.

Жената се подчини с плач, а детето продължи да пици, когато обгърна с малките си ръчички шията на Девън. Майка му сграбчи свободната му ръка и слезе от вагона, като изписка треперливо, когато цопна във водата. Стъпка по стъпка Девън я влачеше през реката, затруднен от тежестта на полата ѝ. Скоро изгуби всякаква представа за време.

Не беше сигурен къде се намира или какво се случва. Не можеше да е сигурен дали краката му все още се движат; не ги усещаше. Смътно долавяше, че жената вика нещо, но думите ѝ бяха заглушени от ленивото туптене на пулса в ушите му.

В далечината се виждаха хора... с фенери в ръцете... светлини танцуваха и пулсираха в задимения въздух. Той продължи да напредва, тласкан от смътното осъзнаване, че ако се поколебае дори за миг, ще скъса и последната нишка на съзнанието си.

Умът му регистрира, че нещо дърпа детето от ръцете му. Възпротиви се за миг и последва второ, по-силно дръпване. Някакви непознати взеха детето, а други пристъпиха напред, за да помогнат на жената да прегази през тинята и тръстиките.

Девън изгуби равновесие и залитна назад; мускулите му вече не се подчиняваха на командите му. Водата веднага го погълна, затвори се над главата му и го повлече.

Почувства как течението го отнася, съзнанието му се зарея над сцената, като наблюдаваше някаква фигура — неговата — се върти бавно в мастилената вода. Смаяно осъзна, че не може да се спаси. Никой нямаше да го спаси. Беше се сблъскал със същата съдба като всички останали мъже от рода Рейвънел, беше оставил твърде много недовършени неща, а дори не му пукаше. Някъде в обърканите му мисли се таеше увереността, че Уест ще се справи без него. Уест щеше да оцелее.

Но Катлийн...

Никога нямаше да узнае какво бе означавала за него.

Това пробуди сетивата му. Мили Боже, защо беше чакал толкова с вярата, че разполага с цялото време на света? Само ако имаше пет минути, за да ѝ каже... *една* минута, по дяволите... но вече беше твърде късно.

Катлийн щеше да продължи без него. Някой друг мъж щеше да се ожени за нея... да остарее с нея... а Девън щеше да остане просто един избледняващ спомен.

Ако изобщо си го спомняше.

Той започна да се бори, да пляска с ръце, в гърдите му се надигна безмълвен рев. Катлийн беше неговата съдба, *неговата*... Щеше да пребори всички преизподни, за да остане с нея. Но нямаше смисъл; реката упорито го носеше към мрака.

Нещо го сграбчи. Твърди, жилести въжета оплетоха ръцете и гърдите му като някое дълбинно чудовище. Някаква безжалостна сила го дръпна болезнено назад. Почувства как някой го сграбчва и го задържа.

— О, не, няма да стане — изръмжа някакъв мъж в ухото му, докато пъшкаше от усилие. Здравата хватка около гърдите му се затегна, Девън се закашля и силна болка прободя гърдите му, докато гласът продължаваше: — Няма да ме оставиш да се оправям сам с проклетото имение.

ГЛАВА 17

— Влакът сигурно е закъснял — каза сърдито Пандора, докато си играеше с кучетата на пода в приемната. — Мразя да чакам.

— Би могла да се захванеш с някаква полезна работа — каза Касандра, като я бодна с иглата за бродирание. — Така чакането ще мине по-бързо.

— Хората винаги казват така, а пък не е вярно. Чакането си е все толкова дълго, независимо дали си зает с нещо или не.

— Може би джентълмените са спрели да се освежат по пътя насам — предположи Хелън и се приведе над бродерията си, за да завърши един сложен шев.

Катлийн вдигна поглед от книгата по земеделие, която Уест ѝ беше препоръчал.

— В такъв случай се надявам да са умрели от глад, когато пристигнат — каза тя с подигравателно възмущение. — За пиршеството, което готвачката приготви, подхожда само истинска лакомия. — Тя се намръщи, когато видя как Наполеон се настанява в полите на Пандора. — Скъпа, докато пристигнат джентълмените, цялата ще си покрита с кучешки косми.

— Няма да забележат — увери я Пандора. — Роклята ми е черна, както и кучето.

— Може би, но все пак... — Гласът ѝ секна, когато Хамлет доприпка в приемната с неизменната си усмивка. Сред суматохата покрай празничните приготовления, тя беше забравила за прасето. Беше свикнала да го вижда как подтичва подир Наполеон и Джозефин навсякъде и бе започнала да мисли за него като за трето куче. — О, Боже — каза тя, — трябва да направим нещо с Хамлет. Не можем да го оставим да обикаля наоколо, когато господин Уинтърборн пристигне.

— Хамлет е много чист — каза Касандра и се пресегна да погали прасето, което отиде до нея и изгрухтя любящо. — По-чист от кучетата, всъщност.

Наистина беше така. Хамлет се държеше толкова добре, че им се струваше нередно да го изгонят от къщата.

— Нямаме друг избор — рече със съжаление Катлийн. — Боя се, че не можем да очакваме от господин Уинтърборн да споделя нашите освободени от предразсъдъци възгледи за прасетата. Ще се наложи Хамлет да спи в плевнята. Можете да му пригответе хубаво легълце от слама и одеяла.

Близначките се възпротивиха в един глас:

— Но това ще нарани чувствата му...

— Ще реши, че го наказваме!

— Ще се чувства абсолютно удобно... — започна Катлийн, но млъкна, щом забеляза, че и двете кучета вдигнаха глави заради някакъв шум и изтичаха от стаята с размахани опашки. Хамлет изквича и хукна решително след тях.

— Има някой на прага — каза Хелън и остави настрани бродерията си. После отиде до прозореца, за да погледне към алеята и портала.

Това сигурно бяха Девън и гостът му. Катлийн скочи на крака и рече бързо на близначките:

— Отведете прасето в избата! Побързайте!

Потисна усмивката си, когато видя, че се втурват да изпълнят нареждането ѝ.

Катлийн приглади полата и оправи ръкавите си, след което отиде при Хелън до прозореца. За нейна изненада на алеята нямаше карета или коне, а само едно яко на вид пони, което беше обляно в пот и дишаше тежко.

Веднага го разпозна: то принадлежеше на малкия син на пощальона, Нейт, който често им доставяше телеграми. Но Нейт обикновено не яздеше лудешката.

Неспокойни тръпки я полазиха по гърба.

На вратата застана възрастният иконом.

— Милейди.

Дъхът ѝ секна, когато видя, че мъжът държи телеграма в ръката си. За времето, през което го бе познавала, Симс никога не ѝ беше давал писмо или телеграма със собствените си ръце, винаги ги беше поднасял на сребърен поднос.

— Момчето казва, че е ужасно спешно — рече той и ѝ подаде телеграмата с лице, напрегнато от потискани емоции. — Съобщението е било изпратено на началника на пощата. Като че ли в Олтън е имало инцидент с влак.

Катлийн почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. В ушите ѝ зашумя. Тя грабна телеграмата от ръцете на иконома и я разгърна.

ДЕРАЙЛИРАНЕ БЛИЗО ДО СТАНЦИЯ ОЛТЪН.
ТРИНИЪР И УИНТЪРБОРН СА РАНЕНИ. ЛЕКАРЯТ ДА
Е ГОТОВ ЗА ПРИСТИГАНЕТО ИМ. ЩЕ СЕ ВЪРНА С
КАРЕТА ПОД НАЕМ.

СЪТЪН

Девън... ранен.

Катлийн откри, че свива ръцете си в юмруци, сякаш ужасяващата мисъл беше нещо, което можеше физически да се прогони. Сърцето ѝ заби лудо.

— Симс, прати лакей да доведе лекаря. — Думите бяха произнесени с усилие през нарастващата паника. — Трябва да пристигне незабавно — лорд Триниър и господин Уинтърборн ще имат нужда от вниманието му.

— Да, милейди. — Икономът напусна приемната с изумителна за годините му бързина.

— Мога ли да я прочета? — попита Хелън.

Катлийн ѝ подаде телеграмата; краищата на листа хартия потреперваха като крилата на уловена пеперуда.

Откъм вратата се донесе задъханият глас на Нейт. Той беше дребно, жилаво момче, с рошава рижа коса и кръгло лице, обсипано с лунички.

— Татко ми каза новините от жицата. — Когато видя, че е привлякъл вниманието и на двете жени, той продължи въодушевено: — Случило се е на моста, точно преди станцията. Товарен влак преминавал през линията и не успял да се изтегли навреме. Пътническият влак се блъснал в него и някои от вагоните паднали от моста в река Уей. — Очите на момчето се бяха ококорили и излъчваха страхопочитание. — Повече от дузина хора са били убити, двайсетина

други са изчезнали. Татко каза, че в следващите дни сигурно още някой ще умре; има с откъснати ръце и крака, телата им са смазани...

— Нейт — прекъсна го Хелън, когато Катлийн извърна глава настрани, — защо не изтичаш в кухнята и не поискаш от готвачката някоя бисквитка или джинджифилов сладкиш?

— Благодаря ви, лейди Хелън.

Катлийн притисна юмруци към очите си и заби кокалчетата си дълбоко в очниците. Силният страх я караше да трепери от главата до петите.

Не можеше да понесе мисълта, че Девън е наранен. В момента този красив, арогантен, изключително здрав мъж се гърчи в болка... може би се страхува... може би умира. Тя изхълца веднъж, после още веднъж и няколко горещи сълзи се плъзнаха между пръстите ѝ. Не, не биваше да си позволява да плаче, имаше да върши толкова много неща. Трябваше да се подготвят за пристигането им. На разположение трябваше да е всичко, което бе необходимо, за да му се помогне.

— Какво мога да направя? — чу тя гласа на Хелън зад гърба си.

Катлийн избърса с маншет мокрите си бузи. Трудно ѝ беше да мисли; умът ѝ беше обгърнат в мъгла.

— Кажи на близначките какво се е случило и се погрижи да не присъстват, когато внесат мъжете в къщата. Не знаем в какво състояние са, нито колко са тежки нараняванията им и... Не бих искала момичетата да видят...

— Разбира се.

Катлийн се обърна с лице към нея. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ.

— Аз ще намеря госпожа Чърч — рече тя с дрезгав глас.

— Трябва да съберем всички медицински запаси на домакинството, както и чисти чаршафи и парцали... — Гърлото ѝ се стегна.

— Уест е с тях — каза Хелън и нежно отпусна ръка на рамото ѝ. Изглеждаше много спокойна, макар лицето ѝ да беше преbledняло и напрегнато. — Той ще се погрижи за брат си. Не забравяйте, че графът е едър и много силен. Може да оцелее в опасни ситуации, в които другите не биха могли.

Катлийн кимна машинално, но думите не ѝ донесоха утеха. Да, Девън беше висок, мускулест мъж, но железопътната катастрофа не

приличаше на което и да е друго бедствие. Нараняванията от сблъсъци и дерайлиране рядко бяха незначителни. Нямаше значение колко силен, смел или умен беше някой, когато се блъснеше с деветдесет километра в час. Всичко се свеждаше до късмета... който винаги беше в недостиг, що се отнасяше до фамилията Рейвънел.

* * *

За голямо облекчение на Катлийн, лакеят, когото беше изпратила да доведе доктор Уийкс, се върна бързо заедно с него. Уийкс беше компетентен, умел доктор, който се беше обучавал в Лондон. Беше пристигнал в имението сутринта, когато се бе случил инцидентът с Тео, и точно той съобщи на момичетата Рейвънел за смъртта на брат им. Когато някой от домакинството се разболееше, Уийкс винаги пристигаше бързо и се грижеше за прислугата със същото усърдие и уважение, които проявяваше към семейство Рейвънел. Катлийн бързо започна да го харесва и да му вярва.

— Все още не съм имал удоволствието да се срещна с лорд Триниър — каза Уийкс, отваряше медицинските си сандъчета в една от спалните, приготвена за пристигащите скоро пациенти. — Съжалявам, че първият ми път ще бъде при такива обстоятелства.

— Аз също — каза Катлийн, вперила поглед в съдържанието на големите черни кутии: гипсови превръзки, игли и конци, лъскави метални инструменти, стъклени тръбички, пълни с прахчета, и малки шишенца с химикали. Обзе я усещане за нереалност, докато се чудеше кога ли ще пристигне Девън и какви наранявания има.

Мили Боже, ситуацията ужасно наподобяваше сутринта, когато беше умрял Тео.

Тя стъгна ръце и обхвана лактите си с длани в опит да овладее треперенето на тялото си. Последния път, когато Девън бе напуснал приората Евърсби, тя му беше твърде ядосана, за да се сбoguва с него.

— Лейди Триниър — каза тихо лекарят, — сигурен съм, че нещастното стечение на обстоятелства и моето присъствие тук ви напомнят за инцидента със съпруга ви. Ще помогне ли, ако ви приготвя едно леко успокоително?

— Не, благодаря, искам да запазя ума си трезв. Просто... не мога да повярвам... още един Рейвънел... — Тя не успя да завърши изречението си.

Уийкс се намръщи, докосна добре оформената си брада и отвърна:

— Мъжете от това семейство като че ли не се радват на дълъг живот. Но нека все още не приемаме най-лошото. Скоро ще научим какво е състоянието на лорд Триниър.

Докато лекарят нареждаше инструментите си на масата, Катлийн чу как в някоя отдалечена стая Симс дава нареждания на един от лакеите да изтича в конюшната и да донесе няколко тренировъчни пръти за импровизирани носилки. По стъпалата се разнесе бързо трополене на крака и подрънкването на кофи с гореща вода и въглища. Госпожа Чърч гълчеше някаква камериерка, която ѝ беше донесла тъпи ножици, но гласът ѝ секна по средата на изречението.

Внезапната тишина накара Катлийн да се напрегне. След миг откъм коридора се разнесе разтревоженият глас на домакинката.

— Милейди, по алеята се задава фамилната карета!

Катлийн скочи като опарена и излетя от стаята. По пътя към стълбището подмина госпожа Чърч.

— Лейди Триниър — възкликна домакинката зад гърба ѝ, — ще се спънете!

Катлийн пренебрегна предупреждението, втурна се през глава надолу по стълбите и изскочи на верандата, където се бяха събрали Симс и група прислужнички и лакеи. Погледите на всички бяха вперени в приближаващата карета.

Още преди колелата да престанат да се движат, лакеят, който се взе отзад, скочи на земята и вратата на каретата се отвори отвътре.

Появата на Уест беше посрещната с възклицания. Той беше в ужасно състояние, дрехите му бяха мръсни и мокри. Всички побързаха да го заобиколят.

Уест вдигна едната си ръка, за да ги накара да отстъпят, а другата се хвана за рамката на вратичката. Целият трепереше, а зъбите му тракаха звучно.

— Н-не... П-първо се погрижете за графа. К-къде е проклетият лекар?

Доктор Уийкс вече се намираще до него.

— Тук съм, господин Рейвънел. Ранен ли сте?

Уест поклати глава.

— С-само съм измръзнал. Т-рябваше да извадя б-брат си от реката.

Катлийн си проправи път през тълпата и улови ръката на Уест, за да го подкрепи. Той трепереше и се олюляваше, лицето му беше посивяло. От него се носеше вонята на мръсна река, дрехите му бяха кални и подгизнали.

— Как е Девън? — попита бързо тя.

Уест се облегна тежко върху нея.

— П-очти в безсъзнание. Н-не осъзнава нищо. Д-дълго време остана във водата.

— Госпожо Чърч — каза Уийкс на домакинката. — Господин Рейвънел трябва да бъде отнесен веднага в леглото си. Запалете камината и го увийте с одеяла. Не му давайте никакъв алкохол. Това е много важно, разбирате ли? Можете да му дадете топъл подсладен чай, но не горещ.

— Няма н-нужда да ме носите — възрази Уест. — Вижте, с-стоя прав т-тук, пред вас! — Но още докато говореше, той започна да се свлича на земята. Катлийн запъна крака и го подпря, като се опитваше да му попречи да падне. Двама лакеи бързо го подхванаха и го положиха на носилката.

Уест се съпротивляваше, но лекарят рече твърдо:

— Стойте *неподвижно*, господин Рейвънел. Докато не бъдете затоплен изцяло, всяко напрежение би довело до вашата смърт. Ако студената кръв от крайниците ви достигне твърде бързо до сърцето... — Той млъкна и се обърна нетърпеливо към лакеите. — Внесете го вътре.

Катлийн вече се беше качила по стъпалата на каретата. Тъмният интериор беше зловещо тих.

— Милорд? Девън, можете ли...

— Позволете ми първо да го видя — обади се лекарят зад гърба ѝ и твърдо я издърпа от каретата.

— Кажете ми в какво състояние е лорд Триниър — настоя тя.

— Веднага, щом мога. — Уийкс се качи в каретата.

Катлийн напрегна всичките си мускули в опит да прояви търпение. Прехапа долната си устна, докато тя не запулсира.

Половин минута по-късно лекарят извика от каретата с напрежение в гласа:

— Първо ще изнесем господин Уинтърборн. Веднага един силен мъж да дойде да помогне.

— Питър — нареди Симс и лакеят се завтече към каретата.

Ами Девън? Катлийн полудяваше от притеснение.

Опита се да надникне вътре, но лекарят и лакеят и пречеха да види каквото и да било.

— Доктор Уийкс...

— След минутка, милейди.

— Да, но... — Тя отстъпи назад, когато една висока, тъмна фигура се появи пред стъпалата.

Това беше Девън, дрипав и почти неузнаваем. Беше чул гласа ѝ.

— Лорд Триниър, *не се* напругайте! — разнесе се заповедният глас на лекаря. — Ще се погрижа за вас веднага след като помогна на приятеля ви.

Девън не му обърна внимание и протегна крак, за да стъпи на земята. Сграбчи рамката на вратата, за да не падне. Беше мръсен и окъсан от главата до петите, ризата му беше мокра и окървавена. Но докато го оглеждаше трескаво, Катлийн с облекчение видя, че няма нито липсващи крайници, нито зейнали рани. Беше цял.

Замъгленият му поглед намери нейния в експлозия от безбожно синьо и устните му прошепнаха името ѝ.

Катлийн го достигна с две крачки и той грубо се вкопчи в нея. Едната му ръка сграбчи болезнено сплетените коси, навити в кок на тила ѝ. Тих стон завибрира в гърлото му и той притисна устните си към нейните в сурова целувка, без да обръща внимание на всички, които ги гледаха. Тялото му трепереше и той загуби равновесие, а тя стъпи по-твърдо на земята, за да го подкрепи.

— Не биваше да ставате — рече Катлийн с треперещ глас. — Нека ви помогна — ще седнем на земята... Девън, моля ви...

Но той изобщо не я слушаше. С първобитно, страстно ръмжене той се извърна, притисна я към стената на каретата и отново я целуна. Дори наранен и изтощен, той беше изумително силен. Устните му поеа нейните със свирепа сила и той се спря едва когато трябваше да си поеме дъх. Над рамото му тя успя да види, че госпожа Чърч и двама лакеи се приближават с носилка.

— Девън — рече умолително тя, — трябва да легнете — ето там е носилката. Трябва да ви отнесат в къщата. Ще остана с вас, обещавам.

Той стоеше неподвижно и само трепереше силно.

— Скъпи — прошепна Катлийн в ухото му с отчаяно безпокойство, — моля те, пусни ме.

Девън промърмори нещо неразбираемо, ръцете му я обгръщаха все по-силно и по-силно... и той започна да губи съзнание.

За щастие лакеите бяха стигнали до тях и го сграбчиха преди да смачка Катлийн с масивното си тяло. Докато го отнасяха и полагаха върху носилката, замаяното ѝ съзнание осъзна думата, която той беше произнесъл.

Никога.

ГЛАВА 18

Докато настаняваха Девън на носилката, краищата на мократа му риза се вдигнаха нагоре. Катлийн и госпожа Чърч ахнаха едновременно, когато видяха ужасната лилаво-черна синина с размерите на чиния, която покриваше лявата половина на гръдния му кош.

Катлийн пребледня, щом се замисли какъв удар е отнесъл, за да получи такова нараняване. Сигурно ребрата му бяха счупени. Изпълнена с отчаяние, се чудеше дали не е пострадал и белият му дроб. Предпазливо повдигна едната му, увиснала настрани ръка и я отпусна да легне до тялото му. За нея беше истински шок да види този толкова жизнен мъж как лежи отпуснато и неподвижно.

Госпожа Чърч го зави с одеяло и каза на лакеите:

— Отнесете го в голямата спалня. По-внимателно... без да го тръскате. Дръжте се така, сякаш е новородено бебе.

След като преброиха до три в унисон, лакеите повдигната носилката.

— Бебе, което тежи деветдесет килограма — изпъшка единият.

Госпожа Чърч се опитваше да изглежда строга, но крайчетата на очите ѝ леко потрепнаха.

— Внимавай какви ги говориш, Дейвид.

Катлийн последва лакеите, като нетърпеливо бършеше сълзите от очите си.

Домакинката вървеше до нея и мърмореше успокоително:

— Хайде, хайде. Не се опечалявайте, милейди. Скоро ще го оправим и ще бъде като нов.

Макар на Катлийн да копнееше да ѝ повярва, тя прошепна напрегнато:

— Толкова е немощен и насинен — сигурно има вътрешни наранявания.

— Допреди няколко минути изобщо не изглеждаше немощен — отбеляза сухо домакинката.

Лицето на Катлийн пламна.

— Не е бил на себе си. Не знаеше какво върши.

— Щом казвате, милейди. — Леката усмивчица на госпожа Чърч се стопи, когато продължи: — Мисля, че повече трябва да се притесняваме за господин Уинтърборн. Точно преди да внесат господин Рейвънел в къщата, той каза, че кракът на господин Уинтърборн е счупен и освен това е ослепял.

— О, не... Трябва да разберем дали иска да повикаме някого.

— Ще съм изненадана, ако го направи — отвърна домакинката с реалистичен тон, когато влязоха в къщата.

— Защо го казвате? — попита Катлийн.

— Ако имаше някого, изобщо нямаше да дойде тук сам на Коледа.

* * *

Докато доктор Уийкс се занимаваше с нараняванията на Девън, Катлийн отиде да види Уест.

Още преди да стигне до отворената врата на стаята му, тя чу шум и смях. Застана на прага и с любящо примирение видя, че Уест е седнал в леглото и развлича една групичка от хора, която включваше шестима слуги, Пандора, Касандра, двете кучета и Хамлет. Хелън стоеше до една лампа и разчиташе данните на стъклен термометър.

За щастие Уест вече като че ли не трепереше и цветът на кожата му се беше подобрил.

— ... тогава зърнах някакъв мъж, който газеше навътре в реката — тъкмо казваше той, — към полупотъналия вагон, в който бяха заклещени хора. И си казах: „Този човек е герой. И идиот. Защото вече е стоял твърде дълго във водата и няма да може да ги спаси, а само ще пожертва живота си за нищо“. Продължих да се спускам надолу по дигата и намерих Сътън. „Къде е графът?“, попитах го аз. — Уест замълча за миг, за по-силен драматичен ефект, като се наслаждаваше на вниманието на публиката си. — И къде си мислите посочи Сътън? Към реката, където онзи безразсъден глупак тъкмо беше спасил три деца и крачеше след тях с бебе в едната си ръка и жена в другата.

— Мъжът е бил лорд Триниър? — ахна една от прислужничките.

— Същият.

От групичката се разнесоха възклицания на удоволствие и нарастваща гордост.

— Нищо работа за мъж с толкова грамадна фигура като негова светлост — каза ухилено един от лакеите.

— Мисля си, че заради това трябва да го пишат във вестниците — възкликна друг.

— Надявам се — отвърна Уест, — дори само защото знам колко ще му е неприятно. — Той млъкна, щом видя Катлийн на прага.

— Вие — обърна се тя полугласно към прислугата, — най-добре се махайте отгук, преди Симс или госпожа Чърч да са ви хванали.

— Тъкмо стигнах до най-интересната част — възрази Уест. — Щях да опиша моето вълнуващо, макар и мъчително спасяване на графа.

— Можете да го опишете по-късно — каза Катлийн и отстъпи встрани, за да пропусне прислугата. — А сега трябва да си почивате. — Тя погледна към Хелън. — Как е температурата му?

— Трябва да вдигне още няколко градуса.

— Как ли пък не — рече Уест. — Огънят е толкова силен, че в стаята е като в пещ. Скоро ще се опека като коледна пуйка. Като стана дума за това... умирам от глад.

— Лекарят каза, че не трябва да ви храним, докато не вдигнете нужната температура — каза Пандора.

— Искате ли още една чаша чай? — попита Касандра.

— Предпочитам бренди — отвърна Уест, — заедно с парче боровинков пай, чиния сирена, купа с пюре от картофи и ряпа и един бифтек.

Касандра се усмихна.

— Ще питам лекаря дали може да ви дам малко бульон.

— Бульон? — повтори възмутено той.

— Да вървим, Хамлет — каза Пандора, — преди Уест да е решил, че иска и бекон.

— Почакай — каза Катлийн и се намръщи. — Хамлет не трябваше ли да е в избата?

— Готвачката не позволи — отвърна Касандра. — Каза, че Хамлет ще намери начин да събори кофите и да изяде всичките

кореноплодни. — Девойката погледна с гордост веселото на вид същество. — Защото е *много* изобретателно и предприемчиво прасе.

— Това последното готвачката не го каза — обади се Пандора.

— Не — призна Касандра, — но се подразбираше.

Близначките изкараха прасето и кучетата от стаята и излязоха заедно с тях.

Хелън подаде термометъра на Уест.

— Под езика, моля — рече със сериозен глас тя.

Той се подчини със страдалческа физиономия.

— Скъпа — обърна се Катлийн към Хелън, — ще поговориш ли с госпожа Чърч за вечерята? Тъй като в къщата имаме трима инвалиди, мисля, че е най-добре да пропуснем официалната вечеря.

— *Двама* инвалиди — промърмори възмутено Уест през термометъра. — Аз съм съвсем добре.

— Да, разбира се — отвърна Хелън на Катлийн. — И ще приготвя един поднос за доктор Уийкс. Сигурно ще бъде зает още известно време с лорд Триниър и господин Уинтърборн, а и определено си заслужи обяда.

— Добра идея — каза Катлийн. — Не забравяй да включиш и чиния с лимонов десерт. Доколкото си спомням, доктор Уийкс обича сладките неща.

— О, да, точно така — изфъфли отново Уест, заради термометъра в устата му, — хайде да си говорим за храна пред умиращия от глад човек.

Преди да излезе, Хелън се спря и натисна брадичката му нагоре, за да му затвори устата.

— Без разговори.

След като Хелън си тръгна, Катлийн донесе малко чай на Уест и извади термометъра от устата му. Погледна напрегнато живачната стълбица.

— Още половин градус и можете да хапнете.

Уест се отпусна на възглавниците и чертите на лицето му се изопнаха.

— Как е брат ми?

— Доктор Уийкс се занимава с него. Двете с госпожа Чърч видяхме една ужасна синина на гърдите му, която се спускаше

настрани — мислим, че може би има счупени ребра. Но когато напусна каретата, беше в съзнание и отвори очи, щом го внесоха в стаята му.

— Слава Богу. — Уест въздъхна тежко. — Истинско чудо ще е, ако се размине само със счупени ребра. Катастрофата... мили Боже, вагоните бяха пръснати наоколо като детски играчки. А хората, които не оцеляха... — Той замълча и преглътна с усилие. — Ще ми се да забравя какво видях.

Катлийн седна до леглото му, протегна ръка и нежно стисна неговата.

— Изтощен сте — промърмори тя.

От устните му се отрони дрезгав смях.

— Още не — промърмори той. — Не искам да бъда сам.

Тя кимна и остана в креслото.

Уест пусна ръката ѝ и взе чашата с чай.

— Истина ли беше това? — попита Катлийн. — Историята, която разказахте за Девън?

След като пресуши чая на две глътки, Уест я погледна отнесено.

— Чистата истина. Кучият му син едва не се уби.

Катлийн взе чашата от омекналите му пръсти.

— Не знам как успя да го направи — продължи Уест. — Прекарах във водата не повече от две минути и краката ми се смръзнаха до костите. Същинска агония. Във всеки случай Девън остана в реката поне двацет минути, тоя безразсъден безумец.

— Спасявал е деца — рече Катлийн с престорено мръщение. — Как се е осмелил!

— Да — отвърна Уест без капчица веселие в гласа. Загледа се в танцуващите пламъци и продължи да размишлява на глас: — Сега разбирам думите ви, че толкова хора разчитат на него — аз се превърнах в един от тях. Проклет да е. Брат ми не може повече да рискува толкова безразсъдно живота си, или се кълна, че ще го убия!

— Разбирам ви — каза тя, долавяйки страха, който се криеше зад хапливите му слова.

— Не, не разбирате. Вие не бяхте там. Господи, без малко да не го стигна навреме. Ако бях пристигнал само няколко секунди покъсно... — Уест си пое дъх с усилие и извърна глава. — Знаете ли, никога не е правил нещо подобно досега. Проявяваше достатъчно

здрав разум, за да не рискува живота си заради някой друг. Особено за непознати. Глупак.

Катлийн се усмихна. Преглътна буцата в гърлото си, протегна ръка и приглади косата му.

— Скъпи ми приятелю — прошепна тя, — съжалявам, че трябва да го кажа, но... вие щяхте да постъпите по същия начин.

* * *

Някъде след полунощ Катлийн се измъкна от леглото, за да нагледа пациентите си. Облече халата си над нощницата, взе свещта от нощната масичка и тръгна по коридора.

Първо надникна в стаята на Уинтърборн.

— Мога ли да вляза? — попита тя доктор Уийкс, който седеше в кресло до леглото.

— Разбира се, милейди.

— Моля ви, не ставайте — каза тя, когато той понечи да се изправи. — Исках само да попитам как е пациентът.

Катлийн знаеше, че лекарят бе изкарал трудна нощ; беше потърсил помощта на иконома и двама лакеи, за да намести счупения крак на Уинтърборн. Както Симс беше описал по-късно на Катлийн и госпожа Чърч, мускулите на наранения крак се бяха свили и се беше наложило да положат огромни усилия, за да ги изпънат достатъчно, за да върнат костта в първоначалното ѝ положение. Щом го бяха стабилизирали, Симс беше помогнал на лекаря да бинтова крайника с мокри ленени ленти, потопени в гипсов разтвор, който беше изсъхнал в твърда отливка.

— Господин Уинтърборн се оправя по-добре от очакваното — промърмори доктор Уийкс. — Имаше късмет, че счупването е чисто. А и след излагането му на студената вода, кръвното му налягане спаднало толкова, че загубата на кръв е минимална. Очаквам, че кракът ще се оправи напълно, освен ако не се появят усложнения.

— А зрението му? — Катлийн отиде до леглото на Уинтърборн и го погледна загрижено. Той спеше, натъпкан с успокоителни, горната половина на лицето му беше скрита под превръзките на очите му.

— Получил е одрасквания — отвърна лекарят — от разхвърчалите се стъкла. Премагнах няколко тресчици и го намазах с мехлем. Никое от порязванията не изглежда особено дълбоко, което ми дава добра причина да се надявам, че зрението му ще се възстанови. Но за да се увеличат шансовете му за възстановяване, той трябва да лежи неподвижно и под упойка през следващите няколко дни.

— Горкият човек — каза тихо Катлийн. — Ще се погрижим добре за него. — Погледът ѝ се отмести към лекаря. — Лорд Триниър също ли трябва да бъде упоен?

— Само ако има трудности със съня. Мисля, че ребрата му са пукнати, а не счупени. Счупеното ребро обикновено се движи при натиск. Сигурно изпитва болка, но след няколко седмици ще бъде като нов.

Пламъкът на свещта в ръката ѝ потрепери, горещ въздух капна на китката ѝ.

— Нямаме представа колко се радвам да го чуя.

— Мисля, че имам — отвърна сухо доктор Уийкс. — Привързаността ви към лорд Триниър трудно може да не бъде забелязана.

Усмивката на Катлийн се стопи.

— О, не е привързаност, просто... ами, загрижена съм за семейството и за имението, и... не мога да се... привържа... към мъж, докато съм все още в траур. Това ще е изключително нередно.

— Милейди... — Доктор Уийкс спря върху лицето ѝ изморените си, добри очи. — Знам много научни факти за човешкото сърце — и не на последно място, че е много по-лесно да го накараш изобщо да спре да бие, отколкото да му попречиш да обича погрешния човек.

* * *

След това Катлийн отиде в стаята на Девън. Не получи отговор на тихото си почукване, затова отвори вратата и влезе. Той спеше, обърнат на една страна, голямата му фигура лежеше неподвижно под завивката. Дишането му беше успокояващо дълбоко и равномерно.

Катлийн застана до леглото и го погледна с покровителствена нежност. Устните му бяха отпуснати в благи линии сред наболата му

брада. Миглите му бяха дълги и черни като мастило. Две малки бели лепенки бяха залепени върху раните по бузата и челото му. Лизнатата коса на челото му стърчеше по начин, който той никога не би си позволил през деня. Катлийн едва се сдържаше да не я приглади. Накрая изгуби битката със себе си и докосна изкушаващия кичур.

Дишането на Девън се промени. Той бавно изплуваше от съня, очите му потрепнаха и се отвориха, замаяни от изтощението и приспивателното.

— Катлийн. — Гласът му беше нисък и дрезгав.

— Просто исках да видя как сте. Имате ли нужда от нещо? Чаша вода?

— От вас. — Той улови ръката ѝ и я придърпа към себе си. Устните му се притиснаха към пръстите ѝ. — Трябва да поговоря с вас.

Дишането ѝ секна. Почувства, как всяко уязвимо място в тялото ѝ започна да пулсира.

— Вие... Поели сте доза лауданум, достатъчна да упои слон — каза тя, като се опитваше да звучи лекомислено. — Сигурно е по-добре да не ми казвате нищо точно сега. Наспете се, а на сутринта...

— Легнете до мен.

Коремът ѝ се сгърчи от копнеж.

— Знаете, че не мога — прошепна тя.

Той решително я сграбчи за китката и започна да я притегля към себе си с болезнена решителност.

— Почакайте... ще се нараните... — Катлийн се опитваше да остави свещта на нощната масичка, докато той продължаваше да оказва натиск върху ръката ѝ. — Недейте... ребрата ви... о, *защо* трябва да сте толкова упорит? — Разтревожена и неспокойна, тя реши да седне на леглото, вместо да рискува на го нарани в боричкането. — Само за минутка — предупреди го тя. — *Една* минута.

Девън се укроти, но пръстите му продължаваха да държат китката ѝ в нежни окови.

Катлийн се извърна настрани, за да го погледне, и веднага съжали за решението си. Тялото ѝ се намираше толкова близо до неговото в гибелна интимност. Докато се взираше в сънените му сини очи, тялото ѝ бе пронизано от болезнен копнеж.

— Страхувах се за вас — каза тихо тя.

Девън плъзна пръст по бузата ѝ.

— Какво се случи? — прошепна тя.

Пръстът му продължи по извивката на носа ѝ, надолу до чувствителната ѝ горна устна.

— В един миг всичко беше съвсем нормално — отвърна бавно той, — а в следващия... светът се взриви. Шум... хвърчащи стъкла... падащи предмети... болка... — Той замълча, а Катлийн хвана ръката му и я притисна към бузата си. — Най-ужасното — продължи той — беше студът. Не чувствах нищо. Бях твърде изморен, за да продължа. Започна да ми се струва... че не е чак толкова ужасно... просто да се оставя... — Умората го надви и гласът му започна да отслабва. — Животът ми... не премина пред очите ми. Виждах само вас. — Миглите му потрепнаха и ръката му се свлече от лицето ѝ. Той успя да прошепне само още нещо, преди да заспи. — В последния миг си мислех... че ще умра, изпълнен с копнеж по вас.

ГЛАВА 19

Виновен беше лауданумът.

Това не спираше да си повтаря Катлийн, докато не заспа, и това беше първата ѝ мисъл, когато се събуди. Под нежната сивкава светлина на зората тя се измъкна от леглото и затърси чехлите си, които не се виждаха никъде. Със замаян поглед дошляпа боса до мраморния умивалник в ъгъла и изми лицето и зъбите си. Вгледа се в овалното огледало на стената и видя, че очите ѝ са кървясали, с тъмни кръгове под тях.

Мислех, че ще умра, изпълнен с копнеж по вас.

Девън сигурно нямаше да си го спомня, помисли си тя. Хората рядко помнеха какво са говорили под влиянието на опиума. Сигурно дори нямаше да си спомня, че я е целунал до каретата, макар че прислугата сигурно щеше да клюкарства за това. Тя щеше да се преструва, че нищо такова не се е случило и с малко повече късмет той сигурно или щеше да го е забравил, или щеше да прояви достатъчно благоприличие да не го споменава.

Катлийн посегна към връвчицата на звънеца, за да повика Клара, но размисли и отдръпна ръката си. Беше още рано. Преди да започне сложния процес на обличането и оправянето на косата си, тя щеше да нагледа пациентите. Наметна кашмирения шал над нощницата си и отиде да види първо Девън.

Макар че не очакваше да го завари буден, вратата на стаята му беше широко отворена, а завесите бяха дръпнати настрани.

Девън седеше в леглото, облегал на възглавниците. Гъстата му коса изглеждаше влажна и чиста, кожата му блестеше след скорошното бръснене. Макар да беше на легло, той изглеждаше здрав и леко неспокоен, сякаш се дразнеше от това, че трябва да лежи.

Катлийн се спря на прага. Мълчание изпълни разстоянието между тях и вълна от мъчителна свенливост я накара да се изчерви. Изобщо не ѝ помагаше и това, че той я гледаше така, както никога

досега... самоуверено, с някакво смътно чувство за собственост. Нещо се беше променило, помисли си тя.

Когато погледът му попадна върху цветния шал, устните му потрепнаха в усмивка.

Катлийн затвори вратата, но се поколеба; притесняваше се да се приближи до него.

— Защо сте буден толкова рано?

— Събудих се от глад, а трябваше да се измия и избърсна, затова позвъних на Сътън.

— Изпитвате ли болка? — попита загрижено тя.

— Да — натърти той. — Елате тук и направете така, че да се почувствам по-добре.

Тя предпазливо се подчини; нервите ѝ бяха изопнати като струни на пиано. Щом се приближи до леглото, Катлийн усети остра миризма, която не беше типична за него, но въпреки това беше странно позната... смесица от полски джоджен и камфор.

— Надушвам мазило — рече озадачено тя. — От онова, което използваме при конете.

— Господин Блуум изпрати едно гърненце от конюшните и настоя да ми намажат с него ребрата. Не посмях да откажа.

— О! — Челото ѝ се проясни. — Действа много добре — увери го тя. — Изцелява разтегнатите мускули на конете два пъти по-бързо от обичайното.

— Сигурен съм в това. — Мрачна усмивка докосна устните му. — Само камфорът да не прогаряше дупка в кожата ми.

— Сътън без да го разрежда ли го сложи? — попита намръщено тя. — Концентрацията му е предназначена за коне, трябваше да го смеси с масло и бял восък.

— Никой не го предупреди.

— Веднага трябва да го махнем. Нека ви помогна. — Тя посегна към него, но се спря неуверено. Лапата се намираше под бялата му нощна риза. Трябваше или да издърпа ризата и да бръкне под нея, или да я разкопчае.

Девън усети безпокойството ѝ, усмихна се и поклати глава.

— Ще изчакам връщането на Сътън.

— Не, мога да се справя — настоя Катлийн с пламнали бузи. — Все пак бях омъжена жена.

— Колко практично — присмя ѝ се нежно Девън и я погали с поглед.

Катлийн сви решително устни. Опитвайки се да изглежда спокойна, тя се захвана да разкопчава копчетата. Ризата беше ушита от изключително мек бял лен, платът беше тежък, с лек блясък.

— Това е много хубава нощна риза — отбеляза тя.

— Дори не знаех, че имам такава, докато Сътън не я донесе.

Катлийн се спря, озадачена.

— А какво обличате нощем, ако не нощна риза?

Девън я погледна красноречиво и ъгълчетата на устните му потрепнаха.

Тя зяпна изненадано, когато осъзна какво има предвид той.

— Това шокира ли ви? — попита той с весели проблясъци в очите.

— Абсолютно не. Вече съм наясно, че сте варварин. — Но докато се съсредоточаваше изцяло върху копчетата, лицето ѝ придоби цвета на зрял нар. Нощната риза се разтвори и разкри мускулести, леко окосмени гърди. Тя прочисти гърлото си, преди да попита: — Можете ли да се повдигнете малко?

В отговор Девън се надигна над възглавниците с пъшкане.

Катлийн остави шала си да се свлече от раменете ѝ и пъкна ръката си под тялото му, за да намери края на превръзката. Той беше затъкнат точно в центъра.

— Момент само... — Тя се пресегна от другата му страна, за да издърпа края на платчето. Беше по-дълго от очакваното и се наложи да подръпне няколко пъти, за да го освободи.

Девън не намираше повече сили да се поддържа изправен и се отпусна върху възглавниците с болезнено изпъшкване; тежестта му затисна ръцете ѝ.

— Простете — успя да изрече той.

Катлийн издърпа ръцете си.

— Няма защо... но ако нямате нищо против...

Девън постепенно възстановяваше дишането си и забави отговора си, докато се наслаждаваше на ситуацията.

Тя зърна пакостливия проблясък в очите му, разкъсвана между смеха и възмущението.

— Пуснете ме, *пакостник* такъв.

Топлите му ръце обхванаха раменете ѝ и започнаха да ги масажират с бавни, кръгови движения.

— Качете се в леглото при мен.

— Да не сте полудял?

Докато Катлийн се опитваше да се освободи, Девън си играеше със заплетената ѝ на плитка коса, която висеше свободно над рамото ѝ.

— Снощи го направихте — отбеляза той.

Катлийн застина и очите ѝ се разшириха.

Значи си спомняше.

— Не може да очаквате да ми стане навик — рече задъхано тя. — Освен това камериерката ми скоро ще дойде да ме потърси.

Девън се отмести настрана и придърпа върху леглото.

— Няма да дойде тук.

Тя се намръщи.

— Невъзможен сте! Трябваше да оставя камфора да ви изгори кожата.

Той повдигна вежди.

— Очаквах да ме лекувате поне толкова добре, колкото някой от конете ви.

— Всеки един от тях се държи по-добре от вас — увери го Катлийн, протегна ръка и я подпъхна под гърба му. — Дори мулетата се държат по-прилично. — Тя дръпна края на плата, докато накрая не го освободи. Лапата и превръзката се отпуснаха; Катлийн успя да ги издърпа и ги пусна на пода.

Девън лежеше неподвижно, очевидно доволен от себе си.

Катлийн наведе лице към красивия негодник; изкушаваше се да отвърне на усмивката му. Вместо това го погледна с укор.

— Доктор Уийкс каза, че трябва да се въздържате от движения, които биха оказали натиск върху ребрата ви. Никакво дърпане и вдигане на предмети. Трябва да си почивате.

— Ще си почивам, стига да останете с мен.

Усещаше го толкова чист, топъл и подканящ, че постепенно почувства как съпротивата ѝ отслабва. Тя предпазливо се отпусна в сгъвката на лакътя му.

— Така боли ли ви?

— С всяка изминала минута се чувствам по-добре. — Той придърпа завивките над двамата и я обви в пашкул от бели чаршафи и

меки вълнени одеяла.

Тя лежеше до него и потреперваше от удоволствие при усещането на твърдите, топли очертания на тялото му, притиснато към нейното.

— Някой ще ни види.

— Вратата е затворена. — Девън протегна ръка, за да погали деликатните извивки на ухото ѝ. — Не се страхувате от мен, нали?

Тя поклати глава, макар че пулсът ѝ се беше ускорил.

Девън зарови лице в косата ѝ.

— Притеснявах се, че вчера може да съм ви наранил или уплашил, когато проявих такъв... — Той се поколеба в търсене на подходящата дума. — ... ентусиазъм — довърши със сух глас.

— Вие... не знаехте какво правите.

В гласа му се промъкна насмешлива нотка.

— Отлично знаех какво правя. Просто не бях способен да го направя както трябва. — Палецът му докосна долната ѝ устна и я погали нежно. Тя затаи дъх, когато пръстът му се плъзна по брадичката ѝ и докосна нежната кожа на шията ѝ. — Искях да ви целуна по-скоро... така.

Устните му се притиснаха възбуждащо към нейните. Топлата и бавна целувка предизвика безпомощен отговор, преди тя изобщо да помисли за отдръпване. Нежното докосване на твърдите му устни породило усещания в различни части от тялото ѝ, които дори не знаеше как се наричат. Целувките не спираха, следващата започваше още преди предишната да е завършила напълно. Единият му крак се отърка в нейните под завивките. Тя посегна към врата му и пръстите ѝ се заровиха в копринената черна коса.

Ръката му шареше по гърба ѝ, докато той се опитваше да притисне бедрата ѝ към своите. Въпреки пластове вълна и лен, които ги разделяха, тя почувства как телата им прилепнаха удобно, мекотата отстъпи пред твърдостта. Той я целуваше все по-агресивно, езикът му проникваше все по-надълбоко и тя изстена от удоволствие.

Извън това легло не съществуваше нищо. Имаше го само чувственото търкане на преплетени крайници и нежно търсеци ръце. Катлийн изскимтя, когато дланите му сграбчиха задничето ѝ и го притиснаха към твърдата издупина на възбудената му плът. Насочваха я в бавен ритъм, търкаха я чувствено върху тялото му докато тя не

започна да стене при всяко движение. Нежното място, което той дразнеше, започна да пулсира и Катлийн се изчерви от срам. Не биваше да се чувства така, не биваше да иска... онова, което искаше. Колкото и плътно да се притискаше към него, тя искаше повече. Беше готова да го нападне, толкова силно бе желанието ѝ.

Когато се извъртя към него, Девън потрепна и изпъшка и тя осъзна, че е притиснала ребрата му.

— О... съжалявам... — Катлийн понечи да се отдръпне от него.

— Нищо лошо не е станало. — Девън я задържа до себе си. — Не си отивай. — Той дишаше тежко — сигурно го беше заболяло, но като че ли не му пукаше.

— Трябва да престанем — възрази тя. — Не е редно, а е и опасно за вас... освен това чувствам... — Тя замълча. В речника ѝ нямаше дума за изгарящото отчаяние, което я изпълваше, за агонизиращото напрежение, натрупващо се в нея.

Девън я докосна по пламналото място и лекото движение я накара да потрепери.

— *Недей* — изстена тя. — Горещо ми е и се чувствам зле, не мога да мисля. Не мога дори да дишам.

Не можеше да разбере защо е толкова развеселен, но когато докосна с устни бузата ѝ, тя усети, че са разтегнати в усмивка.

— Нека ти помогна, любов моя.

— Не можеш — отвърна тя с приглушен глас.

— Мога. Довери ми се.

Той я бутна по гръб, разтворените му устни се плъзнаха по шията и гърдите ѝ. Тя не осъзнаваше, че ръцете му развързват връвчиците на дрехите ѝ, докато не разгърна нощницата ѝ.

Катлийн се сепна, когато студеният въздух опари голата ѝ кожа.

— Девън...

— Шшш. — Дъхът му опари гърдата ѝ.

Изстена, когато устата му се притисна към плътта ѝ и леко подръпна чувствителното топло зърно.

Като че ли този опит да ѝ помогне само я измъчваше повече. Той обхвана гърдите ѝ с ръце и започна съвсем леко да ги хапе, докато бедрата ѝ не се размърдаха безпомощно в опит да разсее безмилостното напрежение. Дланта му се плъзна под нощницата и сграбчи голото ѝ бедро.

— Колко си красива — прошепна той, — кожата ти, фигурата ти, всяка част от теб. — Ръката му проникна между бедрата ѝ и ги разтвори. — Отвори се за мен... още малко... да... Господи, колко си мека тук... и тук...

Пръстите му се заровиха в меките къдри, разтвориха нежната бразда, която разделяше меките влажни тъкани, докато не се разкри набъбналото връхче. Той го подразни умело и прокара пръст по разтапящо меките гънки до входа към тялото ѝ. Тя потрепери изненадано, когато върхът на пръста му се плъзна в тесния отвор. Очите ѝ внезапно се отвориха, тя посегна инстинктивно надолу и сграбчи мускулестата му китка.

Девън замря, някак смутен, и погледна към поалениялото ѝ лице. Изражението на лицето му се смени с някаква смесица от изумление, удоволствие и похот.

— Боли ли те, любов моя? — попита той с дрезгав глас.

Тялото ѝ се беше стегнало около пулсиращия, дразнещ чужд обект.

— М-алко. — Тя неловко подръпна ръката му, но той устоя на безмълвната молба.

Палецът му нежно закържи около втвърдената, чувствителна изпъкналост. Пръстът му се плъзна по-дълбоко в нея и гальовните движения я овлажниха до такава степен, че тя се извъртя и се опита да погледне над заплетената на кръста ѝ нощница.

Дишайки тежко, той притисна устни към разтревожените бръчки на челото ѝ.

— Не, не се притеснявай. Подмокряш се там... долу... когато тялото ти е готово за мен... прекрасно е и ме кара да те желая още по-силно... О, скъпа... мога да почувствам как ме обгръщаш.

Тя също можеше да го почувства, плътта ѝ се гърчеше в очакване да го приеме. Натискът отслабна за миг, след което в нея се плъзнаха два пръста, които разшириха неудобно стегнатия отвор. Дланта му я обхвана, хълмчето ѝ се притисна към мекия гребен на клитора ѝ, пръстите му проникваха все по-дълбоко, докато тя не изви безпомощно гръб. Хилядите усещания, които нахлуваха в тялото ѝ, караха сърцето ѝ да бие толкова безумно, че я уплаши.

— Престани — прошепна тя с пресъхнала уста. — Моля те... ще припадна...

— Припадни тогава — погъделичка ухото ѝ подигравателният му шепот.

Напрежението беше непоносимо. Катлийн разтвори крака и безпомощно се заклати срещу ръката му. Усещанията се натрупваха с изумителна бързина, водеха я към толкова всепоглъщаща кулминация, че тя имаше чувството, че умира. Разгърнаха се, разцъфтяха и изригнаха в разтърсващи тръпки. Докато тя стенеше и пъшкеше, Девън я целуна, всмука устните ѝ така, сякаш искаше да вкуси звуците от удоволствието ѝ. Врълетя я нова вълна, топлината заля главата ѝ, гърдите, стомаха, слабините, а устата му не спираше да опустошава нейната.

След като утихнаха и последните тръпки, тя се отпусни до него със замаяна глава. Осъзнаваше смътно, че се извъръща на една страна и притиска лице към къдравите косъмчета на гърдите му. Той беше издърпал надолу нощницата ѝ, едната му ръка нежно галеше задничето ѝ, а дишането му постепенно се нормализираше. Никога не беше изпитвала такова смазващо желание да заспи, потопена в топлината на тялото му, сгушена в ръцете му. Но вече долавяше звуците на пробуждащото се домакинство, почистването на скарите, тупането на килимите. Ако останеше още дълго тук, щяха да я разкрият.

— Тялото ти се беше напрегнало като тетива на лък — обади се сънено Девън над главата ѝ. — И то след всичко, което направих, за да те отпусна. — Унизеното ѝ мълчание го накара да се засмее. Ръката му я погали по гърба.

— Досега никога ли не ти се е случвало такова нещо?

Катлийн поклати глава.

— Не знаех, че е възможно за жените. — Изненада се от звученето на собствения си глас, нисък и провлачен.

— Никой ли не разговаря с теб преди брачната ти нощ?

— Говорих с лейди Бъруик, но съм сигурна, че самата тя не е наясно. Или може би... — Тя замълча, когато я врълетя една смущаваща мисъл. — Може би е нещо, което не се случва на порядъчните жени.

Ръката му продължаваше да я гали по гърба.

— Не виждам защо не. — Главата му се наведе и той прошепна в ухото ѝ: — Но аз няма да кажа на никого.

Тя свенливо го погали по голямата синина.

— Другите мъже знаят ли как да правят... това?

— Да доставят удоволствие на жената? Да, нужно е само търпение. — Пръстите му си играеха с няколкото кичура коса, изпаднали от плитката ѝ. — Но си струва всяко усилие. Насладата на жената прави целия акт много по-приятен.

— Така ли? Защо?

— Гордостта на мъжа се ласкае при мисълта, че той може да накара една жена да го желае. Освен това... — Ръката му се плъзна към меката долчинка между бедрата ѝ и я докосна през нощницата. — ... начинът, по който се стегна около пръстите ми... това носи голямо удоволствие на мъжа, когато той е в теб.

Катлийн зарови лице в рамото му.

— От устата на лейди Бъруик всичко това звучеше много просто. Но аз започвам да си мисля, че тя изпусна някои много важни подробности.

Той се засмя тихо.

— Всеки, който твърди, че сексуалният акт е нещо просто, никога не го е правил както трябва.

Двамата лежах заедно, заслушани в звуците, които се донасяха отвъд стените на спалнята. Навън градинарите започваха да косят моравата и да подрязват живия плет. Небето имаше стоманен цвят, силен вятър подмяташе последните няколко пожълтели листа на големия дъб до прозореца.

Девън я целуна по косата.

— Катлийн... каза ми, че последния път, когато си говорила с Тео, думите му са били „Ти не си ми съпруга“.

Тя замръзна и по вените ѝ премина пареща вълна от тревога, когато осъзна какво смята да я пита.

Гласът му беше нежен.

— Това вярно ли е?

Тя се опита да се отдръпне, но Девън я притискаше плътно към себе си.

— Няма значение какво ще ми отговориш — рече той. — Просто искам да разбера какво се е случило.

Катлийн щеше да рискува всичко, ако му кажеше. Щеше да изгуби твърде много. Но част от нея копнееше да му признае истината.

— Да — насили се тя да изрече с тъничко гласче. — Вярно е.
Бракът ни не беше консумиран.

ГЛАВА 20

— Значи затова сте се карали — промърмори Девън, като продължаваше да я гали по гърба.

— Да. Защото не позволих на Тео... — Тя млъкна и въздъхна. — Нямам право да се наричам лейди Триниър. След това не трябваше да оставам в приората Евърсби, но... не знаех дали ще ми позволят да запазя вдовишката зестра, и не исках да се връщам да живея с лорд и лейди Бъруик, освен това ме беше срам. Затова излъгах, че съм съпруга на Тео.

— Някой всъщност пита ли те дали си спала с него? — попита той недоверчиво.

— Не, но след като не си признах, значи така или иначе съм излъгала. Което е също толкова лошо, колкото всяка друга лъжа. Плачевната истина е, че съм девствена. Измамница. — Тя с изумление почувства зараждащия се в гърдите му смях. — Не разбирам какво смешно намиращ в това!

— Съжалявам. — Но в гласа му се долавяше веселие. — Просто си мислех, че покрай главоболията с дренажите на арендаторите, с водопроводчиците, с дълговете на имението и стотиците други въпроси, които трябва да реша... най-после се появява проблем, който ми е по силите.

Тя го погледна укорително и той се ухили. Целуна я, преди да се настани по-удобно, като се повдигна нагоре. Катлийн нагласи възглавниците под раменете му. Седна в леглото с лице към него и подвити крака, и бързо завърза връзките на нощницата си.

Ръката на Девън се отпусна върху бедрото ѝ.

— Кажете ми какво се случи, скъпа.

Вече беше невъзможно да скрива каквото и да било от него. Тя извърна поглед и пръстите ѝ се сгърчиха около плата на нощницата.

— Трябва да разбереш... До брачната ни нощ никога не бях оставала насаме с Тео. Лейди Бъруик присъстваше във всяка една минута, докато не мина церемонията. Оженихме се в параклиса на

имението. Беше голяма сватба, продължи цяла седмица, и... — В този миг ѝ хрумна нещо и тя замълча за миг. — Дватамата с Уест трябваше да сте поканени. Съжалявам, че не бяхте.

— А аз не — отвърна Девън. — Не знам какво щях да направя, ако те бях срещнал преди сватбата.

В първия момент тя си помисли, че се шегува, но погледът му беше абсолютно сериозен.

— Продължавай — каза той.

— След церемонията Тео отиде в таверната с приятелите си и не се прибра целия следобед и вечерта. Бях длъжна да стоя в стаята си, защото... разбираш ли, за булката този период е много мъчителен. Тя не бива да излиза и да разговаря с хората преди брачната нощ. Затова се изкъпах, Клара ми накъдри косата с нагорещени щипки и облякох бяла дантелена нощница, след което седнах сама и започнах да чакам... и чаках... и чаках... Бях твърде изнервена, за да ям, а и нямаше какво друго да правя. В полунощ си легнах. Не можах да заспя, просто лежах в леглото и се притеснявах.

Ръката на Девън се напрегна върху бедрото ѝ.

Тя му хвърли бърз поглед и видя, че я гледа със загрижен поглед, който направо разтопи от сладост вътрешностите ѝ.

— Накрая Тео дойде в спалнята — продължи тя, — отвратително пиян. Дрехите му бяха мръсни, той миришеше на киснато и дори не се изми, само се съблече, легна в леглото и започна... — Катлийн млъкна, хвана края на плитката си и започна да си играе с кичурите. Нямаше как да обясни отвратителното усещане да те сграбчат и опипват, без изобщо да получиш възможност да привикнеш към усещането на голо мъжко тяло. Тео не я беше целувал... а и тя не искаше... той като че ли просто не я приемаше като личност.

— В началото се опитвах да лежа неподвижно — рече тя. — Лейди Бъруик ми беше казала, че това се очаква от мен. Но той беше толкова тежък и груб, а и беше разочарован, че не знам какво да правя. Започнах да протестирам, а той се опита да ме накара да замълча. Затисна устата ми с длан — тогава изгубих контрол. Не можех да се съдържа. Борех се и ритях, и той внезапно се отдръпна, преви се на две. Казах му, че вони на обор и че не искам да ме докосва.

Тя замълча и погледна неспокойно към Девън, в очакване да види неодобрение или подигравка. Но лицето му беше непроницаемо.

— Избягах от стаята — продължи тя, — и прекарах остатъка от нощта на дивана в стаята на Хелън. Тя беше много мила и не ми зададе никакви въпроси, а на следващата сутрин ми помогна да зашия разкъсаната дантела на нощницата ми, преди камериерките да са я видели. На следващия ден Тео ми беше бесен, но после призна, че не е трябвало да пие толкова много. Помоли ме да започнем от начало. А аз... — Тя преглътна с усилие и призна, изпълнена със срам: — не приех извинението му. Казах му, че никога няма да споделя леглото му, нито тази вечер, нито която и да е друга.

— Добре — рече Девън с тон, какъвто не беше чувала досега. Той извърна поглед настрани, сякаш не искаше Катлийн да вижда погледа му, но зъбите му бяха стиснати.

— Не, постъпих ужасно. След това отидох при лейди Бъруик и попитах какво да правя, а тя ми каза, че една съпруга трябва да търпи желанията на съпруга си, дори когато не е трезвен, и че никога не е приятно, но такава е природата на брачния договор. Съпругата разменя самостоятелността си за защита от страна на съпруга.

— Не трябва ли съпругът да я защитава и от самия него, ако е необходимо?

Катлийн се намръщи.

— Не знам.

Девън мълчеше, чакаше я да продължи.

— През следващите два дни — каза тя, — всички гости си заминаха. Не можех да се насиля да отида в леглото на Тео. Той беше засегнат и ядосан, настояваше да упражни правата си. Но отново беше пиян и аз казах, че не искам да имам нищо общо с него, докато не изтрезнее. Скарахме се ужасно. Той каза, че ако знаел, че съм фригидна, никога нямало да се ожени за мен. На третата сутрин отиде да язди Асад и... останалото го знаеш.

Ръката на Девън се плъзна под нощницата ѝ и леко докосна голото ѝ бедро. Топлият му, заинтригуван поглед я изучаваше.

— Искаш ли да знаеш какво щях да направя аз, ако бях сбъркал по същия начин като Тео? — попита той с равен тон. След като тя кимна предпазливо, Девън продължи: — Щях да те моля на колене за прошка и щях да се закълна, че това няма да се повтори повече. Щях да съм наясно, че си ядосана и уплашена и то с пълно право. Щях да чакам колкото е необходимо, за да си върна доверието ти... и след това

сях да те отведе в леглото и да те любя дни наред. А относно това, че си фригидна... мисля, че вече го опровергахме.

Катлийн се изчерви.

— Преди да си тръгна... знам, че мъжете имат нужди. Мога ли да направя нещо за теб?

Устните му потрепнаха в мрачна усмивка.

— Оценявам предложението ти. Но в момента ме боли дори когато си поемам дълбоко дъх. Удоволствието, което ще получа от теб, ще ме довърши. — Той стисна бедрото ѝ. — Следващия път.

— Но следващ път няма да има — рече мрачно тя. — Нещата ще се върнат в обичайното си русло.

Девън леко повдигна вежди.

— Смяташ ли, че е възможно?

— Да, защо не?

— Веднъж пробудени, някои апетити трудно могат да бъдат пренебрегнати.

— Няма значение; аз съм вдовица. Не мога да го направя отново.

Девън улови единия ѝ глезен и я придърпа към себе си въпреки болката, която сигурно изпитваше.

— Престани — прошепна рязко тя и се опита да придърпа надолу ръба на нощницата си, която бе започнала да се повдига нагоре. — Ще те заболи...

— Погледни ме.

Девън я сграбчи за раменете. Катлийн неохотно вдигна поглед към лицето му.

— Знам, че скърбиш за смъртта на Тео — каза тихо той. — Знам, че си се омъжила за него с най-добри намерения и искрено се опитваш да жалиш за него. Но, Катлийн, любов моя... Ти си негова вдовица толкова, колкото си му била и съпруга.

Думите му бяха тежка плесница за нея. Шокирана и обидена, тя изпълзя от леглото и грабна шала си.

— Не трябваше изобщо да ти се доверявам — възкликна тя.

— Искам само да отбележа, че — поне насаме — не си длъжна да спазваш задълженията на истинска вдовица.

— Аз съм истинска вдовица!

Девън я погледна язвително.

— Почти не си познавала Тео.

— Обичах го — настоя тя.

— Нима? И кое обичаше най-много?

Катлийн отвори гневно уста, за да отговори... но от нея не излезе нито дума. Притисна длан към корема си, щом осъзна ужасната истина. След като чувството за вина за смъртта на Тео поне отчасти беше притъпено, тя не можеше да открие в себе си никакви чувства към него, с изключение може би на някакво притъпено състрадание, което би изпитвала към всеки непознат, постигнат от същата съдба.

Въпреки това тя беше заела мястото си на вдовица на Тео, живееше в къщата му, беше се сприятелила със сестрите му и се радваше на всичките придобивки като лейди Триниър. Тео бе разбрал, че е измамница. Знаеше, че не го обича, преди самата тя да го осъзнае. Затова последните му думи бяха прозвучали като обвинение.

Вбесена и изпълнена със срам, Катлийн се обърна и отиде до вратата. Отвори я, без да се съобразява с дискретността, и изтича в коридора. Едва не остана без дъх, когато се сблъска с нечия едра фигура.

— Какво, по... — чу се гласът на Уест, който я подхвана. — Какво има? Мога ли да помогна?

— Да! — тросна му се тя, — можете да хвърлите брат си обратно в оная река. — И тя се отдалечи, преди Уест да успее да отговори.

* * *

Уест влезе в голямата спалня.

— Виждам, че си все същият чаровник.

Девън изсумтя и рязко изпусна дъха си; искаше му се бушуващата жар от последните няколко минути да го напусне. Присъствието на Катлийн в леглото му беше най-изтънченото мъчение, което можеше да си представи. Тялото му представляваше кълбо от болка, пориви и копнежи.

През живота си не се беше чувствал толкова добре.

— Защо тя беше толкова ядосана? — попита Уест. — Няма значение, не искам да знам. — Той хвана за облегалката стола, който стоеше до леглото, и го обърна. — Дължиш ми чифт обувки. — Възседна стола и отпусна ръце върху облегалката му.

— Дълга ти много повече. — Само преди няколко месеца, размишляваше Девън, Уест едва ли щеше да има физическата сила, камо ли присъствие на духа, за да го издърпа от реката. — Благодаря ти — каза просто той, вперил поглед в очите на брат си.

— Уверявам те, че го направих от напълно егоистични подбуди. Нямам никакво желание да съм граф Триниър.

Девън се изсмя.

— Нито пък аз.

— Нима? Напоследък имам усещането, че ролята ти подхожда много по-добре, отколкото очаквах. — Уест го огледа замислено. — Как са ребрата ти?

— Пукнати, но няма счупено.

— Отървал си се по-леко от Уинтърборн.

— Той седеше до прозореца. — Девън си спомни момента на сблъсъка и направи гримаса. — Как е той?

— Спи. Уийкс предпочита да го държи под упойка, за да му спести болката и да увеличи шансовете му за по-бързо изцеляване. Освен това препоръча да повикаме окулист от Лондон.

— Ще си върне ли зрението?

— Лекарят мисли, че да, но няма как да е сигурен, докато Уинтърборн не бъде прегледан от специалист.

— А кракът?

— Счупването е чисто — ще зарасне с лекота. Но Уинтърборн ще остане при нас доста по-дълго от планираното. Поне месец.

— Добре. Така ще има повече време да опознае Хелън.

Уест го погледна безизразно.

— Не си ли се отказал от тази идея? Да ги събереш? Ами ако Уинтърборн остане сакат и сляп?

— Пак ще е богат.

— Очевидно сблъсъкът със смъртта не е променил приоритетите ти — рече язвително Уест.

— Че защо да го прави? От този брак ще спечелят всички.

— А *ти*, по-точно, какво ще спечелиш?

— Ще поставя като условие Уинтърборн да остави голямо наследство на Хелън и да ме определи като попечител на финансите ѝ.

— А после ще използваш парите както намериш за добре? — попита изумено Уест. — Мили Боже, как може един ден да рискуваш

живота си, за да спасиш деца, а на следващия да замисляш нещо толкова безскрупулно?

Раздразнен, Девън го изгледа с присвити очи.

— Не е необходимо да го представяш така, сякаш Хелън ще бъде завлечена в окови до олтара. Тя ще има право на избор по въпроса.

— Правилните думи могат да обвържат човек по-ефективно и от оковите. Ще я манипулираш така, че да направи каквото искаш, независимо от това какво чувства самата тя.

— Наслаждавай се на гледката от моралния си пиедестал — рече Девън. — За жалост аз трябва да стъпвам твърдо по земята.

Уест се изправи, отиде до прозореца и погледна намръщено навън.

— В плана ти има един недостатък. Уинтърборн може да реши, че Хелън не му е по вкуса.

— О, той ще я вземе — увери го Девън. — Да се ожени за благородничка е единственият начин да се изкачи в обществото. Помисли, Уест: Уинтърборн е един от най-богатите мъже в Лондон и половината аристократи са му длъжници — а същите аристократи, които го молят да им отпусне повече кредит, отказват да го приемат в салоните си. Но ако се ожени за дъщеря на граф, вратите, които досега са били затворени за него, веднага ще се отворят. — Девън се замисли. — Хелън ще му послужи добре.

— Може да не го иска.

— А нима ще предпочете да остане безпарична стара мома?

— Може би — сопна му се Уест. — Откъде да знам?

— Въпросът ми беше риторичен. Естествено, че Хелън ще се съгласи да се омъжи. Аристократичните бракове винаги са се уреждали така, че да носят полза на семейството.

— Да, но булките обикновено са получавали съпрузи от същия социален кръг. Онова, което ѝ предлагаш, е да я продадеш на някакъв обикновен простак с дълбоки джобове, за да спечелиш от това.

— Не е *някакъв* обикновен простак — отвърна Девън, — а един от нашите приятели.

Уест се засмя неохотно и се обърна с лице към него.

— Това че е наш приятел не го представя в добра светлина. Аз бих му дал Пандора или Касандра — те поне са достатъчно самоуверени, че да му се опънат.

* * *

Хелън бе изпълнена с облекчение и задоволство, че коледното парти и балът на прислугата ще се проведат по план. Семейството се беше събрало да го обсъди в светлината на състоянието на горкия господин Уинтърборн. Но Девън и Уест бяха заявили категорично, че Уинтърборн ще е последният човек, който да поиска да отменят празнуване заради него, при положение че това би означавало толкова много за прислугата и арендаторите, които са работили здраво цяла година. Празненството щеше да се отрази добре на настроението на цялото домакинство и според Хелън беше важно да се почете духът на празника. Нямаше нищо лошо в това да се окуражат любовта и доброжелателството.

В къщата цареше въодушевление, докато всички опаковаха подаръци и правеха приготовления, а от кухнята се носеха ароматите на сладкиши и печено месо. Във фойето бяха подредени кошове с портокали и ябълки, редом с кошници, пълни с пумпали, дървени фигурки на животни, въжета за скачане и билбоке.

— Жал ми е за господин Уинтърборн — отбеляза Пандора. Двете с Касандра бяха заети да увиват захаросани бадеми в малки лъскави хартийки, докато Хелън подреждаше цветя в голяма ваза. — Лежи съвсем сам в тъмната стая — продължи тя, — докато ние се радваме на украсите, които самият той ни изпрати, а дори не ги е видял!

— И на мен ми е жал — рече Касандра. — Но неговата стая е достатъчно далеч, за да не го притеснява шумът. И тъй като лекарството на доктор Уийкс го кара да спи през повечето време, той сигурно дори не знае какво става тук.

— Сега не спи — каза Пандора. — Според госпожа Чърч е отказал да вземе следобедната си доза. Избил е чашата от ръката ѝ, казал нещо неприлично и дори не се извинил!

Хелън спря за миг да подрежда червените рози, вечнозелени клонки, бели лилии и хризантеми във вазата.

— Той изпитва силна болка — каза тя, — и вероятно е уплашен, както много хора в неговото положение. Не го съди несправедливо, скъпа.

— Предполагам, че си права — отвърна Пандора. — Сигурно е ужасно скучно само да лежиш без никакви развлечения. Без да можеш дори да четеш! Катлийн каза, че ще го посети и ще се опита да го уговори да приеме малко бульон или чай. Дано има повече късмет от госпожа Чърч.

Мръщейки се, Хелън подряза дръжката на поредната роза и я пъкна във вазата.

— Ще се кача горе — рече тя, — и ще попитам дали мога да помогна с нещо. Касандра, ще довършиш ли тези цветя вместо мен?

— Ако господин Уинтърборн пожелае, двете с Каси можем да му почетем от „Записките на клуба Пикуйк“ — предложи Пандора. — Ще имитираме гласовете на различните персонажи и ще бъде много забавно.

— Бих могла да заведа Жозефина при него, след като приключа с цветята — каза Касандра. — Тя е много по-спокойна от Наполеон, а когато съм болна, кучетата винаги ме карат да се чувствам по-добре.

— Може да поиска да види Хамлет — възкликна Пандора.

Хелън се усмихна при вида на загрижените лица на сестрите си.

— И двете сте много мили. Господин Уинтърборн сигурно ще се зарадва на представлението, след като си почине още малко.

Тя излезе от дневната и прекоси фоайето, наслаждавайки се на блестящото дърво. Под украсените му клони една камериерка си припяваше коледна песен, докато събираше нападалите иглички. Хелън се качи по стълбите и намери Катлийн и госпожа Чърч да стоят пред стаята на Уинтърборн. И двете изглеждаха притеснени и отчаяни и разговаряха с приглушени гласове.

— Дойдох да видя как е нашият гост — рече Хелън, след като се присъедини към тях.

— Има треска и не може да поеме нищо — отвърна намръщено Катлийн. — Дори вода. Много ме притеснява.

Хелън надникна през откренатата врата в полутъмната стая. Чу тих звук, нещо между стон и ръмжене, и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Да изпратя ли за доктор Уийкс? — попита госпожа Чърч.

— Мисля, че да — отвърна Катлийн, — макар че той цяла нощ остана да наглежда господин Уинтърборн и отчаяно се нуждаеше от няколко часа почивка. Освен това щом ние не можем да убедим

пациента ни да приеме някакво лекарство или вода, не виждам как Уийкс ще успее.

— Може ли аз да опитам? — предложи Хелън.

— Не! — отвърнаха двете жени в хор.

Катлийн се обърна към Хелън и обясни:

— Досега не сме чули нищо друго от господин Уинтърборн, освен ругатни. За щастие поне половината са на уелски, но въпреки това са твърде вулгарни за твоите уши. Освен това ти си все още неомъжена, а той не е облечен прилично, така че дума да не става.

Откъм стаята се чу ругатня, последвана от ужасен стон.

Хелън се изпълни с жал.

— Болничната стая не крие никакви изненади за мен — каза тя. — След като мама си отиде, аз се грижих за баща ни при всичките му болести.

— Да, но Уинтърборн не ти е роднина.

— Със сигурност не е в състояние да компрометира когото и да било... а ти и госпожа Чърч и без това сте натоварени с твърде много работа. — Тя погледна умолително Катлийн. — Позволи ми да се погрижа за него.

— Много добре — отвърна неохотно Катлийн. — Но остави вратата отворена.

Хелън кимна и се шмугна в стаята.

Вътре беше топло и задушно, въздухът миришеше неприятно на пот, лекарства и гипс. Голямата, тъмна фигура на Уинтърборн се гърчеше в леглото сред омачканите завивки. Макар че беше облечен в нощна риза, а единият му крак беше гипсиран от коляното надолу, Хелън зърна мургава кожа и окосмени крака. Косата му беше обсидианово черна и леко къдрава. Белите му зъби бяха стиснати, докато той се опитваше да махне превръзките от очите си. Хелън се поколеба. Колкото и да беше болен, Уинтърборн приличаше на подивял звяр. Но когато видя как треперят ръцете му, тя се изпълни със състрадание.

— Не, не... — рече момичето и бързо отиде при него. Отпусна нежно длан върху челото му, което беше горещо и сухо като плочките на печката. — Успокойте се. Не мърдайте.

Уинтърборн се нареди да я отблъсне, но щом усети хладните й пръсти, издаде тих звук и застина. Като че ли не беше на себе си от

треската. Устните му бяха напукани и разранени в ъгълчетата. Хелън притисна главата му към рамото си и нагласи превръзките на очите му, като ги позатегна.

— Не ги дърпайте — промърмори тя. — Очите ви трябва да останат покрити, докато не се излекуват. — Той стоеше притиснат към нея и дишаше накъсано. — Искате ли да пийнете малко вода? — попита Хелън.

— Не мога — отвърна измъчено той.

Хелън се извърна и погледна домакинката, която все още стоеше на прага.

— Госпожо Чърч, моля ви, отворете прозореца.

— Доктор Уийкс каза, че стаята трябва да бъде топла.

— Той изгаря в треска — настоя Хелън. — Мисля, че така ще се почувства по-удобно.

Госпожа Чърч отиде до прозореца. Когато вдигна резето и го отвори, в стаята нахлу леден въздух и прогони мириса на болнична стая.

Хелън почувства повдигането на гърдите на Уинтърборн, когато той си пое дълбоко дъх. Мускулите на тила и ръцете му потрепнаха от облекчение, дивашкото напрежение спадна. Той се сгуши в рамото ѝ като изтощено дете. Тъй като знаеше, че почти не е облечен, Хелън не посмя да погледне надолу.

Като го придържаше, девойката посегна към чашата с вода на нощната масичка.

— Опитайте няколко капки — опита се да го придума тя. Когато почувства допира на чашата към устните му, Уинтърборн издаде лек протестиращ звук, но ѝ позволи да намокри устата му.

Хелън осъзна, че той просто не може да направи нищо повече, остави чашата настрани и прошепна:

— Ето, така е по-добре. — Тя продължи да го поддържа, а домакинката се приближи и без да каже нито дума, започна да оправя завивките.

Хелън знаеше, че е скандално да се държи по този начин с който и да е мъж, камо ли с непознат. Катлийн несъмнено щеше да е ужасена. Но Хелън бе живяла в уединение през целия си живот и макар да се стараяше да следва правилата винаги когато бе възможно, тя бе готова и да ги пренебрегва при нужда. Освен това, въпреки че

Уинтърборн беше могъщ и влиятелен мъж, точно сега страдаше и беше много болен, и това почти я караше да мисли за него като за изпаднало в нужда дете.

Опита се да положи главата му върху възглавниците, но той се възпротиви със стон. Едната му ръка се вкопчи в китката ѝ. Макар да не беше болезнено, тя почувства силата му. Стига да поискаше, можеше с лекота да счупи костите ѝ.

— Отивам да взема нещо, което ще ви накара да се чувствате по-добре — рече нежно тя. — Ей сега се връщам.

Уинтърборн ѝ позволи да го положи върху възглавниците, но не пусна ръката ѝ. Развълнуваната Хелън погледна голямата му длан, преди погледът ѝ да се плъзне върху лицето му. Очите и челото му се криеха под превръзките, но костната структура под натъртената и одраскана кожа беше сурово ъгловата, скулите изпъкваха като остриета, челюстта беше силна и енергична. Край устата му не се виждаха бръчици от усмивки, никъде нямаше и следа от мекота.

— Ще се върна след половин час — каза Хелън. — Обещавам.

Уинтърборн не отпусна хватката си.

— Обещавам — повтори тя. Докосна леко пръстите му със свободната си ръка в опит да го убеди да я пусне.

Той се опита да навлажни устните си с език, преди да попита с дрезгав глас:

— Коя сте вие?

— Лейди Хелън.

— Кое време е?

Хелън погледна въпросително госпожа Чърч, която отиде да погледне часовника на камината.

— Четири часа — докладва домакинката.

Той възнамеряваше да засече времето, осъзна Хелън. И Бог да ѝ е на помощ, ако закъснееше.

— Ще се върна след половин час — каза тя. След миг додаде тихо: — Вярвайте ми.

Пръстите на Уинтърборн бавно се разтвориха и я пуснаха.

ГЛАВА 21

Първото нещо, което Рис осъзна след катастрофата бе, че някой — лекар, може би — питаше дали иска да повикат някого. Той беше поклатил глава. Баща му беше мъртъв, а възрастната му майка, сурова и мрачна жена, която живееше в Лондон, беше последният човек, когото искаше да вижда. Дори да потърсеше утеха при нея, тя нямаше да знае как да му я даде.

През живота си Рис никога не беше боледувал и не се беше наранявал сериозно. Още както момче беше едрококалест и безстрашен. Родителите му, уелсци, го биеха с дъга от бъчва при всяка бяля и проява на ленивост, и той понасяше и най-строгото наказание, без да трепне. Баща му беше бакалин и живееше на търговската улица, където Рис не точно че научи уменията да купува и продава, а то буквално се просмука в него толкова естествено, както дишането на въздух.

След като изгради собствения си бизнес, той никога не позволи на личните си отношения да го откъснат от него. Жени имаше, разбира се, но само такива, които приемаха връзката според неговите условия: чисто сексуална и без чувства. Сега, докато лежеше полузадушен в непознатото легло и болката терзаеше тялото му, той осъзна, че може би е бил твърде независим. Би трябвало да има някой, когото да повика, някой, който да се грижи за него в тази неприятна ситуация.

Въпреки студения бриз, който нахлуваше през прозореца, всеки сантиметър от тялото му сякаш изгаряше. Тежестта на гипса го влудяваше почти толкова, колкото и неумолимата болка от счупената кост. Стаята като че ли се въртеше и ужасно му се повдигаше. Оставаше му само да чака, минута след минута, завръщането на жената.

Лейди Хелън... едно от съществата само за избрани, на които винаги бе гледал с прикрито презрение. Една от по-високопоставените.

След известно време, което му се стори цяла вечност, той почувства как някой влиза в стаята. Чу тихо потракване, сякаш

порцеланова чаша беше поставяна върху метал. Той бързо попита?

— Кое време е?

— Четири и двайсет и седем. — Беше гласът на лейди Хелън, в който се долавяше весела нотка. — Остават ми три минути.

Той се заслуша напрегнато в шумоленето на поли... звукът от наливане и разбъркване на нещо... пропукването на лед във вода. Ако възнамеряваше да го кара да пие нещо, много бъркаше: самата мисъл да преглъща го караше да се потрися от отвращение.

Вече се намираше по-близо; той усети как се навежда над него. Някаква студена, влажна кърпа покри челото, бузите и гърлото му и усещането беше толкова приятно, че той въздъхна сподавено. Но тя беше махната веднага; той рязко си пое дъх и посегна към нея.

— Не спирай. — Вътрешно умираше от яд, че е принуден да моли за толкова дребно нещо.

— Шшш... — Хелън беше натопила отново кърпата във вода и сега тя беше още по-студена и мокра. Докато бавно попиваше лицето му, ръката му докосна гънките на полата ѝ и ги сграбчи толкова здраво, че нищо нямаше да успее да освободи плата от хватката му. Нежната ѝ ръка се плъзна по тила му и повдигна главата му достатъчно, че да може да плъзне кърпата отзад. Удоволствието беше неописуемо и той изстена от облекчение.

Когато се успокои и започна да диша дълбоко, кърпата беше оставена настрана. Той я чу как се движи около него, повдигна главата и раменете му и нагласи възглавниците. Рис реши, че тя възнамерява да даде отново вода или може ми малко от онзи противен тоник с лауданум, той процеди през стиснатите си зъби:

— Не... проклета да си...

— Просто опитайте. — Тя беше нежна, но безмилостна. Усети тежестта ѝ от едната страна на дъшека и една слаба ръка се пъкна под главата му. Когато го повдигна и го притисна към себе си като в люлка, той беше готов да я избута от леглото. Но пръстите ѝ докоснаха бузата му с нежност, която някак си изпари решимостта му да я нарани.

Една чаша беше поднесена към устата му и сладка, много студена течност докосна устните му. Когато отпи предпазливо, изсъхналата повърхност на езика му веднага попи леко стипчивото питие. Беше великолепно.

— По-бавно — предупреди го тя.

Той беше ужасно пресъхнал и искаше още. Надигна се нагоре, посегна към ръката ѝ, която държеше чашата, сграбчи я здраво и жадно отпи голяма глътка, преди Хелън да успее да го спре.

— Почакайте. — Чашата беше изтръгната от хватката му. — Да видим дали ще успеете да я задържите.

Той се изкушаваше да я наругае заради това, че не му дава питието, макар че някъде дълбоко в замаяното си съзнание разбираше, че е права.

Накрая чашата отново се допря до устните му.

Насили се да изпие съдържанието бавно, вместо да го изгълта на един дъх. След като приключи, лейди Хелън изчака търпеливо, като продължаваше да го поддържа. Дишането ѝ беше равномерно, гърдите ѝ се повдигаха леко като мека възглавница под главата му. Тя ухаеше на ванилия и някаква слаба, цветна есенция. Никога досега в живота си не се беше чувствал толкова уязвим... Винаги беше добре облечен и самоуверен, но тази жена виждаше единствено един безпомощен, неспретнат инвалид. И това го вбесяваше.

— По-добре ли сте? — попита тя.

— *Едву* — отвърна на уелски Рис, без да се замисли. *Да*. Струваше му се невероятно, но стаята беше спряла да се върти. И макар че болката продължаваше да пронизва краката му като куршуми, изстрелвани на интервали, той можеше да понесе всичко, стига да престане гаденето.

Хелън започна да го отмества от скута си, но той отпусна голямата си ръка върху нея. Искаше нещата да си останат така, поне за няколко минути. За негово задоволство тя го върна в предишното му положение.

— Какво ми дадохте? — попита той.

— Чай, който направих от орхидеи.

— Орхидеи? — повтори озадачено той.

Никога не беше чувал странните растения да се използват за друго, освен като екзотична украса.

— Два вида: *Дендробиум* и *Есенен спиралник*. Много орхидеи имат медицински свойства. Майка ми ги колекционираше и напълни няколко тефтера с информацията, която бе събрала.

О, колко му харесваше гласът ѝ, нисък и мелодичен. Усети, че пак се размърдва — нов опит да го отмести настрани — и се отпусна

още по-тежко в скута ѝ, главата му прикова ръката ѝ в решителен опит да я задържи на мястото ѝ.

— Господин Уинтърборн, трябва да ви оставя да почивате...

— Говорете ми.

Тя се поколеба.

— Както пожелаете. За какво да говорим?

Искаше да я попита дали е ослепял завинаги. Дори някой да му беше казал нещо по въпроса, той беше твърде упоен, за да си го спомни. Но не можеше да се насили да изрече въпроса. Страх го беше от отговора. А просто не можеше да спре да мисли за това, докато лежеше сам в тази тиха стая. Нуждаеше се от отвлечане на вниманието и утеха.

Нуждаеше се от нея.

— Да ви разкажа ли за орхидеите? — прозвуча гласът ѝ в тишината. Продължи, без да изчака отговора му, като се настани поудобно. — Наименованието им идва от гръцката митология. Орхис бил син на сатир и нимфа. По време на бакхусовия пир той изпил твърде много вино и се опитал да насили една от жриците му. Бакхус се разгневил ужасно и го разкъсал на парчета. Те били пръснати надлъж и нашир и където паднали, израствала орхидея. — Тя замълча, наведе за няколко секунди напред, посегна нанякъде. Нещо меко и деликатно докосна напуканите му устни... намазваше ги с мехлем. — Повечето хора не знаят, че ванилията е плод на орхидеява лиана. Когато едно от цветчетата разцъфне напълно, то се разтваря на сутринта и ако не бъде опрашено, вечерта се затваря и повече не разцъфва. Белите цветове и ваниловите шушулки в тях имат най-сладкия аромат на света...

Докато нежният ѝ глас продължаваше да звучи, Рис имаше усещането, че се носи, червеният прилив на треската постепенно отшумя. Колко странно и прекрасно беше да лежи полузадрямал в ръцете ѝ, може би по-добро от секса... но тази мисъл доведе до неприличния въпрос какво ли ще е да спи с нея... как щеше да лежи тихо под него, докато той поглъща цялата тази цветна мекота и ванилова сладост... след което Рис заспа в ръцете на лейди Хелън.

ГЛАВА 22

Късно следобед Девън стана от леглото с намерението да се присъедини към останалите в трапезарията за коледния следобеден чай. Успя да се облече с помощта на камериера си, но му отне много повече време, отколкото бе очаквал. Процесът първоначално включваше плътно бинтоване на пукнатите му ребра и ограничаване на резките движения. Дори с помощта на Сътън беше безумно болезнено да напъха ръцете си в ръкавите на ризата. И най-лекото извиване на тялото го караше да се сгърчва в агония. Преди да облече сакото си, той беше принуден да изпие половин доза лауданум, за да притъпи болката.

Накрая Сътън завърза връзката му на спретнат възел и отстъпи назад, за да го огледа.

— Как се чувствате, милорд?

— Достатъчно добре, за да сляза за малко долу — отвърна Девън. — Но трудно могат да ме нарекат пъргав. Почти сигурен съм, че ако кихна, ще започна да плача като бебе.

Камериерът се усмихна леко.

— Не са малко хората, които са готови да ви помогнат. Лакеите направо теглиха клечки, за да определят кой ще получи привилегията да ви придружи до долу.

— Не искам никой да ме придружава — каза Девън, на когото мисълта да бъде третиран като някой страдащ от подагра старец въобще не му допаднаше. — Ще се държа за парапета.

— Боя се, че Симс е непреклонен. Инструктира целия персонал за необходимостта да ви пазят от нови наранявания. Освен това не можете да разочаровате слугите, като откажете помощта им. Превърнахте се в нещо като герой за тях, след като спасихте онези хора.

— Не съм герой — намръщи се Девън. — Всеки би го направил.

— Не мисля, че разбирате, милорд. Според статиите във вестниците, жената, която сте спасили, е съпруга на мелничар —

отишла в Лондон, за да прибере малкия си племенник след смъртта на майка му. А момчето и сестрите му са деца на работници във фабрика. Били изпратени в провинцията, за да живеят с дядо и баба. — Сътън замълча за миг, преди да наблегне: — Всичките са били пътници във втора класа.

Девън го погледна подозрително.

— Да рискувате живота си *за когото и да било* е проява на героизъм — каза камериерът. — Но фактът, че мъж с вашия статус е готов да жертва всичко за хората с низше потекло... Е, поне що се отнася до всички в приората Евърсби, все едно сте го направили за който и да е от тях. — Сътън се усмихна, когато видя смущението на Девън. — Затова десетилетия наред ще бъдете преследван от почитта и обожанието на вашите слуги.

— По дяволите — промърмори Девън с пламнало лице. — Къде е лауданумът?

Камериерът се ухили и отиде да позвъни на прислугата.

Щом Девън излезе от стаята си, той беше обграден от нежелано внимание. Не един, а двама лакеи го придружиха до долния етаж, като бързаха да му посочват опасностите по пътя, като ръба на определено стъпало, който не е добре изгладен, или някоя част от вития парапет, която може да е хлъзгава от скорошното полиране. След като обсъдиха очевидните опасности на стълбището, Девън продължи по коридора и по пътя си беше принуден да спре, защото дълга поредица от прислужнички го посрещна с реверанси, пропя в един глас „Весела Коледа“ и „Бог да ви благослови, милорд“, след което го засипа с пожелания за добро здраве.

Сконфузен от ролята, в която се беше озовал, Девън се усмихна и им благодари. После продължи болезнения си път до трапезарията, която беше украсена с излишък от коледни цветя и окичена вечнозелени венци, преплетени със златисти панделки. Катлийн, Уест и близначките седяха, смееха се и разговаряха спокойно.

— Разбрахме, че идвате — каза Пандора на Девън, — щом чухме щастливите гласове, които се носеха от фойето.

— Той не е свикнал хората да посрещат пристигането му с доволни възклицания — рече сериозно Уест. — Обикновено го правят, когато си тръгва.

Девън стрелна брат си с подигравателно заплашителен поглед и тръгна към празния стол до Катлийн. Помощник-икономът, който чакаше в дъното на стаята, веднага издърпа стола и изключително внимателно му помогна да се настани.

На Катлийн като че ли й беше трудно да срещне погледа му.

— Не бива да се пресилвате — каза тя загрижено.

— Няма — отвърна Девън. — Ще пия чай и ще помогна на семейството да посрещне арендаторите при пристигането им. След това, предполагам, ще приключа с участието си. — Той огледа масата. — Къде е Хелън?

— Прави компания на господин Уинтърборн — отвърна весело Касандра.

Това пък откъде дойде? Девън погледна въпросително Уест, който леко сви рамене.

— Господин Уинтърборн изкара доста труден ден — обясни Катлийн. — Той имаше треска, а от лауданума се почувства по-зле. Макар това да не отговаря на правилата за приличие, Хелън помоли за разрешение да се опита да му помогне.

— Много мило от нейна страна — каза Девън. — И от ваша, че сте й позволили.

— Госпожа Чърч ми каза, че господин Уинтърборн вече не се сърди и не ръмжи — обади се Пандора. — Почива си върху възглавниците и пие чай от орхидеи. А Хелън бърби като сврака часове наред.

Касандра я погледна втрещено.

— Хелън бърби като сврака часове наред? Това ми се струва невъзможно.

— И аз не смятах, че има толкова много за казване — съгласи се Пандора.

— Може би просто не е имала възможност да се обади — отбеляза Уест с безизразно лице.

Няколко секунди по-късно го засипа дъжд от захарни бучки.

— Момичета! — възкликна раздражено Катлийн. — Веднага престанете! Уест, да не сте посмял да ги окуражавате със смеха си! — После погледна заплашително към Девън, който отчаяно се опитваше да прикрие развеселеността си. — Нито пък вие — каза му строго тя.

— Няма — обеща той, потрепна и мрачно си помисли, че който е казал, че смехът е най-доброто лекарство, никога не си е чупил ребро.

* * *

Катлийн сметна за истинско чудо, че семейството успя да придобие сравнително приличен вид до времето, когато започнаха да пристигат арендаторите и хората от града.

Докато посрещаха процесията от гости, Девън изглеждаше самоуверен и любезен, без ни най-малък намек за арогантност. Стараеше се да бъде мил, посрещаше похвалите и възторжените коментари със скромна духовитост. Чистичките и спретнати деца бяха избутани напред, малките момчета се поклониха, момичетата направиха реверанс и Девън се поклати в отговор, като по никакъв начин не разкри болката, която навярно изпитваше.

Но след час и половина Катлийн забеляза как лицето му започна да се изопва. Време е да се спре, помисли си тя. Уест и момичетата щяха да посрещнат последните няколко гости и без него.

Но преди да успее да отведе Девън, към него се приближи семейство с розовобузо бебе, момиченце с руси къдри, привързани с панделка.

— Ще я подържите ли, милорд? — попита с надежда младата майка. — За късмет? — Очевидно не знаеше нищо за нараняванията, които Девън беше получил при инцидента.

— О, моля ви, позволете на мен! — възкликна Катлийн, преди той да успее да отговори. Тя протегна ръце към херувимчето, макар да се чувстваше неловко, защото не знаеше почти нищо за малките деца. Но бебето се отпусна доволно в ръцете ѝ и втренчи в нея кръглите си като копчета очи. Катлийн му се усмихна, възхищавайки се на деликатността на кожата му и на устничките в идеална форма на розова пъпка.

Тя се обърна към Девън, повдигна бебето и предложи:

— Целувка за късмет?

Той се подчини без колебание, наведе се и допря устни до главичката на бебето.

Но когато се изправи и погледът му се отмести от момиченцето към Катлийн, за части от секундата очите му изглеждаха като безизразна, замръзнала синя бучка лед. Той бързо ги отмести, но не преди да ги е видяла. Тя инстинктивно разбра, че видът ѝ с бебето в ръце беше отворил някаква врата към чувства, които той не искаше да възприеме.

Катлийн се насили да се усмихне и подаде бебето на гордата майка с възкликанието:

— Какво красиво момиченце. Истински ангел!

За щастие нямаше нови гости и Катлийн бързо се възползва от това. Тя хвана Девън под ръка и тихо му каза:

— Да вървим.

Той я съпроводи, без да каже нито дума, като въздъхна с облекчение, когато преминаха през фойето.

Катлийн възнамеряваше да намери някое тихо местенце, където да седнат на спокойствие, но Девън я изненада, като я избута зад коледното дърво. Придърпа я в нишата под стъпалата, скрита зад пицно украсените вечнозелени клонки.

— Какво правите? — попита смаяно тя.

В очите му танцуваха пламъчетата на стотици мънички свещи.

— Имам подарък за вас.

— О, но... — тя млъкна смутена. — Семейството ще си разменя подаръци утре сутринта.

— За нещастие подаръците, които носех от Лондон, се изгубиха при катастрофата. — Той бръкна в джоба на палтото си и каза: — Това е единственото нещо, което успях да запазя. Предпочитам да ви го дам насаме, защото нямам нищо за останалите.

Тя колебливо взе предмета от разтворената му длан.

Това беше малка, изящна черна камей, обрамчена с перли. Жена на кон.

— Жената е Атина — каза Девън. — Според мита тя изобретила юздата и е първата, която е успяла да обяди кон.

Катлийн се взря с почуда в подаръка. Първо шала... сега това. Интимни, красиви, деликатни неща. Никой не беше предугаждал вкусовете ѝ толкова добре.

Проклет да е.

— Прекрасна е — рече колебливо тя. — Благодаря.

През мъглата от набъбващи сълзи видя усмивката му.

Разкопча малката игла и се опита да я забодне на якичката си.

— Изправена ли е?

— Не съвсем. — Пръстите му се отъркаха в шията ѝ, докато той нагласяше камеята и я закопчаваше. — Все още не съм ви виждал да яздите — рече Девън. — Уест твърди, че сте по-добра от всички, които той е виждал.

— Преувеличава.

— Съмнявам се. — Пръстите му се отдръпнаха от якичката. — Весела Коледа — промърмори той и се наведе, за да я целуне по челото.

Щом натискът на устните му отслабна, Катлийн отстъпи назад. Токчето ѝ се закачи в нещо голямо и живо и тя беше сепната от силно, сърдито квичене.

— Ох! — Катлийн инстинктивно скочи напред и се блъсна в Девън. Ръцете му веднага я обгърнаха, макар че той изпъшка от болка. — О! Простете... Какво, за Бога... — Тя се извърна, за да погледне зад себе си и млъкна, щом видя Хамлет, който беше дошъл, за да рови под коледното дърво за изпадали от хартиените си обвивки сладки. Прасето душеше из зелените клони и подредените отдолу опаковани подаръци. Откри нещо за хапване и изгрухтя доволно.

Катлийн поклати глава, вкопчи се в Девън и двамата се разтресоха от смях.

— Причиних ли ви болка? — попита тя и отпусна леко ръка върху гърдите му.

Усмихнатите му устни докоснаха слепоочието ѝ.

— Разбира се, че не, дребосъче такава.

Двамата останаха така и се наслаждаваха на този възхитителен момент на проблясващи светлини, аромат на смърч и неустойимо привличане. Във фойето вече беше тихо; гостите се бяха оттеглили в приемната.

Девън наведе глава и я целуна по шията.

— Искам ви отново в леглото си — прошепна той. Устните му продължиха напред и той намери чувствителното място, което я накара да потрепери и да извие гръб; върхът на езика му напипа лекия пулс. Като че ли тялото ѝ се беше настроило към неговото, възбудата ѝ нарасна главоломно от близостта му, стомахът ѝ се сви от удоволствие.

Колко лесно щеше да е да го остави да вземе каквото поиска от нея. Да се остави на удоволствието, което щеше да ѝ достави, да мисли само за настоящия момент.

И после някой ден... всичко щеше да се разпадне и тя щеше да бъде съсипана.

Катлийн се насили да се откъсне от него и го погледна едновременно с мъка и решителност.

— Не мога да започна афера с вас.

Изречението му беше някак резервирано.

— Искате нещо повече?

— Не — отвърна развълнувано тя. — Не мога да си представя каквато и да е връзка с вас, която да не ми донесе само нещастие.

Думите ѝ сякаш прободоха резервираността му като стрела със стоманен връх.

— Препоръки ли искате? — попита той с хладен тон. — Които да свидетелстват за задоволителното ми представяне в спалнята?

— Естествено, че не — отвърна тя. — Не се подигравайте.

Погледът му се впи в нейния, в дълбините на синьото се разгоря пламък.

— Тогава защо ми отказвате? И защо се лишавате от нещо, което самата вие желаете? Бяхте омъжена — никой не очаква от вас да сте девствена. И никой няма да бъде наранен, ако ние двамата намерим удоволствие в компанията си.

— Накрая наранената ще бъда аз.

Той я гледаше с гняв и объркване.

— Защо говорите така?

— Защото се познавам — отвърна тя. — И познавам вас достатъчно добре, за да съм сигурна, че никога не бихте наранили умишлено жена. Но вие сте опасен за мен. И колкото повече се опитвате да ме убедите в обратното, толкова по-очевидно става това.

* * *

Хелън прекара три дни в стаята на Рис Уинтърборн, като не спираше да бърбори, докато той лежеше в треска и през повечето

време мълчеше. Накрая се измори от звука на собствения си глас и спомена за това в края на втория ден.

— Аз не съм — отвърна той. — Не спирайте да говорите.

Комбинацията от счупения му крак, принудителния престой в леглото и треската го бяха направили кисел и избухлив. Като че ли всеки път, когато Хелън не беше там, за да го развлеча, той изкарваше раздражението си върху всеки, който се намираше наблизо, и дори се сопна на горката камериерка, която идваше сутринта, за да почисти и разпали камината.

След като премина през анекдотите от детството си, подробната история на рода Рейвънел и описанието на всичките си частни учители, обичани домашни любимци и най-живописните пътеки около Евърсби, Хелън се зае да издири материали за четене. Макар че се опита да привлече интереса на Уинтърборн към романите на Дикенс, той категорично го беше отхвърлил, защото не се интересуваше от романи или поезия. След това Хелън опита с вестници, които бяха определени като приемливи. Всъщност той искаше от нея да му прочита всяка дума, дори рекламите.

— Изненадана съм, че изобщо си се съгласила да му четеш — отбеляза Катлийн, когато Хелън ѝ разказа за това. — На твоето място не бих си правила труда.

Хелън я погледна изненадано. Намираха се в оранжерията с орхидеите, където Катлийн ѝ помагаше в трудоемкото занимание по ръчното опрашване на ваниловите цветове.

— Имам чувството, че не харесваш господин Уинтърборн.

— Той е подплашил камериерките, наругал госпожа Чърч, обидил Симс и се държа доста сприхаво с мен — отвърна Катлийн. — Започвам да си мисля, че единственият член на домакинството, който не е бил обиден от него, е прасето, и то само защото Хамлет още не е влизал в стаята му.

— Той има треска — възрази Хелън.

— Поне признай, че е кисел и взискателен.

Устните на Хелън се разтеглиха в усмивка, когато призна:

— Може би наистина е малко взискателен.

Катлийн се засмя.

— Никога не съм била по-впечатлена от способността ти да се справяш с трудни характери.

Хелън разтвори едно бледожълто цветче, за да разкрие покритото с цветен пращец пипалце в него.

— Ако животът в дома на Рейвънелови не е достатъчни подготовка, не мога да си представя кое би било. — С помощта на клечка за зъби тя събра зрънцата пращец и ги прибави към нектара, който се криеше под мъничкото близалце. Ръцете ѝ работеха нещо в резултат на годините практика.

След като приключи с цветчето, Катлийн изгледа озадачено зълва си.

— Винаги съм се чудела защо единствено ти не си наследила характера им. Никога не съм те виждала ядосана.

— Напълно съм способна да се ядосвам — увери я сухо Хелън.

— Да се ядосваш, да. Но не и да изпадаш в гняв, при който да крещиш и да хвърляш разни предмети, както и да правиш злобни забележки, за които по-късно да съжеляваш.

Хелън отговори, без да спира да работи усърдно върху ваниловата лиана:

— Може би при мен тепърва ще се прояви.

— Боже, дано не си права. Ако това се случи, няма да имаме нито един мил, спокоен човек, който да успокоява диви зверове като господин Уинтърборн.

Хелън я стрелна с усмивка.

— Той не е див. Просто е свикнал да бъде в центъра на оживена дейност. За човек с подобна натура е трудно да лежи неподвижно и да боледува.

— Днес по-добре ли е?

— Определено. А и днес пристига офталмологът, за да прегледа зрението му. — Хелън се поколеба, след което разтвори ново цветче. — Очаквам, че неразположението на господин Уинтърборн ще се подобри стократно, след като отново започне да вижда.

— Ами ако не може?

— Моля се да се оправи. — Хелън се замисли върху въпроса и челото ѝ се сбърчи разтревожено. — Мисля си, че... той не е способен да понесе каквото и да било в себе си, което счита за слабост.

Катлийн я погледна с тъга.

— В живота има моменти, в които всички сме принудени да понасяме непоносимото.

* * *

След като и последното ванилово цветче беше опрашено, Хелън и Катлийн се върнаха в къщата и откриха, че офталмологът, доктор Джанзър, вече е пристигнал. Тъкмо преглеждаше очите на Уинтърборн, а доктор Уийкс и Девън се намираха в стаята при него. Въпреки няколко безсрамни опита да подслушват, никой не беше успял да чуе нищо от случващото се зад затворената врата.

— Броят на очните специалисти в Англия на нивото на Джанзър може да се преброи на пръстите на едната ръка — каза Уест, докато чакаше заедно с останалите членове на семейството в частния салон на горния етаж. — Обучавал се е как да използва офталмоскоп, уред, който отразява светлината и му позволява да погледне директно в живото око.

— В зеницата? — попита Касандра с изумление. — Че какво може да се види там?

— Нерви и кръвоносни съдове, мисля.

Пандора, която беше излязла от салона няколко минути по-рано, се втурна в стаята и обяви с драматичен глас:

— Господин Уинтърборн може да вижда!

Хелън рязко си пое дъх и сърцето ѝ се разтуптя.

— Откъде знаеш, скъпа? — попита тя със спокоен тон.

— Чух го да разчита буквите от очната таблица.

Катлийн се усмихна укорително на Пандора.

— Помолих те да не подслушваш на вратата, Пандора.

— Не съм. — Момичето вдигна една празна чаша. — Отидох в съседната стая и опрях това на стената. Когато опреш ухото си към него, можеш да чуеш какво си говорят.

— Искам да опитам! — възкликна Касандра.

— Нищо такова няма да правиш — каза ѝ Катлийн, като махна на Пандора да седне. — Господин Уинтърборн има право на уединение. Скоро ще научим дали зрението му е незасегнато.

— Незасегнато е — обяви самодоволно Пандора.

— Сигурна ли си? — не се сдържа и попита Хелън.

Пандора закима ентузиазно.

Хелън запази външно спокойствие, но вътрешно ликуваше облекчено и изричаше благодарствени молитви.

— Слава Богу — чу тя тихия глас на Уест, който седеше на дивана до нея.

Докато останалите в стаята продължаваха разговора си, тя го попита:

— Не бяхте ли оптимистичен за състоянието на зрението му?

— Донякъде очаквах да се оправи, но винаги има вероятност нещо да се обърка. Никак не ми се искаше нещо такова да се случи на Уинтърборн. Той не е от хората, които посрещат изпитанията въздържано и благоприлично.

Хелън разбра, че нетърпението на Уинтърборн не е резултат единствено за затварянето му в болничната стая.

— Мислех си, че човек, който притежава такъв огромен магазин, ще е очарователен и ще се държи непринудено с хората.

Думите ѝ накараха Уест да се ухили.

— Може да бъде такъв. Но точно в моментите, когато е очарователен и непринуден, той е най-опасен. Никога не му се доверявай, когато се държи мило.

Тя се ококори от изненада.

— Мислех си, че ви е приятел.

— О, такъв е. Но не си правете илюзии относно Уинтърборн. Той не прилича на никой от мъжете, които познавате, нито е някой, с когото родителите ви биха позволили да се срещате в обществото.

— Родителите ми — каза Хелън — нямаха намерение да ми позволяват да се срещам с когото и да било в обществото.

Уест задържа погледа си върху нея и попита:

— И защо така, се чудя?

Тя отвърна с мълчание и съжали за коментара си.

— Винаги съм намирал за странно — отбеляза Уест, — че са ви принудили да живеете като монахиня в манастир. Защо брат ви не ви отведе в Лондон при откриването на сезона, когато ухажваше Катлийн?

Хелън издържа погледа му.

— Градът не представлява интерес за мен; радвам се, че останах тук.

Ръката на Уест се плъзна върху нейната и леко я стисна.

— Малка приятелко... нека ви дам един съвет, който може да се окаже полезен в бъдеще, когато навлезете в това общество. Когато лъжете, не кършете ръце. Дръжте ги спокойни и отпуснати в скута си.

— Не съм... — Хелън внезапно млъкна. Пое си дълбоко дъх и каза спокойно: — Искрах да отида, но Тео смяташе, че не съм готова.

— Така е по-добре. — Уест ѝ се ухили. — Пак излъгахте... но по-добре.

Влизането на Девън спести на Хелън необходимостта да отговори. Той се обърна с усмивка към всички:

— Според доктор Джанзър, очите на Уинтърборн са оздравели и той вижда отлично. — Доволни възклицания изпълниха въздуха. — Уинтърборн е изморен след прегледа. По-късно ще го посетим на групички, вместо да му се изсипем всичките накуп и да го зяпаме така, сякаш е гибонът в Бристолския зоопарк.

ГЛАВА 23

С възстановено зрение и след спасяването от треската Рис се чувстваше почти както обикновено. Заля го вълна от нетърпелива енергия, щом се замисли за магазина си. Трябваше да се свърже с управителите си, човека за връзки с пресата, личния му секретар, доставчиците и производителите. Макар да вярваше, че персоналът му напълно компетентно ще изпълнява задълженията си в кратък период от време, работата им скоро щеше да стане небрежна, ако не беше там да ги надзирава. Магазинът тъкмо беше открил отдел за продажба на книги — как бяха минали първите две седмици от продажбата им? Всеки момент щяха да открият разширения и преоборудван бюфет — дали дърводелците и техничарите бяха спазили сроковете?

Той се потърка по брадичката и усети, че боде като таралеж. Раздразнен, позвъни на звънчето до леглото си. След като мина половин час, а никой не се появи, Рис се нагани отново да посегне към звънчето, но в стаята влезе възрастен мъж. Той беше нисък, едър тип, облечен в простичък черен фрак и тъмносиви панталони. Обикновеното му, с нищо незабележително лице имаше вида на неравномерно бухнал хляб, носът му донякъде приличаше на луковица... но тъмните му очи, разположени под гъстите вежди, излъчваха мъдрост и доброта. След като се представи като Куинси, камериерът попита с какво може да му послужи.

— Имам нужда от измиване и бръснене — каза Рис. В един от редките си скромни моменти той додаде: — Очевидно си твърде зает.

Камериерът не се усмихна, само отвърна учтиво:

— Съвсем не, сър.

Куинси излезе, за да донесе нужните неща, и скоро се завърна с поднос, върху който бяха подредени принадлежностите за бръснене и най-различни шишенца, пълни с различни течности. След него един лакей внесе купчина кърпи, две големи кани с гореща вода и вана.

Очевидно камериерът не смяташе да се задоволи само с обикновено измиване и бръснене. Рис погледна с подозрение към

купчината запаси. Той нямаше личен камериер, който винаги беше смятал за превземка на аристокрацията, а присъствието му намираще за нарушаване на личната му свобода. Обикновено се бръснеше сам, сам си режеше ноктите, миеше се с обикновен сапун, поддържаше зъбите си чисти и два пъти месечно ходеше при един бръснар в Мейфеър, за да го подстриже. С това приключваше и контенето му.

Камериерът се зае първо с косата му, надипли кърпи около врата и раменете му, след което навлажни непокорните кичури.

— Имате ли някакви предпочитания към дължината и стила, сър?

— Както намериш за добре — отвърна Рис.

Куинси си сложи очила и започна да го подстригва, прокарвайки със спокойна увереност ножицата през гъстите кичури коса. Отговаряше с готовност на въпросите на Рис; разказа му, че е служил като камериер на покойния граф Триниър и на графа преди него, а за семейство Рейвънел е работил от трийсет и пет години. Сега, когато настоящият граф беше довел собствения си камериер, Куинси беше прехвърлен да се грижи за удобствата на гостите, а през останалото време помагаше на помощник-иконома в различни задачи, като полирането на среброто, и на домакинката в шиенето.

— Можеш да шиеш? — попита Рис.

— Разбира се, сър. Сред отговорностите на камериера е да поддържа облеклата на господаря си в идеално състояние, без да се виждат разнищени конци или липсващи копчета. Ако има нужда от някакво преправяне, камериерът трябва да може да го извърши веднага.

Пред следващите два часа възрастният мъж изми косата на Рис, приглади я с помада, запари лицето му с горещи кърпи, избръсна го и се погрижи за ръцете и ноктите му. Най-накрая поднесе огледало пред лицето му и Рис изненадано се взря в отражението си. Косата му беше по-къса и добре оформена, бузите му избръснати и гладки като черупка на яйце. Ръцете му никога не бяха изглеждали по-чисти, а ноктите му слабо сияеха.

— Доволен ли сте, сър? — попита Куинси.

— Да.

Камериерът започна да прибира принадлежностите, докато Рис го наблюдаваше замислено. Като че ли беше грешал за камериерите.

Нищо чудно, че Девън Рейвънел и подобните му винаги изглеждаха безупречно.

Камериерът му помогна да облече чиста нощна риза, заета от Уест, и халат, ушит от черно кадифе, поръбен с копринени конци и с копринени шал яка и широк пояс. И двете облекла бяха по-красиви от всичко, което Рис беше притежавал някога.

— Смяташ ли, че един обикновен човек може да се облича като онези със синята кръв? — попита Рис, когато Куинси придърпа подгъва над краката му.

— Според мен всеки човек трябва да се облича толкова добре, колкото му е възможно.

Рис присви очи.

— А редно ли е да се съди за хората според облеклото им?

— Не аз трябва да решавам дали е правилно, сър. Но е факт, че е така.

Рис остана изключително доволен от отговора му; това беше точно онзи прагматизъм, който винаги бе разбирал и на който се беше доверявал.

Щеше да наеме Куинси на всяка цена. Друг не му трябваше: Рис се нуждаеше от някой възрастен и опитен, който беше запознат с обърканите правила за етикета и модата на аристокрацията. Куинси, бивш камериер на двама графове, щеше да му осигури необходимата увереност, че не изглежда като идиот.

— Колко е годишната ти заплата? — попита Рис.

Камериерът го погледна изненадано.

— Сър?

— Трийсет паунда, предполагам. — Съдейки по изражението му, Рис се досети, че цифрата е малко завишена. — Ще ти давам четирийсет — рече хладно той, — ако дойдеш с мен в Лондон. Имам нужда от напътствията ти. Аз съм възискателен работодател, но съм честен, плащам добре и ще ти дам възможност за повишение.

В опит да спечели време, камериерът свали очилата си, почисти стъклата и ги прибра в джоба на сакото си. После се прокашля.

— На моята възраст — рече той, — човек обикновено не се съгласява да промени живота си и да се мести на непознати места.

— Имаш ли съпруга тук? Семейство?

След кратко, но издайническо мълчание, камериерът отговори:

— Не, сър. Но имам приятели в Хемпшър.

— Ще си намериш нови в Лондон — рече Рис.

— Мога ли да попитам, сър, вие в частен дом ли живеете?

— Да, близо до магазина ми, в отделна, но свързана сграда.

Притежавам имота на Корк Стрийт и жилищата зад него, а наскоро купих пресечката Клифърд, по която се стига до Савил Роу. Прислугата ми работи шест дни в седмицата и почиват на официалните празници. Също като работниците в магазина ще имаш право на личен лекар и зъболекар. Можеш да се храниш безплатно в кухнята за персонала и ще получаваш отстъпка за всичко, което решиш да закупиш от „Уинтърборн“. — Рис млъкна; можеше да надуши нерешителността като ловджийска хрътка. — Хайде, човече — каза тихо той, — тук направо си хабиш таланта. Защо да прекарваш остатъка от живота си в провинцията, когато можеш да си ми полезен? Все още си твърде способен да работиш, а и не си твърде стар за лондонските удоволствия. — Рис долови несигурността у Куинси и нанесе решаващия удар: — Четирийсет и пет на година. Това е последното ми предложение.

Камериерът преглътна с усилие, докато го обмисляше.

— Кога ще започна? — попита той.

Рис се усмихна.

— Днес.

* * *

Новините се разнасяха бързо в домакинството Рейвънел: когато по-късно вечерта Девън отиде да посети Рис, той вече знаеше за новата работа на Куинси.

— Очевидно си започнал да ми отмъкваш прислугата — рече сухо той.

— Възражаваш ли? — Рис повдигна чаша вино към устните си. Тъкмо беше опразнил подноса с вечерята си и се чувстваше препълнен и раздражителен. Задоволството от наемането на камериера трая само няколко минути. Сега копнееше да взема решения, да довършва задачи, отново да сграбчи юздите в ръка. Струваше му се, че цяла вечност е бил затворен в тази малка спалня.

— Сигурно се шегуваш — рече Девън. — Имам твърде много слуги. Наеми още десетина и ще ти изтанцувам една джигя.

— Поне единият от нас може да танцува — промърмори Рис.

— Ти не можеше и преди да си счупиш крака.

Рис неохотно се усмихна; Девън беше от шепата хора, които не се страхуваха да му се подиграват.

— Не си сбъркал с Куинси — продължи Девън. — Той е стабилен човек. — След като се настани на стола до леглото, той протегна крака и ги кръстоса.

— Как си? — попита Рис, когато забеляза, че приятелят му се движи с нетипична за него предпазливост.

— Благодарен, че съм жив. — Девън изглеждаше по-спокоен и доволен от всякога. — Като се замислих, осъзнах, че не трябва да умирам поне през следващите четирийсет години — в приората Евърсби има страшно много работа за вършене.

Рис въздъхна и мислите му се върнаха към универсалния му магазин.

— Ще полудея тук, Триниър. Трябва да се върна в Лондон колкото се може по-бързо.

— Доктор Уийкс каза, че след три седмици ще започнеш да ходиш с гипса, с помощна на патерици.

— Трябва да го направя след две.

— Разбирам — отвърна Девън.

— Ако не възразяваш, бил искал да изпратиш някого да ми донесе някои неща и да посети магазина за ден. Трябва да разбере какво става там в мое отсъствие.

— Разбира се. Каж ми как да помогна.

Рис беше дълбоко благодарен на Девън; досега никога не се беше чувствал така. Чувството не беше твърде приятно — той не обичаше да се чувства задължен на никого.

— Помогна ми повече от достатъчно, като ми спаси задника. Сега искам да се отплатя за услугата.

— Ще сме квит, ако продължиш да ми даваш съвети за отдаването на земя под наем за железницата на Северин.

— Ще направя дори повече, ако ми позволиш да прегледам финансовите отчети на имението и изчисленията за приходите от

ренти. Английското земеделие е лоша инвестиция. Ще ти трябват приходи и от други източници, освен фермите.

— Уест прави промени, които ще увеличат реколтата.

— Това е добре като за начало. С малко повече умения и късмет, накрая можеш да направиш така, че имението да се самоиздържа. Но никога няма да имаш печалба. Тя идва само с начинания, различни от земеделието, като производство или градски имоти.

— Капиталът е проблемен.

— Не е нужно да бъде.

В погледа на Девън проблесна интерес. Но преди да продължи с обясненията, Рис съзря някаква слаба, тъмна фигура да минава покрай вратата. Зърна я само за миг... но беше достатъчно, за да пробуди нещо в него.

— *Ти* — отекна гласът му в коридора. — Който мина току-що покрай вратата да влезе!

Една млада жена се появи на прага в настъпилата тишина. Лицето ѝ беше възхитително слабо, сребристосините очи бяха кръгли и раздалечени. Когато застана под светлината на лампата, светлата ѝ кожа и бледоруса коса сякаш сияеха като в картините на ангелите от Стария завет.

— Има характер — обичаше да казва бащата на Рис винаги когато искаше да опише нещо красиво, изискано, идеално, нещо от най-добро качество. О, тази жена имаше характер. Беше средна на ръст, но изключителната ѝ слабост я правеше да изглежда по-висока. Гърдите ѝ бяха високи и нежно заоблени, скрити под роклята с висока яка, и за един приятен, объркващ момент Рис си спомни как главата му лежеше върху тях, докато тя му беше давала да отпива от чая.

— Кажете нещо — изкомандва той.

Срамежливият проблясък на усмивката ѝ озари стаята.

— Радвам се да ви видя в по-добро здраве, господин Уинтърборн.

Гласът на Хелън.

Тя беше по-красива и от звездната светлина и също толкова недостижима. Докато я гледаше, Рис си спомни за дамите от висшата класа, които го гледаха с презрение, когато работеше в магазина, и прибираха полите си, когато минаваше покрай тях на улицата, както правеха, за да избегнат някое улично куче.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита тя.

Рис поклати глава, неспособен да откъсне поглед от нея.

— Просто исках да свържа гласа с лице.

— Може би малко по-нататък, когато господин Уинтърборн ще може да слиза в приемната, ще му посвириш на пиано — предложи Девън на Хелън.

Тя се усмихна.

— Да, стига господин Уинтърборн да няма нищо против посредствените изпълнения.

Девън погледна към Рис.

— Не се подлъгвай под тази проява на фалшива скромност — каза той. — Лейди Хелън е изключително талантлива пианистка.

— Не е фалшива — възрази Хелън през смях. — Всъщност имам съвсем малко талант. Просто прекарвах много време в упражнения.

Рис погледна към бледите ѝ ръце и си спомни как беше размазвала мехлема по сухите му устни с върха на пръстите си. Това беше един от най-еротичните моменти в живота му. За мъж, който бе задоволявал невъздържано всичките си апетити, това определено означаваше нещо.

— Усърдната работа често носи по-добри резултати от таланта — рече той в отговор на коментара ѝ.

Хелън леко се изчерви и сведе поглед.

— В такъв случай, приятна вечер. Ще ви оставя, за да продължите с разговора си.

Рис не отговори, само повдигна чашата си и отпи голяма глътка. Но погледът му не я изпусна, докато не излезе от стаята.

Девън се облегна назад, преплете пръстите на ръцете си и ги отпусна върху тялото си.

— Лейди Хелън е прекрасна млада жена. Образовала се е по история, литература и изкуства и владее френски. Освен това знае как да се оправя с прислугата и да ръководи домакинството. След като приключи периода на траур, възнамерявам да я взема в Лондон, заедно с близначките, за първия им сезон.

— Несъмнено ще получи много отлични предложения — рече горчиво Рис.

Девън поклати глава.

— В най-добрия случай ще получи няколко задоволителни. Нито едно няма да е отлично, нито дори подходящо за момиче с нейния произход. — В отговор на озадачения поглед на Рис той обясни: — Покойният граф не ѝ е осигурил зестра.

— Жалко. — Ако Девън се опиташе да вземе от него пари на заем, за да подобри шансовете на лейди Хелън да се ожени за благородник, Рис щеше да му каже да си гледа работата. — И какво общо има това с мен?

— Нищо, ако не ти харесва. — Когато видя обърканото изражение на Рис, Девън поклати глава с вбесяващ смях. — По дяволите, Уинтърборн, не се прави на глупак. Опитвам се да ти посоча една възможност, ако се интересуваш от лейди Хелън.

Рис лежеше мълчалив. Зашеметен.

Девън подбра думите си изключително внимателно.

— На пръв поглед това не е най-очевидният съюз.

Съюз? *Брачен* съюз? Копелето очевидно не разбираше какво му предлага. И въпреки това... Рис почувства, как душата му се вкопчва в тази идея.

— И все пак — продължи Девън, — от това печелят и двете страни. Хелън ще получи сигурност и удобства. Ще ръководи собствено домакинство. А ти, от своя страна, ще получиш съпруга от добро семейство, чиито произход ще ти спечели достъп през много от вратите, които сега са затворени за теб. — След кратка пауза той додаде небрежно: — Като дъщеря на граф, тя ще запази титлата си, дори след като стане твоя съпруга. Лейди Хелън Уинтърборн.

Девън беше достатъчно хитър, за да разбере как ще му повлияят тези думи. Лейди Хелън Уинтърборн... да, на Рис *адски* му харесваше. Никога не си беше мечтал да се ожени за порядъчна жена, камо ли за дъщеря на благородник.

Но той не ѝ подхождаше. Беше уелсец с груб акцент, мръсна уста и плебейски произход. Търговец. Колкото и добре да се обличаше и да подобряваше маниерите си, природата му щеше да си остане недодялана и агресивна. Хората щяха да шушукат, когато ги видеха заедно... Щяха да смятат, че бракът ѝ с него я е принизил. Хелън щеше да стане обект на съжаление и може би на презрение.

И тайно щеше да го мрази заради това.

На Рис не му пукаше.

Той не таеше никакви илюзии, разбира се, че Девън му предлага ръката на лейди Хелън без всякакви условия. Цената щеше да е висока: нуждата на Рейвънелови от пари беше огромна. Но Хелън си заслужаваше всичко, което щеше да плати. Състоянието му беше много по-голямо, отколкото предполагаша хората; стига да пожелаеше, можеше да си купи една малка държава.

— Вече обсъдил ли си го с лейди Хелън? — попита Рис. — Затова ли ми се правеше на Флорънс Найтингейл, докато лежах с треска? За да ме смекчи преди преговорите?

— Едва ли — изсумтя Девън. — Хелън е над тези манипулации. Помогна ти, защото по природа е състрадателна. И не, тя няма представа, че съм обмислял брака ѝ.

Рис реши да бъде откровен.

— И какво те кара да си мислиш, че тя ще се съгласи да се омъжи за човек като мен?

Девън също отговори честно:

— Няма голям избор в момента. Няма работа, подходяща за благородничка, която да ѝ осигури приличен живот, а никога не би се унизила да стане нечия държанка. Освен това съвестта ѝ няма да ѝ позволи да бъде в тежест на някой друг, което означава, че ще се наложи да се омъжи. Без зестра ще бъде принудена или да вземе някой немощен изкуфял старец, който не може да го вдигне, или нечий четвърти син на кръвни роднини. Или... ще трябва да се омъжи извън класата си. — Девън сви рамене и се усмихна приятно. Това бе усмивката на човек, който държи добра ръка карти. — Не си длъжен да правиш каквото и да било, разбира се; винаги мога да я представя на Северин.

Рис беше твърде добър в преговорите, за да реагира по някакъв начин, макар че щом чу последните му думи, се изпълни с ярост. Абсолютно спокоен на външен вид, той промърмори:

— Може би трябва. Северин веднага ще я вземе. Докато за мен може би е по-добре да се ожения за такава, каквато заслужавам. — Рис замълча и погледна замислено чашата си; завъртя я пред светлината и последната малка червена капка се затъркаля вътре. — Но — продължи той, — аз винаги съм искал повече, отколкото заслужавам.

Цялата му амбиция и решителност се съсредоточи в едно-единствено желание... да се ожени за лейди Хелън Рейвънел. Тя щеше

да роди децата му, красиви дечица със синя кръв. Той щеше да се погрижи да получат отлично образование, да живеят в лукс и щеше да положи света в краката им.

Някой ден, кълна се в Бог, хората щяха да се *молят*, за да се оженят за някой Уинтърборн.

ГЛАВА 24

Седмица след влаковата катастрофа Девън все още не се беше оправил достатъчно, за да поднови обичайната си сутрешна езда. Беше свикнал да започва всеки ден с някакво физическо упражнение и обикновената разходка не му стигаше. Той започваше да се изнервя от наложеното му бездействие и, за да се влошат нещата още повече, беше разгонен като заек и нямаше начин да реши този проблем. Все още не разбираше отказа на Катлийн дори да обмисли любовна връзка с него. *Вие сте опасен за мен...* Думите ѝ го бяха изумили и вбесили. Никога нямаше да позволи и косъм да падне от главата ѝ. Как изобщо можеше да си помисли такова нещо?

Девън стигна до извода, че възпитанието, което тя беше получила от лейди Бъруик, пораждаше угризения на съвестта. Тя очевидно се нуждаеше от време, за да привикне с мисълта, че вече не е обвързана с правилата, които винаги беше спазвала стриктно.

Затова Девън знаеше, че ще се наложи първо да спечели доверието ѝ.

Или да я съблазни.

Което дойде първо.

Той тръгна по пътеката, която се виеше през гората и минаваше покрай останките на средновековна плевня. Денят беше влажен, въздухът студен, но бързите крачки го поддържаха приятно затоплен. Зърна полски блатар да се носи ниско над земята и се спря, за да погледа лова му. Птицата сякаш се рееше в търсене на плячка, сивкавобелите ѝ пера изглеждаха прозрачни на сутрешната светлина. В далечината ято чинки в полет вибрираше на фона на небето.

Девън продължи да върви по пътеката, като размишляваше върху това колко се беше привързал към имението. Отговорността за запазването му и ремонтването на къщата вече не му се струваше наказание. Изплували бяха дълбоко затаяваните родови инстинкти.

Само ако последните няколко поколения Рейвънелови не се бяха оказали толкова късогледи глупаци. Поне две дузини стаи в приората

Евърсби бяха станали необитаеми. Просмукващата се вода беше покрила стените с влага и мухъл, беше съсипала мазилката и вътрешното обзавеждане. Ремонтите трябваше да бъдат направени скоро, преди повредите да станат непоправими.

Имаше нужда от пари, огромна сума, и то незабавно. С удоволствие би продал дома Рейвънел в Лондон, за да налее веднага сумата в приората Евърсби, но това щеше да се приеме като слабост от потенциалните наемодатели или партньори. Може би трябваше да рискува и да продаде земята си в Норфък? Това щеше да мине далеч по-незабелязано. Но печалбата нямаше да е впечатляваща... а и вече можеше да чуе воя и оплакванията на Катлийн и Уест, ако решеше да прогони норфъкските си арендатори.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка, когато си спомни как до неотдавна проблемите му се състояха в слабия чай, който му поднасяше готвачката, или в нуждата на коня му да бъде подкован.

Той се отправи замислено обратно към приората Евърсби, чиито силует се очертаваше на фона на декемврийското небе. Докато се вираше в изобилието от изплетени от ковано желязо парапети, сводести галерии и тънки комини, увенчани с орнаментирани покриви, Девън мрачно се чудеше коя част от него вероятно ще се срути първа. Подмина постройките в двора и наближи поредицата от посипани с варовик площадки зад конюшните. Едно от конярчетата стоеше до оградата на най-големия терен и наблюдаваше някакъв дребен, слаб ездач, който прекарваше коня през различни алюри.

Катлийн и Асад.

Пулсът на Девън се ускори от изпълнителното го любопитство. Той отиде, застана до момчето край оградата и облегна ръцете си върху най-горната греда.

— Милорд — каза момчето, бързо свали шапката си и се поклони с уважение.

Девън му кимна в отговор, докато наблюдаваше напрегнато как Катлийн язди златистия арабски жребец в дъното на заграждението.

Беше облечена в строго ушит жакет за езда и носеше малка шапка с тясно дъно, а отдолу имаше панталони и ботуши до глезените. Също като бричовите, с които я беше видял преди, и тези панталони бяха направени да се носят под полата за яздене. Но Девън трябваше

да признае, че този някак необичаен ансамбъл даваше на Катлийн свобода и лекота, които тежката надиплена пола никога нямаше да ѝ позволи.

Тя въведе Асад в поредица от полукръгове, като при всеки завой променяше центъра на тежестта си и го направляваше с вътрешната страна на коляното си. Фигурата ѝ беше толкова идеална и спокойна, че косъмчетата на тила му настръхнаха. Девън никога не беше виждал мъж или жена да яздят с толкова пестеливи движения. Арабският жребец усещаше и най-слабия натиск на коленете и бедрата ѝ, следваше насоките ѝ така, сякаш четеше мислите ѝ. Двамата бяха идеална двойка, изящни, елегантни, бързи.

Катлийн забеляза Девън и зъбите ѝ проблеснаха в усмивка. Не без перчене тя подкара коня в бърз тръс, с повдигнати колене и подгъващи се задни крака. След като завърши криволичетата поредица, Асад затропка на място, преди да изпълни перфектно завъртане надясно, след това наляво и размята театрално опашка.

Проклетият кон танцуваше!

Девън леко поклати глава, като гледаше изумен.

След като подкара коня през площадката в лек, гладък галоп, Катлийн го накара да забави ход до тръс и го отведе до оградата. Асад изцвили приветствено, щом разпозна Девън и мушна муцуната си между перилата.

— Много добре — каза Девън и погали златистата козина на коня. После вдигна поглед към Катлийн. — Прекрасно яздите. Като богиня.

— Асад може да направи така, че всеки да изглежда съвършен.

Той издържа погледа ѝ.

— Никой, освен вас, не може да го язди така, сякаш той има криле.

Катлийн се изчерви и погледна към конярчето.

— Фреди, ще отведеш ли Асад на повод до площадката за почивка?

— Да, милейди! — Момчето се провря между перилата, а Катлийн скочи от коня с едно леко движение.

— Можех да ви помогна да слезете — каза Девън.

Катлийн се изкатери през оградата.

— Нямам нужда от помощ — отвърна му тя с известно самодоволство в гласа, което му се стори очарователно.

— Сега в къщата ли се прибирате? — попита той.

— Да, но първо ще си прибера полата за яздене от склада.

Девън тръгна редом с нея, като тайничко огледа задника и бедрата ѝ. Стегнатите женствени очертания накараха пулса му да се ускори.

— Като че ли си спомням едно правило за бричовете — рече той.

— Това не са бричове, а панталони.

Той повдигна едната си вежда.

— Значи смятате, че можете да оправдаете нарушаването на правилата, като се придържате към буквата на закона?

— Да. Освен това вие нямате никакво право да си измисляте правила за облеклото ми.

Девън потисна усмивката си. Ако нахалството ѝ имаше за цел да го обезкуражи, то бе постигнало точно обратния ефект. Все пак той беше мъж, и то Рейвънел.

— Въпреки това ще има последствия.

Катлийн го погледна неуверено.

Лицето му запази безизразното си изражение, докато вървяха към склада за седла.

— Не е нужно да ме придружавате — каза Катлийн и ускори крачка. — Сигурна съм, че имате много друга работа.

— Нищо не е толкова важно, колкото това.

— Колкото кое? — попита предпазливо тя.

— Намирането на отговора на един въпрос.

Катлийн се спря до стената с отрупаните със седла рафтове, изпъна рамене и се обърна решително към него.

— Който е? — Тя започна методично да издърпва пръстите на ръкавиците и ги свали от ръцете си.

Девън обожаваше готовността ѝ да му се противопостави, макар че беше наполовина по-дребна от него. Той бавно се пресегна, свали шапката ѝ и я хвърли в ъгъла. Щом осъзна, че с нея си играят, част от непокорното напрежение я напусна. Изглеждаше съвсем млада с пламналите си бузи и разрошената от ездата коса.

Той пристъпи напред, принуди я да отстъпи назад между две редици празни рафтове, и я притисна в тясното пространство. Хвана я

за тесните яки на жакета за езда, доближи устни до ухото ѝ и тихо попита:

— Какво носят дамите под панталоните си за езда?

Тя се засмя задъхано. Ръкавиците паднаха на пода.

— Човек би си помислил, че един скандален съблазнител би трябвало вече да знае.

— Никога не съм бил скандален. Всъщност съм доста обикновен по стандартите на съблазнителите.

— Онези, които отричат, са най-лошите. — Тя се възпротиви, когато Девън започна да я целува по шията. Кожата ѝ пареше от напрежението, имаше леко солен вкус, а ароматът ѝ беше божествено възбуждащ: на коне, свеж зимен въздух, рози. — Сигурна съм, че сте извършили безброй поразии в Лондон с вашето пиене, хазарт, веселби, преследване на фустите...

— Умерено пиене — отвърна той с приглушен глас. — Много малко хазарт. За веселбите си признавам.

— А фустите?

— Никакви. — Презрителното ѝ изсумтяване го накара да поклати глава. — Не и преди да ви срещна.

Катлийн се отдръпна назад и го погледна с изумление.

— Не е имало жени откакто...

— Не. Как бих могъл да вкарам някоя друга в леглото си? На сутринта отново ще се събудя изпълнен с копнеж по вас. — Той се приближи още повече към нея, големите му бедра притиснаха нейните. — Не отговорихте на въпроса ми.

Тя продължи да се отдръпва, докато главата ѝ не се окажа притисната към дървената стена.

— Знаете, че не мога.

— Тогава сам ще трябва да намеря отговора. — Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ, едната бръкна под ръба на жакета за езда и се разходи по гърба ѝ. Пръстите му опипаха неравната повърхност на корсета за езда, който беше по-къс и по-лек от обичайните. Когато се впусна в проучване под колана на панталоните ѝ, той се натъкна на фина копринена тъкан там, където очакваше да намери лен или памук. Очарован, той използва едната си ръка, за да разкопчае копчетата на панталона ѝ, докато с другата шареше по гърба ѝ. — А тези гащички? От какво са ушити?

Тя се опита да го отблъсне, но щом си спомни за нараняванията му, се спря. Ръцете ѝ останаха вдигнати наполовина, а Девън притисна хълбоците ѝ към своите. Катлийн усети твърдостта му и рязко си пое дъх.

— Някой ще ни види — изсъска тя.

Девън беше твърде зает с гащичките ѝ, за да му пука.

— Коприна — рече той, докато ръката тършуваше все по-надълбоко в панталоните ѝ.

— Да, за да не се набръчкват под... О, престанете...

Крачолите на бельото ѝ бяха подкъсени така, че да покриват само горната част на бедрата ѝ. Когато Девън продължи да изследва, той откри, че гащичките ѝ нямат цепка по шева.

— Защити са изцяло.

Въпреки възмущението ѝ, от устните на Катлийн се отрони нервен кикот, щом видя искрено озадаченото му лице.

— Никой не иска цепки, докато язди. — Тя потрепери, когато ръката му продължи надолу и я погали през коприната.

Проследи деликатните извивки на женствената ѝ плът в топлината, която се излъчваше през плата. Пръстите му се заиграха с нея, гъделичкаха я и я галеха, и Девън почувства промяната в тялото ѝ, усети как то омеква под неговото. Устните му се върнаха върху шията ѝ и той целуна нежната извивка към яката на жакета ѝ. Докосна нежно с кокалчетата на пръстите си вдлъбнатината между бедрата ѝ и тя изстена.

Катлийн се опита задъхано да каже нещо, но той погълна думите в устата си, като я целуна жадно. Ръцете ѝ изпърхаха към раменете му и тя се вкопчи в него с възбуден стон. Неохотата ѝ постепенно рухваше, топеше се с възхитителна бързина и Девън не ѝ позволяваше и за миг да си отдъхне, не спираше да я целува и докосва, докато през коприната не се просмука влага.

Катлийн започна да се противи, докато той не я пусна и не отстъпи назад. Придържайки с ръка предницата на панталона си, тя отиде да откачи полата от кукичката на стената. Зарови ръце в тежката купчина плат в опит да открие закопчалките.

— Искаш ли да... — започна Девън.

— Не. — Катлийн изпъшка от безсилие, отказа се да търси и събра на вързоп полата.

Девън инстинктивно посегна към нея. Тя отскочи назад с нервен смях.

Звукът му го възбуди неимоверно и всички нерви в тялото му пламнаха.

— Катлийн. — Не се опитваше да скрива похотта в погледа си. — Ако застанеш мирно, ще ти помогна с полата. Но ако побегнеш, ще те хвана. — Той си пое дъх с усилие. — И ще те накарам отново да ме потърсиш.

Очите ѝ се уголемиха.

Той пристъпи преднамерено бавно напред. Тя се стрелна към най-близкия изход и се затича към помещението за каретите. Девън хукна след нея покрай работилницата с дългите ѝ пейки и шкафове с инструменти. Помещението за каретите миришеше приятно на стърготини, смазка, лак за дърво и мас за полиране на кожа. Беше тихо и сенчесто, осветявано единствено от поредицата тавански прозорци над масивната двукрила порта, през която се излизаше на алеята за коли пред голямата къща.

Катлийн изтича между редиците подредени коли, използвани за различни цели; талиги, каруци, една лека двуместна карета, ландо със сгъваем покрив, файтон, двуколка с покрив за лятото. Девън заобиколи и я пресрещна до фамилия екипаж, огромна, тежка карета, която можеше да бъде теглена единствено от шест коня. Тя беше символ на мощ и престиж, а от двете ѝ страни беше гравирани фамилият герб на рода Рейвънел — три черни гарвана върху щит в бяло и златно.

Катлийн се спря внезапно и го погледна в полумрака.

Девън взе полата от ръцете ѝ, пусна я на пода, и я прикова към стената на каретата.

— Полата ми за езда — възкликна ужасено тя. — Ще я съсипеш!

Девън се изсмя.

— И без това никога не я носиш. — Той започна да разкопчава жакета за езда, докато Катлийн бърбореше безпомощно нещо.

Девън заглуши думите ѝ с устните си и продължи да се занимава с копчетата. Когато жакетът се разтвори, той обхвана тила ѝ с длан и я целуна стръвно и опустошаващо, а тя му отвърна така, сякаш изобщо не можеше да се контролира. Девън беше разтърсен от удоволствие, когато усети как лекичко всмуква езика му, и ръката му потърси дръжката на вратата на каретата.

Когато осъзна намеренията му, Катлийн рече замаяно:

— Не можеш.

Девън не беше изпитвал такава възбуда през живота си. След като отвори вратата, той спусна стълбичката.

— Ето какъв избор ти предоставям: тук, навън, пред очите на всеки, който мине наблизо... или в каретата, където никой няма да те види.

Тя примигна и се втренчи в него, сякаш ужасена. Но нищо не можеше да прикрие червенината от възбуда по лицето ѝ.

— Значи тук навън — рече безмилостно той и посегна към панталоните ѝ.

Катлийн се стресна, обърна се с хлипане и се качи в каретата.

Девън скочи вътре след нея.

Вътрешността беше разкошно тапицирана с кожа и кадифе, с лакирани дървени апликации, отделения за кристални чаши и вино и поръбени с коприна дамаски на прозорците. Първоначално беше твърде тъмно, за да се види каквото и да било, но очите на Девън бързо свикнаха и той видя бледото сияние на кожата на Катлийн.

Дръпна жакета от гърба ѝ и тя измъкна неуверено ръцете си от ръкавите. Обгърна я с ръце, за да разкопчае копчетата на гърба на блузата ѝ и усети треперенето ѝ. Устните му се отъркаха в ухото ѝ и той го захапа леко, след което го погали с върха на езика си.

— Ако ми кажеш да спра, ще го направя — прошепна той. — Дотогава ще играем по моите правила. — Отдръпна се, за да съблече сакото си с гримаса. Притисна устни към челото ѝ и почувства как ръцете ѝ работят върху възела на вратовръзката му.

След свалянето на всяка една част от облеклото му... жилетка... тиранти... риза... той започна сериозно да се чуди до каква степен е способен да запази самоконтрола си. Когато положи Катлийн върху голите си гърди, тя го обгърна с ръце и прилепи длани върху задната част на раменете му. Устните му намериха пътя си към извивките на гърдите ѝ, повдигнати от корсета. Копнееше да го разкопчае, но в тъмното просто нямаше да успее да го закопчее отново.

Девън зарови ръка под разхлабения пояс на панталона ѝ, намери връвчиците на копринените гащички и ги развърза с умело дръпване. Катлийн застина, но не възрази, когато той започна да ги придърпва надолу по бедрата ѝ с леко разтреперани ръце. Сърцето му препускаше

в неравно стакато, всяко негово мускулче беше стегнато в ненаситен копнеж. Коленичи на пода и плъзна длани по гладките извивки на голите ѝ хълбоци и надолу по бедрата. Панталоните за езда се бяха закачили в късите боти и се бяха събрали около глезените ѝ. Ботите бяха свалени бързо, благодарение на платнените клинове отстрани и кожените петлици отзад. След като я освободи от панталоните, Девън прокара пръст по линията между здраво стиснатите ѝ бедра.

— Разтвори ги за мен — прошепна той.

Тя не го направи.

Девън разбираше притесненията ѝ и започна нежно и търпеливо да гали краката ѝ.

— Не се срамувай. В теб няма нищо, което да не е красиво. — Ръката му се плъзна по бедрата и палецът му проникна в деликатните къдри. — Позволи ми да те целуна там — придумваше я нежно той. — Само веднъж.

— О, Боже... не. — Катлийн се пресегна и с усилие избута ръката му настрани. — Това е грях.

— Откъде знаеш?

— Защото го усещам като такъв — едва успя да произнесе тя.

Той се засмя тихо и притегли хълбоците ѝ към себе си с решителност, която я накара тихо да изписка.

— В такъв случай... аз никога не греша наполовина.

ГЛАВА 25

— И двамата ще отидем в ада — каза Катлийн, когато той започна да целува мястото, където бедрата ѝ се притискаха едно към друго.

— Винаги съм смятал, че точно там ще отида. — Девън въобще не звучеше притеснен от перспективата.

Тя се сви от срам; как, за Бога, се беше озовала полугола в каретата с него? Въздухът беше студен, плюшената тапицерия беше неприятно хладна под задничето ѝ, а топлите му ръце и устни караха цялото ѝ тяло да настръхва.

Ръцете му стиснаха краката ѝ, но не ги разтвориха насила, а само се плъзнаха по стегнатите мускули, и усещането беше толкова приятно, че тя изстена в отчаяние. Палците му нежно дълбаеха в мекия триъгълник. В корема ѝ се пробуди някакво вибриращо удоволствие и тя му позволи да раздалечи краката ѝ. Беше объркана, не можеше да мисли, цялото ѝ същество се беше съсредоточило върху целувките по вътрешната страна на бедрото ѝ, където кожата беше най-тънка и чувствителна. Коленете ѝ рязко подскочиха, когато той стигна до нежните затворени устни и леко близна нагоре, разделяйки ги с езика си. Спря точно преди да достигне до меката пъпка на края им. Задъхана, тя зарови пръсти в косата му; не беше сигурна дали иска да го отблъсне или да го привлече към себе си. Той леко гризна едната гънка, дъхът му пареше и я гъделичкаше. Продължи да изследва останалото бавно, без да достига до мястото, което копнееше за неговите устни най-силно.

Дяволски шепот прозвуча в мрака.

— Искаш ли да те целуна?

— Не. — Половин секунда по-късно тя накъсано си пое дъх и каза: — Да.

Тих смях завибрира в мократа ѝ плът и усещането едва не я накара да припадне.

— Кое от двете? — попита той. — Да или не?

— Да. Да.

Откритието, че нечии морални задръжки притежават здравината на мокра мукава, въобще не беше приятно.

— Покажи ми къде — промърмори той.

Задъхана от вълнение и същевременно дълбоко нещастна, тя протегна ръка, за да разкрие мъничкото връхче. Устните му го покриха бавно и нежно, върхът на езика му полегна върху интимната възбудена плът. Ръцете му се отдръпнаха от бедрата ѝ и се вкопчиха здраво в плюшените възглавници. Езикът му се плъзна върху нея. Само веднъж. Разтреперана и почти припаднала, тя изстена жалостиво.

Ново бавно плъзване, завършващо с леко потупване.

— Кажи ми, че ме желаеш — Той зачака отговора ѝ, а дъхът му гъделичкаше меката ѝ плът.

— Желая те — изпъшка тя.

Езикът му направи няколко дразнещи кръга.

— Сега кажи, че си моя.

Катлийн беше готова да каже всичко, толкова всепоглъщащо беше желанието ѝ. Но тя долови леката промяна в тона му — собственическа нотка, която я предупреди, че той вече не си играе.

Когато не му отговори, той проникна с пръст в отвора на тялото ѝ... не, с два... и ги отърка в чувствителните гънки. Усещането за пълнота беше неудобно, но прекрасно. Катлийн чувстваше пулсиращите си вътрешни мускули, които се опитваха да придърпат пръстите му още по-надълбоко. Докато я изследваше, той докосна някакво изключително чувствително място, което накара коленете ѝ да се разтворят, а пръстите на краката ѝ да се свият.

Гласът му прозвуча по-ниско... по-мрачно.

— Кажи го.

— Твоя съм — пречупи се тя.

Той издаде звук на задоволство, който почти наподобяваше мъркане.

Тя повдигна хълбоци, умолявайки го отново да докосне онова меко вътрешно местенце, и потрепери силно, когато той го намери. Всичките ѝ крайници омекнаха.

— О! Да, там, там... — Гласът ѝ секна, когато почувства устните му върху себе си да я смучат и дразнят. Девън я възнагради с отмерен ритъм, свободната му ръка се плъзна под задничето ѝ, направляваше я,

тласкаше я по-плътно към устата му. С всяко повдигане на хълбоците ѝ, езикът му се плъзваше нагоре и върхът му докосваше чувствителното зърно. Тя долавяше собственото си накъсано дишане и стонове, но вече не можеше да ги контролира, беше лишена от мисъл и воля, единственото, което бе останало, бе ужасното желание, което нарастваше с всяка изминала минута, докато не започнаха разтърсващите спазми. С нисък стон тя се тласна към него, бедрата ѝ стегнаха неконтролируемо раменете му.

След като продължителните, безпомощни тръпки утихнаха, Катлийн се отпусна върху плюшените възглавници като парцалена кукла, която някой беше захвърлил настрани. Девън не откъсна устните си от нея и постепенно я накара да се успокои. Тя събра достатъчно сила, за да протегне ръка и да погали косата му.

За това си заслужава да отидеш в ада, помисли си тя и не осъзна, че го е произнесла на глас, докато не го усети да се усмихва между краката ѝ.

* * *

Няколко думи, произнесени с гърлен глас, накараха Хелън да забави крачка, когато доближи до гостната стая на горния етаж. Звучите от уелски ругатни бяха станали нещо обичайно през последната седмица, докато господин Уинтърборн се бореше с ограниченията от своите наранявания и тежкия гипс на крака. Макар че никога не викаше, гласът му някак си успяваше да се чува по-силно от гласа на обикновен мъж: той имаше дълбок тембър като на бронзова камбана. Акцентът му ѝ се струваше приятен с музикалните му гласни, гърленото „р“ и съгласните, които бяха меки като кадифе.

Присъствието му като че ли запълваше къщата, независимо че все още беше принуден да стои в стаята си. Той беше енергичен мъж, лесно се отегчаваше и се дразнеше на ограниченията. Копнееше за движение и шум, дори беше стигнал дотам, че да настоява дърводелците и водопроводчиците да подновят ежедневната си какофония, независимо, че Девън им беше казал да прекратят работата си, докато Уинтърборн не се възстанови. Очевидно последното нещо, от което се нуждаеше Рис, бяха мир и спокойствие.

Засега само пращаше стария камериер на баща ѝ да тича по различни задачи, което би могло да е повод за притеснения, ако Куинси не изглеждаше никак разцъфтял на новия си пост като камериер на Уинтърборн. Няколко дни по-рано той беше съобщил новината на Хелън, докато отиваше до селото, за да изпрати няколко телеграми от Уинтърборн.

— Толкова се радвам за теб — беше възкликнала Хелън, след като първоначалната изненада отмина. — Макар че трябва да призная, че не мога да си представя приората Евърсби без теб.

— Да, милейди. — Възрастният мъж я погледна с топлота; очите му излъчваха привързаността, която той никога не би изразил с думи. Беше дисциплиниран и стегнат мъж, но винаги се беше отнасял към Хелън и близначките с доброта, прекъсваше работата си, за да им помогне в намирането на някоя изгубена кукла или привързваше някое обелено коляно със собствената си носна кърпа. Дълбоко в себе си Хелън винаги бе знаела, че от трите сестри точно тя е любимката му, може би защото толкова много си приличаха по природа. И двамата обичаха реда и спокойствието.

Неизречената връзка между Хелън и Куинси се беше заздравила, когато двамата се грижеха за баща ѝ в последните мудни, след като беше настинал и се беше разболял сериозно след един целодневен лов. Макар Симс и госпожа Чърч да бяха направили всичко възможно, за да облекчат страданията на графа, точно Хелън и Куинси се бяха редували да седят до болничното му легло. Нямаше кой друг: на близначките не им беше позволено да влизат в стаята от страх болестта на графа да не е заразна, а Тео не успя да се върне от Лондон навреме, за да се сбогува.

Когато научи, че Куинси напуска приората Евърсби, Хелън се опита да се зарадва за него, вместо най-егоистично да си пожелае да остане.

— Ще ви хареса ли живота в Лондон, Куинси?

— Надявам се, милейди. Приемам го като приключение. Може да се окаже точно онова нещо, което да прогони скуката.

Тя му се усмихна колебливо.

— Ще ми липсвате, Куинси.

Камериерът беше запазил спокойствие, но очите му започнаха да проблясват подозрително.

— Когато посещавате Лондон, милейди, вярвам, че няма да забравите, че винаги ще съм на вашите услуги. Трябва само да ме повикате.

— Радвам се, че ще се грижите за господин Уинтърборн. Той има нужда от вас.

— Да — отвърна развълнувано Куинси. — Наистина има.

Ще мине време, помисли си Хелън, докато Куинси се запознае с навиците, предпочитанията и чудатостите на новия си работодател. За щастие той притежаваше десетилетен опит в справянето с избухливи характери. Уинтърборн едва ли беше по-зле от Рейвънелови.

През изминалите два дни група служители на Уинтърборн, която включваше управители на магазини, счетоводител и човека за връзки с пресата, го беше посетила от Лондон. Те прекараха часове заедно с него в семейната приемна, като представяха докладите си и получаваха инструкции. Макар доктор Уийкс да беше предупредил, че твърде голямото напрежение ще забави процеса на излекуване, Уинтърборн като че ли черпеше енергия от контактите с работниците си.

— Този магазин е повече от обикновен бизнес за него — беше казал Уест на Хелън, докато Уинтърборн разговаряше с управителите си. — Това е неговата същност. Поглъща цялото му време и интерес.

— Но за какво го прави? — попита озадачена Хелън. — Обикновено човек се нуждае от доходи, за да може да се занимава с по-важни неща... да прекарва време със семейството и приятелите си... да развива талантите си, духовния си мир...

— Уинтърборн няма духовен мир — отвърна сухо Уест. — И сигурно би презрял всякакви намеци за наличието на такъв.

Служителите си тръгнаха на следващата сутрин и Уинтърборн прекара по-голямата част от деня или в приемната, или в стаята си, като упорито се придвижваше единствено с помощта на патериците си, въпреки инструкциите на лекаря да не натоварва ранения си крак.

Хелън надникна през вратата и видя Уинтърборн да седи сам в приемната, на стол до масата с мраморен плот. Случайно беше съборил купчина документи на земята и те се бяха пръснали наоколо. Той се наведе с усилие напред и се опита да ги събере без да падне от стола.

Загрижеността надви срамежливостта на Хелън и тя влезе в стаята без да се замисли.

— Добър ден, господин Уинтърборн. — После коленичи на земята и събра листите хартия.

— Не се притеснявайте за това — чу тя мрачния му глас.

— Въобще не ме притеснява. — Все още коленичила, тя го погледна загрижено. Сърцето ѝ прескочи един удар, после още един, когато срещна най-тъмните очи, които беше виждала някога, толкова тъмнокафяви, че изглеждаха почти черни, засенчени от гъсти мигли и разположени върху лице с наситен червеникавокафяв цвят. Бруталната му красота я стресна. Той можеше да е самият Луцифер, седнал на този стол. Беше много по-едър, отколкото бе предполагала; дори гипсът на крака му не го правеше по-малко страховит.

Хелън му подаде листите и пръстите им се докоснаха за миг. Тя се сепна и бързо ги отдръпна. Устните му се свиха сурово, а гъстите му вежди се сбърчиха.

Хелън се изправи.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да се почувствате по-удобно? Да поръчам ли чай или нещо за освежаване?

Той поклати глава.

— Куинси скоро ще ми донесе поднос.

Тя не знаеше какво да каже. По-лесно ѝ беше да разговаря с него, докато лежеше болен и безпомощен.

— Господин Куинси ми каза, че ще работи за вас в Лондон. Радвам се и заради двама ви, че сте му дали тази възможност. Той ще бъде отличен камериер.

— За парите, които му плащам — отвърна Уинтърборн, — ще трябва да е най-добрият в Англия.

Думите му я объркаха.

— Не се и съмнявам, че ще бъде — осмели се да каже тя.

Уинтърборн педантично подреди листите хартия.

— Той иска да започне с изхвърлянето на ризите ми.

— Вашите ризи? — повтори Хелън, озадачена.

— Един от управителите ми донесе някои мои дрехи от Лондон. Куинси веднага разбра, че ризите са конфекция. — Той я погледна изпитателно, преценявайки реакцията ѝ. — За да бъда по-точен — продължи Уинтърборн, — продават се готови наполовина, за да може да бъдат доушити според предпочитанията на клиента. Качеството на

плата е толкова високо, колкото на всяка ушита по поръчка риза, но въпреки това Куинси навири нос.

Хелън предпазливо обмисли отговора си.

— Човек с професията на Куинси е придирчив, що се отнася до подробностите. — След тези думи тя сигурно щеше да си тръгне. Обсъждането на мъжкото облекло беше абсолютно неуместно, но тя чувстваше, че трябва да му помогне да разбере притесненията на Куинси. — Тук не става дума само за платовете. Шевовете са различни при ушитата по поръчка риза: абсолютно прави са и плоски, а бутониерите често се правят на ръка с леко разширяване в единия край, за да не се повредят при вкарването на копчето. — Тя замълча и се усмихна. — Бих могла да ви обясня подробно за разрезите на ръкавите и за ръкавелите, но се боя, че ще заспите на стола.

— Знам за важността на детайлите. Но що се отнася до ризите... — Той се поколеба. — Смятам за важно да нося онова, което продавам, за да знаят клиентите ми, че получават същото качество, като собственика на магазина.

— Това ми звучи като разумна стратегия.

— Такава е. Продавам повече ризи от всеки друг магазин в Лондон. Но не ми е хрумвало, че висшата класа обръща толкова голямо внимание на бутониерите.

Осъзнаването, че се поставил в неблагоприятно положение при общуването с представители на висшето общество сигурно е наранило гордостта му, помисли си тя.

— Сигурна съм, че не го правят — рече тя с извинителна нотка в гласа. — Има далеч по-важни неща, за които да се притесняват.

В погледа му проблесна интерес.

— Говорите така, сякаш не сте една от тях.

Тя леко се усмихна.

— Живяла съм уединено през по-голямата част от живота си, господин Уинтърборн, и понякога се чудя коя съм и дали изобщо принадлежа някъде.

Уинтърборн я погледна изучаващо.

— Триниър възнамерява да отведе вас и сестрите ви в Лондон, когато приключи траурът.

Хелън кимна.

— Не съм била в града от дете. Помня, че е много голямо и вълнуващо място. — Тя млъкна, изненадана, че му доверява толкова много неща. — Сега си мисля, че ще ми се стори... плашещ.

Ъгълчетата на устните му потрепнаха в усмивка.

— Какво става, когато се уплашите? Бягате до най-близкия ъгъл и се криете, така ли?

— Не бих казала — отвърна надутото тя, като се чудеше дали не ѝ се подиграва. — Правя необходимото, независимо от ситуацията.

Усмивката му се разшири, докато тя не зърна проблясъка на белите му зъби на фона на бронзовия тен.

— Предполагам, че съм наясно с това повече от останалите — рече тихо той.

Когато осъзна, че той говори за това как му беше помогнала по време на болестта... и си спомни как бе държала тази тъмнокоса глава в скута си, как беше мила лицето и шията му... Хелън почувства как се изчервява. Не обикновено изчервяване, което изчезва скоро, след като се е появило. Тя усети как топлината се засилва и се разпростира по цялото ѝ тяло, докато не изпита такова неудобство, че едва успяваше да диша. Направи грешката да погледне в проблясващите му черни очи и тогава наистина се почувства като жертва.

Извърна отчаяно поглед към очуканото фортепиано в ъгъла.

— Да ви изсвиря ли нещо? — Хелън се изправи, без да дочака отговора му. Това беше единствената алтернатива на бягството от стаята. С периферното си зрение видя, че Уинтърборн машинално сграбчва облегалките на стола си, за да се изправи, преди да си спомни, че кракът му е гипсиран.

— Да — чу тя гласа му. — С удоволствие бих ви послушал. — Той премести стола си с няколко сантиметра, за да може да вижда профила ѝ докато свири.

Когато седна пред пианото и повдигна капака, който предпазваше клавишите, Хелън осъзна, че то не ѝ предлага кой знае каква защита. Тя бавно си пое дъх, разстла полите си, зае нужната поза и постави пръстите си върху клавишите. Засвири мелодия, която знаеше наизуст: алегро от Сюита във фа мажор на Хендел. Беше много енергично и сложно, достатъчно трудно, за да отвлече мислите ѝ от изчервяването. Пръстите ѝ танцуваха върху клавишите, енергичният ритъм не се

промени в продължение на две минути и половина. Когато завърши, тя погледна към Уинтърборн с надеждата, че изпълнението му е харесало.

— Свирите изключително добре — каза той.

— Благодаря ви.

— Това ли е любимата ви пиеса?

— Най-трудната е — отвърна Хелън, — но не ми е най-любимата.

— Какво свирите, когато никой не ви слуша?

Деликатният въпрос, зададен с онзи акцент с гласни, широки като раменете му, накара стомаха ѝ да се свие от удоволствие. Смутена от усещането, тя не отговори веднага.

— Не си спомням как се казва. Един учител по пиано ме научи да го свиря преди много време. Години наред се опитвах да открия името му, но досега никой не е разпознал мелодията.

— Изсвирете ми го.

Тя започна да свири сладко-натрапчивата мелодия по спомен, ръцете ѝ галеха клавишите. Тъжните ноти винаги я трогваха, караха сърцето да я боли заради неща, които не можеше да определи. Накрая Хелън вдигна поглед от клавишите и видя, че Уинтърборн я гледа като омагьосан. Успя да прикрие изражението си, но не и преди тя да зърне смесицата от недоумение, очарование и намек за нещо жарко и смущаващо.

— Уелско е — рече той.

Хелън поклати глава със смях, изпълнен с изумление и недоверчивост.

— Познахте ли го?

— „A Ei Di'r Deryn Du“ — „Ще отидеш ли, косе?“. Всеки уелсец го знае.

— За какво се разказва?

— За влюбен мъж, който моли един кос да отнесе послание до любимата му.

— Защо сам не отиде при нея? — Хелън осъзна, че и двамата говореха приглушено, сякаш си споделяха тайни.

— Не може да я намери. Твърде силно е влюбен — това му пречи да вижда ясно.

— Косът намира ли я?

— В песента не се казва — отвърна той, свивайки рамене.

— Но аз трябва да разбера какъв е краят на историята — възрази Хелън.

Уинтърборн се засмя; неустоим звук, грубовато мек и дяволит. Когато отговори, акцентът му се беше засилил.

— Така става, когато се четат много романи. Историята няма нужда от край. Не това е важното в случая.

— А какво? — осмели се да попита тя.

Тъмният му поглед улови нейния.

— Че той обича. Че търси. Също както всички нас, останалите нещастници, и той няма как да разбере, дали някога ще намери онова, за което копнее сърцето му.

А вие? — копнееше да попита Хелън. — *Вие какво търсите?* Въпросът беше твърде личен дори за някого, когото познаваше отдавна, камо ли за един непознат. И въпреки това думите се завъртяха на езика ѝ с няма молба да бъдат изречени. Тя извърна поглед и се опита да ги преглътне. Когато пак погледна към Уинтърборн, той отново изглеждаше резервиран. Което ѝ донесе облекчение, защото за миг бе изпитала тревожното чувство, че е само на един дъх разстояние от признаването на всичките си лични мисли и желания, които не беше споделяла с никого.

В този момент Куинси пристигна с подноса. Белите вежди на камериера се повдигнаха съвсем леко, която я видя самичка в стаята с Уинтърборн, но мъжът не каза нищо. Когато Куинси започна да нарежда приборите, чашите и чинията на масата, Хелън успя да се вземе в ръце. Тя стана от тапицираната пейка и се усмихна с безразличие на Уинтърборн.

— Ще ви оставя да се насладите на вечерята си.

Погледът му се плъзна по фигурата ѝ и се спря на лицето ѝ.

— Ще ми посвирите ли отново някоя вечер?

— Да, ако пожелаете. — Тя с облекчение излезе от приемната, като едва се сдържаше да не се затича.

* * *

Рис я изпрати с поглед, докато съзнанието му обработваше всяка подробност от последните няколко минути. Беше пределно ясно, че тя

не го харесваше — беше се отдръпнала от докосването му и трудно срещаше погледа му. А когато разговорът се беше насочил към лични неща, тя рязко беше сменила темата.

Може би външният му вид не ѝ допаднаше. Акцентът му несъмнено я отблъскваше. И също като останалите млади жени от нейната класа, вероятно смяташе уелсците за третокласни варвари. Хелън знаеше, че е твърде изтънчена за такива като него — и Бог бе свидетел, че Рис нямаше да спори с това.

Но така или иначе щеше да я има.

— Какво е мнението ти за лейди Хелън? — попита той, докато Куинси подреждаше вечерята на масата пред него.

— Тя е перлата на рода Рейвънел — каза камериерът. — Няма да срещнете толкова добросърдечно момиче. За съжаление винаги е била пренебрегвана. По-големият ѝ брат получи лъвския пай от наследството, а малкото останало отиде при близначките.

Рис се беше запознал с близначките два дни по-рано; и двете бяха забавни, с грейнали очи, засипаха го с въпроси за универсалния магазин. Доста ги беше харесал, но никоя от тях не събуди интереса му. Изобщо не приличаха на Хелън, чиято сдържаност беше загадъчна и примамлива. Тя наистина беше като перла, която изглежда едноцветна, но погледната под различни ъгли разкрива деликатни проблясъци на лилаво, розово, синьо, зелено. Красива външност, която разкрива твърде малко от истинската ѝ природа.

— С всички непознати ли се държи резервирано? — попита той, докато разстилаше салфетката върху скута си. — Или само с мен?

— Резервирано? — Камериерът сякаш искрено се изненада. Преди да продължи, два малки черни шпаньола влязоха в приемната и с весело пъхтене се запътиха към Рис.

— Мили боже — промърмори намръщено той.

Рис, който обичаше кучета, нямаше нищо против прекъсването. Онова, което му се стори притеснително, беше третото животно, което изтропка в стаята след тях и седна самоуверено до стола му.

— Куинси — попита Рис с безизразно изражение на лицето, — защо има прасе в приемната?

Камериерът, който беше зает с прогонването на кучетата от стаята, отвърна разсеяно:

— Домашно животно, сър. Опитват се да го държат в плевнята, но той настоява да го пускат в къщата.

— Но защо... — Рис млъкна, щом осъзна, че каквото и да беше обяснението, той нямаше да го възприеме. — Защо — попита вместо това той, — ако аз държа добитък в дома ми, хората ще ме нарекат прост или малоумен, но ако едно прасе се разхожда свободно в имението на един граф, това се нарича ексцентричност?

— Има три неща, които всички очакват от аристократа — отвърна камериерът, като подръпна силно каишката на прасето. — Имение в провинцията, слабоволева брадичка и ексцентричност. — Той продължи да дърпа прасето с нарастваща решителност, но създаването само се отпусна още по-тежко на земята. — Кълна се — процеди през зъби камериерът, който успяваше да го мести само с по един сантиметър, — че до сутрешната закуска ще съм те превърнал в наденички и парчета месо.

Без да обръща внимание на изпълнения с решимост камериер, прасето зяпаше Рис с търпеливи, изпълнени с надежда очи.

— Куинси — каза Уинтърборн, — дръж. — Той взе парче хляб от чинията си и го подхвърли небрежно във въздуха.

Камериерът го улови сръчно с облечената си в бяла ръкавица ръка.

— Благодаря ви, сър. — Когато тръгна към вратата с хляба в ръка, прасето изприпка подире му.

Рис ги наблюдаваше с лека усмивка.

— Желанието — рече той, — винаги е по-добра мотивация от страха. Запомни го, Куинси.

ГЛАВА 26

Тео! Тео, недей!

Кошмарът беше ярък и непоносим както винаги; когато се затича към конюшната, земята под краката ѝ започна да се гъне така, че всеки път стъпваше накриво. Чуваше влудяващото цвилене на Асад в далечината. Двама коняри го държаха за юздата и го принуждаваха да стои неподвижно, докато съпругът ѝ се качваше на гърба му. Утринната светлина озаряваше застрашително златистата фигура на коня, който риеше земята с копита и танцуваше на място.

Сърцето ѝ се разтуптя бясно, когато видя, че съпругът ѝ държи в ръката си камшик. Асад щеше да умре, вместо да му се подчини. *Спри!* — изкрещя тя, но конярите пуснаха юздата и конят скочи напред. Опулил очи и паникьосан, Асад се изправи на задните си крака и се хвърли напред, като издуваше тялото си в опит да разкъса колана. Ръката на Тео, която държеше камшика, се вдигаше и спускаше отново и отново.

Арабският жребец се извъртя и подскочи, за да хвърли ездача си; Тео излетя от седлото. Тялото му изплющя като парче хавлиен плат, преди да се удари в земята с ужасна сила.

Катлийн измина с препъване последните няколко метра до неподвижната му фигура и вече знаеше, че е твърде късно. Падна на колене и се взря в лицето на умиращия си съпруг.

Но това не беше Тео.

В гърлото ѝ се зароди писък.

Катлийн се събуди внезапно и се опита да седне в леглото сред оплетените чаршафи. Дишаше тежко и накъсано. Избърса потното си лице с трепереща ръка, в която стискаше част от покривката, и облегна чело на сгънатите си колене.

— Не беше истинско — прошепна тя на себе си, докато чакаше ужасът да премине. Легна назад върху дюшека, но стегнатите мускули на гърба и краката не ѝ позволяваха да се отпусне.

Подсмръкна, извъртя се настрани и отново седна. Свали първо единия си крак от дюшека, после и другия. *Остани в леглото*, каза си тя, но краката ѝ вече висяха отстрани. Докоснеха ли пода, нямаше да има връщане назад.

Тя бързо излезе от стаята си и се втурна в тъмното, преследвана по петите от призраци и спомени.

Не се спря, докато не стигна до голямата спалня.

Още докато чукаше, съжали за импулса, който я беше тласнал дотук, и въпреки това като че ли не можеше да се насили да спре, докато накрая вратата не се отвори със замах.

Не видя лицето на Девън, само грамадната му, тъмна фигура, но чу познатия баритон.

— Какво има? — Той я придърпа в стаята и затвори вратата. — Какво се е случило?

Ръцете му обгърнаха треперещото ѝ тяло. Когато се притисна към него, тя осъзна, че той е напълно гол, с изключение на чаршафа, с който се беше увил през кръста. Но тялото му беше толкова твърдо, топло и успокояващо, че тя просто не можеше да се насили да се отдръпне.

— Сънувах кошмар — прошепна Катлийн, притиснала буза към копринените косъмчета на гърдите му.

Чу успокояващото му, едва доловимо мърморене над главата си.

— Не трябваше да те притеснявам — изрече колебливо тя. — Съжалявам. Но беше толкова истински.

— Какво сънува? — попита нежно той, като я галеше по косата.

— Сутринта, когато Тео умря. Сънувала съм този същия кошмар много пъти. Но тази нощ беше различно. Изтичах при него — той лежеше на земята — и когато погледнах лицето му, не беше той, а... а... — От устните ѝ се отрони печален звук и Катлийн стисна още по-силно очите си.

— Аз? — попита спокойно Девън и ръката му обхвана тила ѝ.

Катлийн кимна с хлипане.

— К-как разбра?

— Сънищата са способни да оплитат спомени и тревоги. — Устните му докоснаха челото ѝ. — След всичко, което се случи напоследък, нищо чудно, че съзнанието ти е направило връзка с инцидента на покойния ти съпруг. Но нищо от това не е истинско. —

Той наведе главата ѝ назад и целуна мокрите ѝ мигли. — Аз съм тук. И нищо няма да ми се случи.

Тя въздъхна накъсано.

Девън продължи да я прегръща, докато не почувства, че треперенето ѝ затихва.

— Искаш ли да те отведе обратно в стаята ти? — попита накрая той.

Доста време мина, преди Катлийн да успее да отговори. Правилният отговор беше да, но искреният беше не.

Проклинайки се на ум, тя леко тръсна глава.

Девън застина. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. Поведе я към леглото си, обгърнал тялото ѝ с едната си ръка.

Разкъсвана от чувство за вина и удоволствие, Катлийн се качи върху дюшека и се скри под топлите завивки.

Девън все още се въртеше край леглото. Пламна клечка кибрит, краткотраен синкав проблясък, последван от сиянието на свещ.

Тя се напрегна, когато той се шмугна при нея под завивките. Нямаше никакво съмнение до какво щеше да доведе това: никоя жена не споделя леглото си с гол мъж в разцвета на силите си, и после да очаква да остане девствена. Но освен това Катлийн знаеше и до какво няма да доведе това. Беше видяла лицето на Девън по време на коледното парти, докато беше взел на ръце мъничката дъщеричка на арендатора. За един кратък, ужасяващ миг през лицето му беше преминало изражение на чист и неподправен ужас.

Ако му позволеше да продължи, тя трябваше да приеме, че каквито и да са плановете му за имението, те не включваха брак и деца.

— Това не е връзка — каза Катлийн повече на себе си, отколкото на него. — Само тази нощ.

Девън легна настрани и я погледна, а кичур коса падна върху челото му.

— Ами ако поискаш повече от това? — попита той с дрезгав глас.

— Пак няма да е връзка.

Ръката му я галеше над завивките, очертаваше линиите на бедрата и корема ѝ.

— Какво значение има някаква си дума?

— Защото връзките винаги имат край. Ако наречем отношенията ни така, ще бъде много по-трудно, когато някой от нас реши да си тръгне.

Ръката му застина. Той я погледна; сините му очи бяха тъмни като пещера. Светлината на свещта танцуваше върху изсечените му скули.

— Никъде няма да отида. — Девън хвана брадичката ѝ с ръка и устните му се притиснаха към нейните в горещта, страстна целувка — целувка на собственик. Тя се разтвори пред него, остави го да прави каквото пожелае, и той се впусна да я изследва с пламенна жар.

Девън отметна завивките и се наведе над гърдите ѝ. Дъхът му пареше през тънката батиста на нощницата ѝ и зърната ѝ се втвърдиха. Той докосна с пръстите си болезнено чувствителните връхчета, преди да ги покрие с уста и да ги оближе през плата. Батистата се овлажни от езика му и когато той се отдръпна, за да си поеме дъх, охлади приятно напрегнатото зърно.

Катлийн изстена, посегна към копчетата на нощницата си и започна трескаво да ги разкопчава.

Девън я улови за китките и разтвори ръцете ѝ настрани, като ги прикова към леглото, докато продължаваше да дразни зърната ѝ през батистата. Тялото му се намести между разтворените ѝ крака. Докато се гърчеше и се опитваше да се освободи от хватката му, Катлийн почувства как жезълът му се втвърди върху корема ѝ; сладостното търкане оставяше и двамата без дъх.

Девън пусна ръцете ѝ и насочи вниманието си към копчетата на нощницата ѝ; започна да ги разкопчава бавно и старателно. Полите на нощницата ѝ се бяха вдигнали до хълбоците. Тя усещаше лекото потъркване на втвърдения му член във вътрешната страна на бедрото ѝ.

Когато беше разкопчано и последното копче, Катлийн вече лежеше задъхана и безсилна.

Девън издърпа нощницата през главата ѝ и я хвърли настрани. Застана така, че прегънатите му колене да се подпъхнат под бедрата ѝ и се взря напрегнато в пламналото ѝ тяло. Катлийн пламна от срам, когато осъзна, че той за пръв път я вижда съвсем гола. Ръцете ѝ инстинктивно зашариха по тялото в опит да го прикрият. Той ги хвана и ги отместа настрани.

Господи, как я гледаше, едновременно сурово и нежно, с поглъщащ поглед.

— Ти си най-красивото нещо, което съм виждал. — Гласът му беше леко подрезгавял. Той пусна ръцете ѝ и плъзна длани надолу по корема ѝ, докато не стигна до окосмения триъгълник между краката ѝ. Тих стон се отрони от гърлото ѝ, когато започна да си играе с нея, да роши къдравите кичурчета, достигайки до нежната кожа под тях.

Пръстите ѝ се свиваха в юмруци и се разтваряха. Ритъмът на дишането му беше накъсан от похот, но ръцете му бяха все така нежни, когато палците му разтвориха нежните устни. Удоволствието я погълна и тя безпомощно надигна таза си нагоре.

Девън положи нежно дланта си върху корема ѝ и промърмори:

— Успокой се. — Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ и докоснаха съвсем леко чувствителното връхче; обляха я топли вълни. Тя потрепери и обхвана хълбоците му с крака.

Палецът му направи няколко кръгови движение на входа към тялото ѝ, преди да се върне отново към изпъкналия клитор.

Господи, какви порочни неща знаеше.

Катлийн затвори очи и извърна лицето си настрани, докато той си играеше с влажната ѝ мекота, докато пъпката ѝ не набъбна болезнено. Почувства как палецът му отново се плъзва надолу, кръжи и докосва... прониква в нея. Леко я заболя, когато достигна по-надълбоко в стегнатата ѝ плът. Но той беше изключително нежен, пръстите му се разпериха върху нежното хълмче и започнаха да го масажират. Усещането я накара да изстене, вътрешностите ѝ се разтопиха от удоволствие, хълбоците се напрягаха и отпусаха в безсрамен копнеж.

Ръката му се отдръпна и тя проплака от отчаяние. Над нея се надвесиха тъмните му глава и рамене, той хвана коленете ѝ и ги разтвори настрани. Катлийн изстена, когато Девън се наведе над нея и прокара език по влажната цепнатина. Когато стигна до чувствителната пъпка, той започна да дразни и засмуква безмилостно, изпращайки пронизващи вълни от екстаз по тялото ѝ докато кулминацията не я разтърси безжалостно.

Когато оргазмът ѝ стихна до леки тръпки, тя почувства как Девън отпуска хълбоците ѝ върху дюшека. Когато я целуна, езикът му беше солен, с лек еротичен вкус. Тя плъзна ръце по стегнатите мускули

на корема му и колебливо докосна твърдата му ерекция. Не беше предполагала, че човешката плът може да е толкова корава, а кожата да е толкова копринена. За нейна изненада пръстите ѝ почувстваха отчетливо пулсиране.

С тих стон Девън се настани по-стабилно между краката ѝ и ги разтвори по-широко.

Тя несръчно насочи жезъла му към мястото. Той започна да натиска, докато тялото ѝ не започна да отстъпва, като продължи да настоява дори когато тя се отдръпна заради силната болка. Когато проникна в меката, стегната вътрешност, тя тихо извика и се вцепени заради парещото усещане.

Девън застина и зашепна нежни и успокояващи слова. В опит да я отпусне, той галеше хълбоците и бедрата ѝ, докато тялото ѝ не се стегна около пулсиращия член. Привлече я към себе си, притиснал корема си към нейния, и топлината му проникна дълбоко в нея. Постепенно вътрешните ѝ мускули се отпуснаха, сякаш бяха усетили безполезността на съпротивата си.

— Точно така — прошепна той, когато почувства как тя се отпуска. Целуна я по брадичката и шията и започна да се движи с бавни, предпазливи тласъци, като не отместваше поглед от лицето ѝ. Замъгленият ѝ от удоволствие поглед почти не различаваше изсечените му черти и пламналото лице. С приближаването на кулминацията той притисна устни към нейните и тялото му се раздвижи в яростни тласъци.

Миг по-късно Девън излезе от нея и притисна твърдия си, влажен член върху корема ѝ. Вълна от топлина се разля между тях и той зарови със стон лице в косата ѝ.

Катлийн го притискаше силно към себе си, наслаждаваше се на сладостните тръпки, които разтърсваха тялото му. Когато дишането му се успокои, той я целуна мързеливо — задоволен sameц, който се радва на плячката си.

Накрая Девън стана от леглото и се върна с чаша вода и влажна кърпа. Докато тя пиеше жадно, той избърса следите от любовната им игра.

— Не исках да ти причиня болка — промърмори той, докато прокарваше кърпата по болезненото място между бедрата ѝ.

Катлийн му подаде празната чаша.

— А аз се притеснявах за теб — призна тя. — Страхувах се, че може да се нараниш.

Девън се ухили и остави чашата и кърпата настрана.

— Как? — рече с насмешка той. — Като падна от леглото?

— Не, заради всичките тези енергични движения.

— Въобще не бяха енергични. Бях твърде сдържан. — Той се вмъкна отново в леглото, притегли я към себе си и ръцете му я обгърнаха. — Утре — каза той, като я целуна по рамото — ще ти покажа какво означава енергия.

Катлийн обхвана главата му с ръце и притисна устни към жизнената му черна коса.

— Девън — рече внимателно тя. — Утре може би няма да искам да деля постелята ти.

Той повдигна глава и я погледна загрижено.

— Ако твърде много те боли, мога просто да те държа в прегръдките си.

— Не става дума за това. — Тя отметна един кичур, който беше паднал на челото му. — Както вече ти казах, не мога да си позволя такава връзка.

Девън я гледаше объркано.

— Мисля, че е време да определим значението на думите — рече бавно той. — След като вече преспяхме, какво значение има дали ще го направим отново утре?

Катлийн задъвка долната си устна, като се чудеше как да го накара да разбере.

— Девън, как протича обичайно връзката ти с някоя жена? — попита най-накрая тя.

Въпросът очевидно не му хареса.

— Няма определен модел.

Катлийн го изгледа скептично.

— Сигурна съм, че всичко започва по един и същи начин — рече тя с безразличие. — Някоя жена събужда интереса ти и след известно флиртуване и убеждаване накрая я съблазняваш.

Той сбърчи вежди.

— Винаги са съгласни.

Катлийн погледна великолепно изглеждащия мъж, който седеше до нея, и леко се усмихна.

— Сигурна съм в това — каза тя. — Прекарването на нощта в леглото ти определено не е нещо неприятно.

— Тогава защо...

— Почакай — промърмори тя. — Колко време след това се задържах с тази жена? Няколко години? Няколко дни?

— Няколко месеца — отвърна кратко той.

— И през това време посещавах тази дама винаги, когато ти се прииска. Докато не ти омръзне. — Тя замълча. — Предполагам, че ти си този, който слага край на връзката?

Той я погледна навъсено.

— Започвам да се чувствам така, сякаш съм изправен пред съда.

— Предполагам, че това означава да.

Девън я пусна и седна в леглото.

— Да. Винаги аз слагам край на връзката. Нося ѝ подарък за раздяла, казвам ѝ, че никога няма да я забравя и си тръгвам колкото се може по-бързо. Какво общо има това с нас?

Катлийн придърпа завивката към гърдите си и каза прямо:

— Точно *това* имах предвид, когато казах, че не искам връзка. Не искам да смяташ, че ще съм на твое разположение винаги, когато имаш нужда да удовлетвориш нуждите си. Не искам никой от нас да смята, че притежава другия. Не искам усложнения или опасност от скандал, не искам и подарък за раздяла.

— Тогава *какво* искаш, по дяволите?

Тя неуверено започна да нагъва ръба на чаршафа на хармоника.

— Предполагам... че бих могла да прекарвам от време на време по някоя нощ с теб, когато и двамата го желаем. Без никакви задължения или очаквания.

— Какво имаш предвид „от време на време“? Веднъж седмично?

Тя сви рамене и се засмя смутено.

— Не искам да правя разписание. Не може ли просто да го оставим да се случи просто и естествено?

— Не — отвърна Девън с каменно лице. — Мъжете обичат разписанията. Не харесваме въпросите без отговори. Предпочитаме да знаем какво ще се случи и кога.

— Дори в интимните отношения?

— Особено в интимните отношения. По дяволите, защо не може да си като останалите жени?

Устните на Катлийн се изкривиха в съжалителна усмивка.

— И да ти позволя да контролираш всичко? Да скачам в леглото ти всеки път, когато щракнеш с пръсти, толкова често, колкото ти се иска, докато не изгубиш интерес към мен? А след това предполагам, че ще трябва да застана до вратата и да чакам прощалния си подарък?

На брадичката му потрепна мускулче, а очите му проблеснаха.

— Няма да се отнеса така към теб.

Естествено, че щеше. Така се отнасяше с всички жени.

— Съжалявам, Девън, но не мога да го направя така. Или ще го направим по моя начин, или изобщо няма да го правим.

— Проклет да съм, ако разбирам твоя начин — изграчи той.

— Ядосах те — рече със съжаление тя и се наклони да стане. — Да си вървя ли?

Девън я бутна обратно на леглото и се надвеси над нея.

— Няма да стане. — Той рязко дръпна чаршафа. — Тъй като нямам представа кога ще ми бъде позволено отново да си легна с теб, ще се възползвам максимално от възможностите си.

— Но мен ме боли — възрази тя и инстинктивно покри гърдите и слабините си с ръце.

Той наведе глава.

— Няма да те нараня — изръмжа тихо над корема ѝ. Езикът му се плъзна около пъпа ѝ и когато хлътна в малката вдлъбнатина, тя ахна. Той нарочно го направи още веднъж и още веднъж, докато не почувства треперенето ѝ.

Устните му се придвижиха надолу и сърцето ѝ заби лудо, а зрението ѝ се замъгли. Ръцете ѝ се плъзнаха встрани, бедрата се отпуснаха и той разтвори с лекота краката ѝ. С диaboлична нежност я възбуди, използвайки устни, зъби и език, като я довеждаше до ръба, без да ѝ позволи да стигне до края. Влудяващото дразнене продължи, докато тя не чу умолителния си глас. Езикът му проникна във влажния копринен отвор с дълбоки, равномерни тласъци, докато не я доведе до поредица от разтърсващи спазми. Катлийн сграбчи главата му с треперещите си ръце и я притисна към тялото си. Той я вкусваше така, сякаш нямаше насита, и тя мъркаше и извиваше гръб, а нервите ѝ танцуваха в отговор. Когато пулсът ѝ се успокои, Катлийн се изпъна под него и въздъхна изтощено.

Той започна отново.

— Не — рече тя с треперлив смях. — Девън, моля те...

Но той обработваше чувствителната ѝ плът с такава неумолимост и решителност, че на нея ѝ остана единствено да се подчини със стон. Свещта догоря и сенките обгърнаха стаята, докато накрая не остана нищо, освен тъмнина и удоволствие.

ГЛАВА 27

Дните на януари отминаваха, а Катлийн оставаше твърдо решена да не допусне Девън в леглото си. С един замах бе придобила контрола над връзката им. В резултат на това Девън непрекъснато изпитваше някаква смесица от ярост, похот и искрено удивление, в различни пропорции.

Щеше да е по-лесно, ако му се беше отдала напълно или му беше отказала категорично, но вместо това тя го държеше в пълна несигурност.

Каква жена.

— Когато го пожелаем и двамата — беше казала тя, като че ли не беше наясно, че той *винаги* го желаше.

Ако това беше някаква нейна стратегия да го подлуди от желание, без никога да е сигурен, че може да я има, то тя работеше безупречно. Но той я познаваше достатъчно добре, за да е сигурен, че това не беше някаква умишлена манипулация. И се чувстваше още по-зле, като знаеше, че Катлийн просто се опитва да се защити от него. Разбираше отлично основанията ѝ — смяташе дори, че принципно би се съгласил с тях — но въпреки това се вбесяваше.

Не можеше да се промени и не го искаше, за Бога. Никога нямаше да предаде нито сърцето, нито свободата си на някоя жена. Но досега не беше осъзнавал, че е почти невъзможно да има връзка с жена, която е също толкова решена да запази своето сърце и свобода.

От своя страна Катлийн си беше същата като обикновено, разговорлива, откровена, забавна, готова да спори с него, когато не беше съгласна с нещо.

Той беше различният. Толкова беше обсебен от Катлийн, толкова очарован от всичко, което тя мислеше и вършеше, че не можеше да откъсне погледа си от нея. През половината от времето искаше да направи всичко, за да я изпълни с щастие, а през останалата половина се изкушаваше да я удуши. Никога не бе познавал такова агонизиращо

чувство на безсилие, да я желае, да иска много повече, отколкото тя беше готова да даде.

Беше принуден да я преследва, да се опитва да я приклепти в ъгъла като някой развратен господар, който си играе игрички с някоя камериерка. Да я гали и целува в библиотеката, да бърка с ръка под полата ѝ на задните стълби. Една сутрин, след като беше излязъл рано сутринта на езда с нея, той я придърпа в един тъмен ъгъл на склада с хамутите, и започна да я гали и дразни, докато накрая не получи своето там, до стената. Но дори тогава, в обърканите секунди след великолепната кулминация, той искаше да я притежава още. Във всяка една секунда от деня.

Останалите обитатели на имението не може да не бяха забелязали силното му увлечение по Катлийн, но досега никой не се беше осмелил да каже нещо. Ала накрая Уест го попита защо е променил мнението си да се върне в Лондон по средата на месеца.

— Нали трябваше да заминеш утре заедно с Уинтърборн — каза той. — Защо не тръгваш с него? Трябва да си в Лондон, да се подготвиш за преговорите по арендата на земята. Доколкото знам, те трябва да започнат на първи февруари.

— Адвокатите и счетоводителите ще се справят и без мен — отвърна Девън. — Мога да остана тук, където има нужда от мен, поне още една седмица.

— Има нужда за какво? — изсумтя Уест.

Девън присви очи.

— При всичкото това ремонтиране на къщата, прокопаване на дренажи, садене на жив плет и вършеене на царевицата, все ще намеря какво да правя.

Двамата се връщаха в къщата от допълнителната постройка до конюшната, където току-що бяха прибрали новопристигналата механична парна вършачка. Макар оборудването да беше закупено втора ръка, то изглеждаше в отлично състояние. Уест беше съставил план, според който машината щеше да се използва поред от няколко семейства.

— Мога да се справя с имението — възрази Уест. — Ти ще си полезен в Лондон, за да решиш финансовите ни проблеми. Трябват ни пари, особено сега, когато се съгласихме да дадем отсрочка и намаление на арендата.

Девън въздъхна напрегнато.

— Казах ти, че трябва да изчакаме, преди да го направим.

— Семействата не могат да чакат. И за разлика от теб, аз не мога да крада къшея хляб от устата на гладни деца.

— Звучиш като Катлийн — промърмори Девън. — Ще се споразумея със Северин колкото се може по-скоро. Щеше да е много по-лесно, ако беше оставил преговорите на директора си, но незнайно защо, реши сам да се заеме с тях.

— И двамата знаем много добре, че Северин най-много обича да спори с приятелите си.

— Което обяснява, защо има толкова малко. — Девън се спря, преди да влезе в къщата, пъкна ръцете си в джобовете и погледна към прозореца на гостната на втория етаж. Хелън свиреше на фортепианото и оттам се носеше възхитителна мелодия, толкова нежна, че човек можеше почти да пренебрегне факта, че инструментът не е акордиран.

По дяволите, беше се уморил от неща, които имаха нужда от ремонт.

Уест проследи погледа му.

— Разговаря ли с Уинтърборн за Хелън?

— Да. Той иска да я ухажда.

— Добре.

Девън повдигна вежди.

— Сега вече одобряваш брака им?

— Отчасти.

— Как така отчасти?

— Онази част от мен, която обича парите и не иска да влезе в затвора, смята, че това е великолепно идея.

— Няма да влезем в затвора. Само ще банкрутираме.

— Съдба, по-ужасна и от дълга — пропя Уест и сви рамене. — Стигнах до извода, че той не е лош избор за Хелън. Ако не се омъжи за него, тя ще трябва да избира между утайките на аристокрацията.

Девън погледна замислено към прозореца.

— Мислех си да взема семейството с мен в Лондон.

— Цялото семейство? Бога ми, защо?

— Така Хелън ще бъде съвсем близо до Уинтърборн.

— А Катлийн до теб — отбеляза Уест. Когато срещна напрегнатия поглед на Девън, той продължи иронично: — Когато ти казах да не я съблазняваш, го направих, защото бях загрижен за нейното добруване. Сега ми се струва, че трябваше да бъда също толкова загрижен и за твоето. — Той нарочно направи пауза. — Не си на себе си напоследък, Девън.

— Не ми обръщай внимание — отвърна напрегнато брат му.

— Много добре. Нека ти дам един съвет, обаче — не бих споменал нищо на Катлийн за плановете ти за Хелън. Тя е твърдо решена да помогне на трите момичета да намерят щастието. — Уест се усмихна мрачно. — По всичко личи, че все още не е разбрала, че в този живот щастието не е задължително.

* * *

Когато Катлийн влезе в стаята за закуска, тя установи, че Хелън и близначките не са там. Уест и Девън седяха на масата и четяха пощата и вестници, а един лакей изнасяше използваните чинии и прибори.

— Добро утро — каза тя. Двамата мъже веднага станаха при влизането ѝ. — Момичетата приключиха ли вече?

Уест кимна.

— Хелън придружава близначките до фермата на Лафтънови.

— Защо? — попита тя, докато Девън ѝ помагаше да седне.

— Идеята беше моя — каза ѝ Уест. — Семейство Лафтън предложиха да вземат Хамлет, при положение че ние поемем разходите по изграждането на кочина и покрито заграждение. Близначките са готови да се разделят с прасето, ако господин Лафтън лично обещае да се погрижи за него.

Катлийн се усмихна.

— Как се стигна до това? — Един лакей донесе поднос от масата и го задържа пред нея, докато тя си отмери няколко лъжички чаени листа в малка каничка.

Уест размаза щедро количество сладко върху филийка хляб.

— Казах на близначките, колкото се може по-тактично, че Хамлет не е бил рязнат като малък, както би трябвало. Нямах

представа дали процедурата е задължителна, нито дали наистина не му е била приложена.

— Рязнат? — попита озадачено Катлийн.

Уест показа с два пръста кльцване с ножица.

— О.

— Тъй като е останал, въъ... непокътнат — продължи Уест, — Хамлет вече не е подходящ за консумация, така че няма причина да се страхуват, че накрая ще се озове на масата. Но с половото си съзряване ще става все по-агресивен. По всичко личи, че ще става и все по-зловонен. Сега е подходящ само за едно нещо.

— Да нямате предвид... — започна Катлийн.

— Не може ли да изчакате след закуска? — обади се Девън иззад вестника си.

Уест се усмихна извинително на Катлийн.

— Ще обясня по-късно.

— Ако смятате да ми обяснявате колко е неудобно да имаме некастриран мъжкар в къщата — рече Катлийн, — аз вече съм наясно с това.

Уест се задави с филийката си. Откъм Девън не се чу нито звук.

Лакеят се върна с чая и Катлийн си сипа една чаша. След като прибави захар и отпи от димящата напитка, към нея се приближи икономът.

— Милейди — рече той и ѝ предложи поднос, върху който лежеше писмо и ножче за разрязване на писма с дръжка от слонова кост.

Катлийн взе писмото и с удоволствие откри, че е от лорд Бъруик. Разряза плика, остави ножчето върху подноса и започна мълчаливо да чете. Писмото започваше достатъчно безобидно, за да я успокои, че всичко със семейство Бъруик е наред. Продължаваше с описанието на чудесния породист жребец, който си бил купил съвсем наскоро. Някъде по средата на писмото обаче лорд Бъруик беше написал: *Наскоро научих някои притеснителни новини от управителя на бащината ви ферма в Гленгариф. Макар че явно не е сметнал за необходимо да ви уведоми, той не се възпротиви на желанието ми да ви съобщя за нараняването, което е получил баща ви...*

Когато Катлийн се опита да остави чашата си върху чинийката, порцеланът издрънча. Колкото и обичаен да беше звукът, не пропусна

да привлече вниманието на Девън. След като зърна преbledнялото ѝ лице, той сгъна вестника и го остави настрана.

— Какво има?

— Нищо сериозно — отвърна тя. Чувстваше лицето си изтръпнало. Сърцето ѝ започна да бие неприятно бързо и насечено, а корсетът ѝ сякаш пречеше да диша. Наведе глава и отново прочете параграфа, като се опитваше да го осмисли. — Писмото е от лорд Бъруик. Споменава, че баща ми е получил някакво нараняване, но се е възстановил. — Не беше усетила, че Девън се е раздвижил, докато не го видя да сяда на стола до нейния и топлата му ръка не обхвана нейните.

— Кажете ми какво е станало. — Тонът му беше много нежен.

Катлийн погледна към писмото, което държеше в ръката си, и се опита да си поеме дъх въпреки задушавачата тежест в гърдите.

— Аз... не знам кога се е случило. Очевидно баща ми е яздил на покритата площадка и конят вдигнал главата си назад. Баща ми си ударил главата в една от поддържащите греди. — Тя млъкна и безпомощно поклати глава. — Според управителя на фермата, той изпитвал болка и бил дезориентиран, но лекарят превързал главата му и му предписал почивка. Прекарал три дни в леглото и сега като че ли дошъл на себе си.

— Защо не са ви съобцили веднага? — попита намръщено Девън.

Катлийн сви рамене, не знаеше какво да отговори.

— Може би баща ви не е искал да се тревожите — чу се гласът на Уест.

— Предполагам — успя да отвърне тя.

Но истината беше, че за баща ѝ нямаше никакво значение дали тя се притесняваше за него или не. Той никога не беше проявявал никаква привързаност към нея. Никога не си спомняше рождените ѝ дни, нито беше пътувал до Англия, за да прекарва време с нея. След като майка ѝ почина, не я беше извикал да живее с него. А когато се беше потърсила у него утеха след смъртта на Тео, той я беше предупредил да не очаква, че под покрива му ще има място за нея, ако реши да се върне да живее в Ирландия. Беше ѝ предложил да се върне у Бъруикови или да продължи да живее сама.

След всичко това Катлийн очакваше, че повече няма да изпитва болка. Но тя беше по-силна от всякога. Винаги тайно си беше фантазирала, че някой ден баща ѝ ще има нужда от нея, ще отиде да се грижи всеотдайно за него и най-накрая между тях ще се изградят отношенията, за които бе копняла толкова дълго. Но действителността, както обикновено, нямаше нищо общо с фантазиите. Баща ѝ беше пострадал и не само не беше изпратил да я повикат, но дори не ѝ беше съобщил за случилото се.

Загледана с размазан поглед в писмото на лорд Бъруик, Катлийн не можа да види погледите, които си размениха Девън и Уест. Разбра само, че когато измъкна ръката си от девъновата и посегна към чашата с чай, столът на Уест беше празен. Тя огледа изненадано стаята. Уест се беше измъкнал крадешком заедно с иконома и лакея, като бяха затворили вратата след себе си.

— Не трябваше да ги караш да излизат — възкликна Катлийн и се изчерви. — Няма да правя сцени. — Опита се да отпие от чая си, но горещата течност се разплиска и тя раздражено я остави върху чинийката.

— Разстроена си — рече тихо Девън.

— Не съм разстроена, просто... — Катлийн се поколеба и потърка чело с треперещата си ръка. — Разстроена съм — призна тя.

Девън се пресегна и я повдигна от стола ѝ с изумителна лекота.

— Седни при мен — промърмори той и я настани в скута си.

— Седях при теб, не е необходимо да сядам в теб. — Тя установи, че е кацнала странично върху коленете му и краката ѝ висят над земята. — Девън...

— Тихо. — Той я подкрепи с едната си ръка, а с другата поднесе чашата към устните ѝ. Тя отпи от горещия, сладък чай. Устните му докоснаха слепоочието ѝ. — Пийни още малко — промърмори той и поднесе чашата, за да отпие отново. Тя се чувстваше доста глупаво, че му позволява да я утешава като дете... и въпреки това изпита чувство на облекчение, когато се облегна на широките му гърди.

— Баща ми и аз никога не сме били близки — каза накрая тя. — Никога не съм разбирала защо. Нещо... има нещо в мен, сигурно. През живота си той е обичал само един човек и това беше майка ми. Тя изпитваше същото към него. Което е романтично, но... трудно за разбиране от едно дете.

— Откъде разви подобни извратени разбирания за романтиката?
— попита язвително Девън.

Тя го погледна изненадано.

— Да обичаш само един човек на света не е романтично — каза той, — нито пък е любов. Независимо от това какво са изпитвали родителите ти един към друг, това не е било извинение за това, че са пренебрегнали задълженията си към единственото им дете. Макар Бог да знае, че ти е било много по-добре да живееш със семейство Бъруик.
— Ръката му стисна нейната. — Ако пожелаеш, ще телеграфирам на управителя на фермата, за да разбере повече за състоянието на баща ти.

— Ще ми бъде приятно — призна Катлийн, — но това вероятно ще раздразни баща ми.

— Толкова по-добре. — Девън посегна към абаносовата камей на гърлото ѝ и я оправи.

Катлийн го погледна сериозно.

— Някога си мечтаех да съм се родила момче. Мислех си, че тогава щеше да прояви интерес към мен. Или може би ако бях по-красива или умна.

Девън взе лицето ѝ в шепите си и я принуди да го погледне.

— Ти и без това си твърде красива и умна, скъпа. И нямаше да има никакво значение дали си момче. Това никога не е било проблем. Родителите ти са били просто двама егоистични глупаци. — Палецът му я погали по бузата. — И каквито и недостатъци да имаш, необичливостта не е сред тях.

Към края на това изречение и без това тихият му глас спадна до шепот.

Катлийн го гледаше като омагьосана.

Не е искал да го каже, помисли си тя. Несъмнено вече съжалева за това.

Но двамата не откъсваха погледи един от друг. Взирането в тъмносините му очи беше като потъване в неизмерими дълбини, от които нямаше изплуване. Катлийн потрепери и се опита да извърна глава, да прекъсне връзката.

— Ела в Лондон с мен — чу тя гласа му.

— Какво? — попита, изненадана.

— Ела в Лондон с мен — повтори той. — Трябва да замина след две седмици. Вземи момичетата и камериерката ти. Ще се отрази добре на всички ви, включително и на теб. По това време на годината няма какво да се прави в Хемпшър, а Лондон предлага безброй развлечения.

Катлийн го погледна намръщено.

— Знаеш, че е невъзможно.

— Имаш предвид заради траура.

— Естествено, че това имам предвид.

Не й харесаха пакостливите проблясъци в очите му.

— Вече съм го обмислил — каза ѝ той. — Тъй като не съм толкова добре запознат с правилата за благоприличие като теб, се консултирах с един светски лъв относно това какви дейности са позволени на млади жени в твоето положение.

— Какъв лъв? За какво говориш?

Девън я настани по-удобно в скута си и посегна към илика, който лежеше до чинията му.

— Не само ти получи поща днес. — Той извади писмото от плика със замах. — Според един прочут експерт по траурния етикет, макар че танцуването и развлеченията да са абсолютно недопустими, позволено е да се посещават концерти, музейни изложения или частни изложбени галерии. — Девън продължи да чете на глас от писмото: — Тази многоуважавана дама пише: *Такова продължително уединение може да породу у податливата природа на тези млади дами трайна меланхолия. Макар че девойките трябва да проявят подходящо уважение към паметта на покойния граф, ще бъде както разумно, така и любезно да им се позволят няколко невинни развлечения. Бих препоръчала същото и за лейди Триниър, чиято енергична натура, по мое мнение, няма да изтърпи постоянната диета от еднообразие и самота. Затова имате моята подкрепа да...*

— Кой е написал това? — попита настоятелно Катлийн и грабна писмото от ръката му. — Кой би си позволил да... — Тя ахна и очите ѝ се разшириха, когато разпозна подписа в края на писмото. — Мили Боже. Консултирал си се с лейди Бъруик?

Девън се ухили.

— Знаех, че няма да приемеш нито едно мнение, освен нейното. — Той леко я тръсна върху коленете си. Слабото ѝ, леко тяло се губеше

сред шумолящите пластове на поли и фусты, красивите му извивки бяха стегнати в тесния корсет. С всяко движение, което правеше, около тях се разнасяше ароматът на сапун и рози. Напомняше му за онези миниатюрни ароматни пакетчета, които жените пъхаха в шкафовете и гардеробите.

— Ела — каза той. — Лондон не е чак толкова отблъскващ, нали? Никога не си отсядала в дома Рейвънел — а той е в много по-добро състояние от тази съборетина. Ще видиш нови гледки и забележителности. — Не можа да се сдържи и в гласа му се промъкна подигравателна нотка:

— А най-важното е, че ще бъда на твое разположение винаги, когато пожелаеш.

Миглите ѝ се спуснаха надолу.

— Не го наричай така.

— Прости ми, беше грубо от моя страна. Но все пак аз съм просто един недодялан мъж. — Девън се усмихна, когато забеляза, че тревогата е изчезнала от очите ѝ. — Помисли за момичетата — продължи да я убеждава той. — Те са в траур много по-дълго от теб. Не заслужават ли малко отдых? Освен това така ще получат възможността да се запознаят с Лондон преди следващия сезон.

Тя сбърчи вежди.

— Колко дълго предлагаш да останем? Две седмици?

— Може би месец.

Тя се замисли, като си играеше са краищата на копринената му връзка.

— Ще го обсъдя с Хелън.

Девън усети, че тя е склонна да се съгласи и реши да я подтикне още малко.

— Ти идваш в Лондон — рече той с равен тон. — Превърна се в нещо като навик; ако не си с мен, се страхувам какво мога да започна да правя, за да те заместя. Тютюн. Пукане на кокалчетата на пръстите.

Катлийн се извъртя в скута му, за да го погледне, и отпусна ръце върху раменете му. Усмихнатите ѝ очи се впериха в неговите.

— Би могъл да започнеш уроци по свирене на някой инструмент — предложи тя.

Девън бавно я притегли към себе си и прошепна в сладките, пълни извивки на устните ѝ:

— Но ти си единственият инструмент, на който искам да свиря.
Ръцете ѝ обгърнаха врата му.

Двамата седяха доста неудобно, нейното тяло извито настрани и обгърнато от твърдия корсет. Коровата яка на ризата му притискаше врата му и самата риза бе започнала да се набръчква под жилетката, а тирантите му се опъваха неудобно. Но езикът ѝ си играеше с неговия както котенце със зальгалка и това беше достатъчно, за да го възбуди.

Без да спира да го целува, Катлийн започна да се бори с пластове на роклята си. Пресегна се да издърпа обемната фуста и едва не падна от скута му, което силно го развесели. Той отново я придърпа към себе си и тя успя да го възседне въпреки плътния слой плат помежду им. Двамата се гънеха върху проклетия стол в абсурдно неудобна поза, но усещането да я държи в прегръдките си беше безумно приятно.

Катлийн плъзна ръка по гърдите му и стисна твърдия му член през панталона. Той подскочи под нея. Преди да осъзнае какво върши, ръцете му вече ровеха под полите ѝ. Намери процепа на гащичките ѝ и задърпа плата, докато шеvät не се разкъса с галещ ушите звук и не разкри меката, влажна плът, за която копнееше.

Катлийн изстена, когато двата му пръста проникнаха в нея, повдигна нетърпеливо хълбоците си и пулсиращият отвор се стегна около него. Главата му се изпразни от всякакви мисли. Нищо нямаше значение, освен това да бъде в нея. Той извади пръстите си и се зае със закопчалките на панталоните си. Катлийн се опита да му помогне с упоритите копчета. Непохватните ѝ усилия сигурно щяха да го накарат да се засмее, ако не беше полудял от желание по нея. Накрая се озоваха на пода, като тя все още беше върху него, а полите ѝ се бяха разперили настрани като листата на гигантско неземно цвете.

Под купчината платове голата му плът намери нейната. Той се нагласи и без дори да я насочи, Катлийн се отпусна надолу, влажната ѝ вътрешност го пое дълбоко в себе си. Усещането накара и двамата да изохкат и потреперят.

Тя се хвана за раменете му и започна да се накланя настрани, като се опитваше да промени позата така, че той да се озове отгоре. Девън се възпротиви и я стисна за хълбоците, като я задържа върху себе си. Докато Катлийн го гледаше озадачено, той плъзгаше ръце по краката и бедрата ѝ, наслаждавайки се на формите ѝ. Показа ѝ

движението, като я повдигна леко нагоре и я отпусна внимателно. Забави я леко и я отпусна докрай, което я накара да изохка разтреперана. Ново повдигане на бедрата му, последвано от копринено еротично спускане.

Катлийн започна да се движи колебливо, лицето ѝ се наля с ярък цвят. Тя инстинктивно нагласи позата си и започна да се движи върху него с нарастваща увереност, като при всяко повдигане се плъзгаше напред, за да абсорбира тласъците му.

Господи, язدهа го като кон, умело и неуморно. Тя си доставяше удоволствие в агресивен ритъм, все по-бързо и по-бързо, караше го да се поти под дрехите и обувките. По челото му се появиха капчици. Девън затвори очи и се опита да си върне самоконтрола, но това се оказа адски трудно при ритъма, който беше установила тя. Не, невъзможно.

— По-бавно, скъпа — каза той с дрезгав глас и бръкни под полите ѝ, за да я стисне за хълбоците. — Твърде силно те желая.

Тя се възпротиви, тялото ѝ се стегна и продължи ритъма си.

Кулминацията приближаваше застрашително. Той я усещаше, въпреки огромните усилия, които полагаше, за да я забави.

— Катлийн — процеди през стиснатите си зъби. — Не мога... да се удържа...

Но тя не го чуваше и продължаваше неуморно да се поклаща. Девън я усети, когато свърши, почувства как пулсиращата ѝ плът се стяга около него. Застина в агонията на самоконтрола, твърд като скала, със сгърчени мускули. Насили се да чака и я остави да получи удоволствието си, въпреки че сърцето му заплашваше да се взриви от усилието. Успя да ѝ осигури десет секунди... най-мъчителните десет секунди в живота му. Само толкова успя да издържи, преди да изригне. Пъшкайки от усилие, той се опита да я избути от себе си.

Но онова, което не беше предвидил, беше силата на бедрата ѝ, мускулите на опитна ездачка, която го беше обхванала с упоритост, която дори един арабски жребец не можеше да преодолее. Докато се опитваше да я отмести настрани, той усети как тя инстинктивно използва движението му срещу него, краката ѝ го обгърнаха поплътено. Не можеше да я надвие. Пламтящата кулминация го връхлетя и той изригна в удоволствие, абсолютно като смъртта. Тласна с бедра

още няколко пъти, докато тя продължаваше да го язди и тялото ѝ се извиваше безмилостно, подчинено на страстта.

Девън изстена и се свлече на пода.

Когато замайващият екстаз избледня, той се вцепени при мисълта, че беше свършил в нея. Досега не го беше правил с никоя жена. Всъщност винаги беше използвал гумени калъфчета, за да е по-сигурен. Но сега беше предположил арогантно, че няма да има проблем с излизането от Катлийн — а всъщност истината бе, че той искаше да бъде в нея, без никакви бариери между тях.

Цената, която може би щеше да се наложи да плати, беше немислима.

Катлийн лежеше върху него, слабото ѝ тяло се повдигаше и спускаше в ритъма на накъсаното му дишане.

— Съжалявам — изпъшка тя с уплаха в гласа. — Не можех да спра. Просто... не можех.

Девън лежеше мълчаливо и се опитваше да мисли въпреки паниката.

— Какво ще правим сега? — попита тя с приглушен глас.

Въпреки че знаеше начини за предотвратяване на бременността, подробностите и особеностите на това какво се прави *след* сексуалния акт бяха от компетенцията на жените.

— Чувал съм за използването на шампанско — успя да измърмори той. Но имаше само смътна идея за това как се прилага противозачатъчен душ, а той в никакъв случай не би рискувал да нарани Катлийн, като направи някаква грешка.

— Пиенето на шампанско ще помогне? — попита с надежда тя.

Той се усмихна мрачно над главата ѝ.

— Не да се пие, невинна моя. Но това няма значение — трябва да го направим бързо, а времето тече.

Ребрата го боляха под тежестта на отпуснатото ѝ тяло. Той я свали от себе си, изправи се и започна яростно да оправя дрехите си. После протегна ръка и ѝ помогна да стане.

Когато Катлийн се изправи и видя изражението му, цялата червенина се стопи от лицето ѝ.

— Съжалявам — повтори тя с треперещ глас. — Моля те, повярвай ми, че каквото и да стане, няма да ти търся отговорност.

Страхът му веднага премина в гняв, думите изригнаха като взривено буре с барут.

— Да не мислиш, че това изобщо ще има някакво значение? — попита яростно той. — Вече съм отговорен за хиляди неща, за които не съм молил.

Тя му отвърна с такова чувство за собствено достойнство, колкото можеше жена, която се опитва да си оправи дрехите.

— Не искам да бъда включвана в този списък.

— Поне този път няма никакво значение какво искаш. Ако се появи бебе, никой от нас не може да го лиши от съществуване. Освен това е наполовина мое. — Не можа да се сдържи и плъзна ужасения си поглед по тялото ѝ, сякаш семето му вече пускаше корени в нея. Тя отстъпи назад и лекото ѝ движение го вбеси.

— Кога започва месечният ти цикъл? — попита той, като се опитваше да успокои гласа си.

— След две, може би три седмици. Ще ти изпратя телеграма в Лондон, когато се случи.

— Ако се случи — рече той с горчивина. — И няма да е нужно да ми пращаш проклетата телеграма — ще дойдеш с мен. Не си прави труда да питаш защо — омръзна ми да обяснявам всяко решение, което вземам, на всеки човек в това забравено от Бога имение.

Той се обърна и без да каже нито дума повече, излезе от стаята с такава скорост, сякаш дяволът го гонеше по петите.

ГЛАВА 28

Пътуването с влак до Лондон продължи изумителните два часа, поне четири пъти по-бързо, отколкото ако бяха пътували с карета. Това се оказа добре за тях, тъй като скоро стана ясно, че семейство Рейвънел не понася добре пътуването.

Пандора и Касандра бяха изключително възбудени, тъй като никога преди не бяха стъпвали във влак. Те не спираха да бърборят и да възклициават, стрелкаха се по перона като гълъби, които търсят трохи, молеха Уест да купи железопътните издания на популярни романи — само по един шилинг парчето — и сандвичи, опаковани в симпатични малки картонени кутии, и кърпички, върху които бяха щамповани пасторални сцени. Натоварени със сувенири, те се качиха във вагона първа класа и настояха да опитат всяка една седалка, преди да изберат предпочитаните.

Хелън беше настояла да вземе една от посадените в саксия орхидеи, като дългото ѝ, крехко стебло беше привързано с панделка за тънка пръчка. Орхидеята беше от редкия и изключително чувствителен вид Синя ванда. Въпреки че преместването нямаше да ѝ се отрази добре, Хелън смяташе, че е по-добре да я вземе със себе си в Лондон. Държа орхидеята в скута си през целия път, погълната от пейзажите, които преминаваха покрай прозореца.

Скоро след като влакът напусна гарата, Касандра се опита да чете един от романите и това ѝ докара гадене. Тя затвори книгата и се отпусна на седалката със затворени очи, като простенваше всеки път, когато влакът се залюляваше. Пандора, от друга страна, не можеше да седи на едно място повече от няколко минути, скачаше на крака, за да провери какво е усещането да си прав в движение, и се опитваше да разглежда пейзажите от различните прозорци. Но най-ужасният пътник се оказа Клара, камериерката на дамите, чийто страх от скоростта на влака устоя на всички опити да я успокоят. При най-малкото тръсване или разклащане тя крещеше от страх, докато Девън не ѝ даде малка чашка с бренди, за да успокои нервите ѝ.

— Казах ти, че трябваше да я оставим във втора класа, заедно със Сътън — обърна се той към Катлийн.

През седмицата, последвала случката в трапезарията, и двамата старателно се избягваха колкото се може повече. Когато бяха заедно, както сега, се държаха изключително учтиво един с друг.

— Мислех, че с нас ще се чувства в безопасност — отвърна Катлийн. Погледна през рамо и видя, че Клара спи с отпусната назад глава и полуотворена уста. — Като че ли се почувства по-добре след глътка бренди.

— Глътка? — Той я изглежда мрачно. — Досега е изпила поне половин водна чаша. Пандора ѝ сипваше по малко през последния половин час.

— Какво? Защо не ми каза нищо?

— Защото така ѝ затвори устата.

Катлийн скочи от мястото си и бързо отиде да вземе гарафата от Пандора.

— Скъпа, какво правиш с това?

Момичето я погледна важно.

— Помагам на Клара.

— Много мило от твоя страна, но тя пи достатъчно. Не ѝ давай повече.

— Не знам защо ѝ се приспа толкова. Аз изпих почти същото количество лекарство като нея, а ни най-малко не се чувствам уморена.

— Пила си от брендито? — обади се Уест от другия край на вагона и повдигна вежди.

Пандора стана и отиде до отсрещния прозорец с изглед към някогашно келтско селище и ливада, на която пасяха крави.

— Да, когато преминавахме по моста над водата, почувствах леко притеснение. Но след това изпих една доза и ми подейства доста отпускащо.

— Така е — каза Уест, като погледна към полупразната бутилка в ръката на Катлийн, преди отново да се обърне към Пандора. — Ела, седни при мен, скъпа. Докато стигнем Лондон, ще си мъртвопияна като Клара.

— Глупости. — Пандора се тръсна на седалката до него и продължи да спори и да се киска, докато накрая не отпусна глава на рамото му и не захърка.

Най-накрая пристигнаха в едното от двете депа на станция Ватерло, което беше претъпкано с хиляди пасажери, търсеци своята платформа за отпътуване. Девън се изправи, разкърши рамене и каза:

— Кочияшът и каретата ще ни чакат пред депото. Ще изпратя някой да помогне на Клара. Всички останали не се отделяйте един от друг. Касандра, дори не си помисляй да търсиш дреболии или книги. Хелън, дръж здраво орхидеята, в случай че някой се блъсне в теб, докато вървим през тълпата. Що се отнася до Пандора...

— Аз ще се погрижа за нея — увери го Уест и издърпа клюмналото момиче на крака. — Събуди се, дете. Време е да слизаме.

— Заплитат ми се краката — промърмори Пандора, заровила лице в гърдите му.

— Прегърни ме през врата.

Тя го погледна с присвити очи.

— Защо?

Уест беше едновременно развеселен и раздразнен.

— За да мога да те сваля от влака.

— *Обичам* влаковете. — Пандора изхълца, когато той я повдигна на ръце. — О, носенето е много по-приятно от ходенето. Чувствам се толкова замаяна...

Групата успя някак си да излезе от депото без злополуки. Девън изпрати носачите да натоварят багажа им в каруцата, която щеше да следва каретата. Сътън неохотно се зае с Клара, която беше готова да се гътне настрани като торба с боб, когато я настаниха до него на капрата.

Семейството се качи в каретата, а Уест избра да седи отгоре при кочияша. Когато напуснаха депото и се отправиха към моста Ватерло, към мъглата с цвят на пемза се прибави и ситен дъждец.

— Братовчедът Уест няма ли да се чувства неудобно горе в това време? — попита загрижено Касандра.

Девън поклати глава.

— Градът действа ободряващо на Уест. Той ще иска да огледа хубавичко всичко.

Пандора се размърда и седна, за да разгледа пейзажа.

— Мислех си, че улиците ще имат каменен паваж.

— Някои имат — отвърна Девън. — Повечето са павирани с дървени блокове, които осигуряват по-добра опора за краката на

конете.

— Колко са високи сградите — отбеляза Хелън, обгърнала покровителствено орхидеята с ръка. — Някои от тях имат поне по седем етажа.

Близначките притиснаха носове към прозорците и очите им поглъщаха алчно гледката.

— Момичета, воалите ви... — започна Катлийн.

— Оставете ги да гледат — прекъсна я тихо Девън. — Това е първата им среща с града.

Тя се подчини и се отпусна на седалката си.

Лондон беше град на чудеса, оживяваха хиляди миризми и гледки. Въздухът беше наситен с лая на кучета, потракването на конски подкови и блеенето на овце, стърженето на колелата на карети, плачът на цигулки и воят на улични органи, фрагменти от песните на улични търговци и певци, хиляди гласове, които спореха, пазаряха се, смееха се и си подвикваха един на друг.

Коли и коне се движеха по улиците в енергичен поток. Алеите бяха препълнени с пешеходци, които крачеха по сламата, пръсната по пътеките и пред магазините, за да абсорбира влагата. Имаше безброй амбулантни търговци, търговски представители, безделници, аристократи, жени в най-различни облекла, коминочистачи с опърпаните им четки, ваксаджии, които носеха сгъваеми пейки и кибритопродавачки, които носеха вързопите с кутийки на главите си.

— Не мога да реша на какво ми мирише въздухът — отбеляза Касандра, когато смесицата от миризми се промъкна през процепа на плъзгащото се прозорче под пейката на кочияша. Усещаше се дим, сажди, коне, тор, мокри тухли, осолена риба, червено месо от кланицата, прясно опечен хляб, горещи наденички, мазни тапи тютюн, човешка пот, сладки аромати на восък, сало и цветя, и металическия вкус на парни машини. — Как би го определила, Пандора?

— Мирисограбващ — рече Пандора.

Касандра поклати глава с унила усмивка и прегърна сестра си през раменете.

Макар димната мъгла да караше улиците и сградите да изглеждат сиви, навсякъде се забелязваше изобилие от цветове. Улични продавачи бутаха колички с цветя, плодове и зеленчуци покрай магазини с изрисувани висящи табели и живописни витрини. Между

каменните къщи с колонади и парапети от ковано желязо се виждаха малки красиви градинки и алеи.

Каретата зави по Риджънт Стрийт, където модно облечени мъже и жени се разхождаха покрай поредицата от магазини и клубове с величествени фасади. Девън се пресегна, отвори прозорчето на покрива и извика на кочияша:

— Мини по Корк Стрийт, покрай градините Бърлингтън.

— Да, милорд.

След като седна отново на мястото си, Девън каза:

— Леко ще се отклоним от пътя. Помислих си, че ще ви хареса да минем покрай „Уинтърборн“.

Пандора и Касандра изпискаха от удоволствие.

Когато завиха по Корк Стрийт, наситеният трафик от коли принуди каретата да се движи със скоростта на охлюв покрай непрекъснатата редица от сгради с мраморни фасади, която продължаваше по цялата пресечка. Ротондата с цветни стъкла в центъра се извисяваше с пет метра над останалите.

Фасадите, които гледаха към улицата, притежаваха най-големите прозорци с дебели стъкла, които Катлийн беше виждала някога, и хората се тълпяха пред тях, за да разглеждат изложените стоки. Колонади и сводести прозорци красяха горните етажи, а над триредовия парапет на покрива се извисяваше поредица от стъклени квадратни куполи. За подобна масивна сграда, тя притежаваше изумително леко и въздушно излъчване.

— Къде е магазинът на господин Уинтърборн? — попита Катлийн.

Девън примигна така, сякаш въпросът го бе изненадал.

— Всичко това е „Уинтърборн“. Изглежда като няколко сгради, но всъщност е една.

Тя гледаше изумено през прозореца. Огромната сграда заемаше цялата улица. Беше твърде голяма, за да се впише в досегашните й разбирания за „магазин“... Сама по себе си беше цяло кралство.

— Искам да го посетя — натърти Касандра.

— Не и без мен — възкликна Пандора.

Девън не каза нищо, само се взря в Хелън, сякаш се опитваше да разгадае мислите й.

Накрая стигнаха до края на Корк Стрийт и поеха по Саут Одли Стрийт. Приближиха до голяма и красива къща, оградена от внушителна желязна ограда и каменен портал. Конструкцията ѝ приличаше толкова много на приората Евърсби, че Катлийн веднага разбра, че е собственост на Рейвънелови.

Каретата спря и близначките едва не изскочиха от нея още преди лакеят да им помогне.

— Никога ли не сте идвали тук? — обърна се Девън към Катлийн, докато влизаха вътре.

Тя поклати глава.

— Видях я веднъж отвън. Не е прилично да търсиш неженен мъж в дома му. Двамата с Тео планирахме да отседнем тук след края на лятото.

Фоайето се изпълни с шум; слугите разтоварваха багажа от каруцата и придружаваха членовете на семейството до стаите им. Катлийн хареса успокояващата атмосфера на къщата с нейните солидни традиционни мебели и подове от гравирани дъбови и черешови дъски, и стени, украсени с картини на стари майстори. На втория етаж се намираха спалните, имаше антре и малка гостна стая. По-късно щеше да разгледа третия етаж; Девън ѝ беше казал, че той е зает изцяло от разкошна бална зала с двукрила врата, през която се излизаше на външен балкон.

Но засега предпочиташе да се прибере в стаята си и да се освежи след пътуването.

Докато Девън я съпровождаше до втория етаж, Катлийн осъзна, че във въздуха се носи странна ефирна музика. Деликатните нотки не идваха от пиано.

— Какъв е този звук? — попита тя.

Девън поклати глава с изненадано изражение на лицето.

Двамата влязоха в гостната, където Хелън, Касандра и Пандора се бяха събрали около малка правоъгълна маса. Лицата на близначките грееха от възбуда, а Хелън гледаше равнодушно.

— Катлийн — възкликна Пандора, — това е най-красивото, най-изобретателно нещо, което си виждала някога!

Тя видя музикална кутия, която беше дълга поне метър и висока трийсетина сантиметра. Върху масичка лежеше лъскава кутия от палисандрово дърво, лакирана и инкрустирана със злато.

— Да опитаме друг! — Касандра отвори чекмеджето на масичката.

Хелън бръкна вътре и извади месингов цилиндър, чиято повърхност беше обсипана със стотици мънички топлийки. Вътре лежаха още няколко цилиндъра, подредени в лъскава редица.

— Виждаш ли? — каза въодушевено Пандора на Катлийн. — Всеки цилиндър свири различна музика. Можеш да избираш какво искаш да слушаш.

Катлийн поклати глава, възхитена.

Хелън постави нов цилиндър в кутията и дръпна месинговата ръчка. Разнесе се бързата, жизнерадостна мелодия на увертюрата към операта „Вилхелм Тел“ и накара близначките да се засмеят.

— Произведено в Швейцария — отбеляза Девън, загледан в табелката от вътрешната страна на капака. — На всички цилиндри има увертюри към опери. *Целувката, Замна...*

— Но откъде се е взела? — попита Катлийн.

— Очевидно е била доставена днес — каза Хелън със странно приглушен глас. — За мен. От... господин Уинтърборн.

Всички се умълчаха.

Хелън вдигна една сгъната бележка и я подаде на Девън. Макар да изглеждаше спокойна, в очите ѝ проблясваше объркване.

— Той... — започна тя смутено, — тоест, господин Уинтърборн... като че ли смята...

Девън срещна смело погледа ѝ.

— Дадох му позволение да те ухажва — рече твърдо той. — Само ако го пожелаеш. Ако ли не...

— *Какво?* — изригна Катлийн, изпълнена с гняв. Защо Девън не ѝ беше споменал нищо за това? Сигурно е знаел, че ще възрази.

И всяка костичка в тялото ѝ се противеше на това. Уинтърборн изобщо не беше подходящ за Хелън. *Всеки* можеше да го види. Бракът с него щеше да я принуди да свикне с живот, който ѝ беше напълно чужд.

Увертюрата на „Вилхелм Тел“ продължаваше да звучи в стаята с отвратителна бодрост.

— В никакъв случай! — сопна се Катлийн на Девън. — Кажете му, че сте променили мнението си.

— От Хелън зависи да реши какво иска — отвърна спокойно той.
— Не от вас. — С упорито изпъкналата си челюст той изглеждаше точно като арогантния задник, с когото се беше запознала първия път.

— Какво ви обеща Уинтърборн? — попита настоятелно тя. —
Какво ще спечели имението, ако той се ожени за Хелън?

Очите му бяха студени.

— Ще го обсъдим насаме. Има кабинет на първия етаж.

Хелън понечи да се присъедини към тях, но Катлийн я спря с нежно докосване по ръката.

— Скъпа — рече напрегнато тя, — моля те, остави ме първо да поговоря с лорд Триниър. Има някои лични неща, които искам да го питам. Двете с теб ще поговорим след това. *Моля те.*

Хелън се замисли, без да мига, бледите ѝ очи проблясваха. Когато заговори, гласът ѝ беше равен и спокоен.

— Преди да обсъждате каквото и да било, искам да изясня нещо. Скъпа моя Катлийн, аз ти вярвам и те обичам като сестра и знам, че изпитваш същото към мен. Но смятам, че разглеждам ситуацията прагматично от теб. — Погледът ѝ се отмести към Девън и тя продължи: — Ако господин Уинтърборн наистина възнамерява да ми предложи... това е нещо, което не мога да отхвърля с лека ръка.

Катлийн преглътна мълчаливо гнева си. Опитва се дори да се усмихне, но лицето ѝ беше като вкаменено, затова просто потупа Хелън по ръката.

Обърна се и излезе от стаята, следвана по петите от Девън.

ГЛАВА 29

За негов лош късмет, Уест беше избрал да отиде в кабинета по същото време, когато Катлийн и Девън влетяха вътре, за да се карат.

— Какво става? — попита той, оглеждайки намръщените им лица.

— Хелън и Уинтърборн — отвърна кратко Девън.

Уест погледна към обвиняващото лице на Катлийн, потрепна и разхлаби вратовръзката си.

— Нали не е необходимо да участвам в тази дискусия?

— Знаехте ли за това ухаждане? — попита Катлийн.

— Може би — промърмори той.

— Значи да, ще останете и ще ми обясните защо не се опитахте да го откажете от тази ужасна идея.

Уест изглеждаше изпълнен с негодувание.

— Кога съм успявал да разубедя когото и да било от вас двамата?

Катлийн се обърна и погледна гневно Девън.

— Ако наистина възнамерявате да причините това на Хелън, значи наистина сте точно толкова коравосърдечен, колкото си мислех.

— Да причиня какво? Да ѝ помогна да си намери брачен партньор, който ще ѝ даде богатство, статус в обществото и собствено семейство?

— Статус в *неговото* общество, не нашето. Знаете отлично какво ще кажат аристократите — че се е принизила.

— Повечето от хората, които ще го кажат, ще са същите, които няма да искат да имат нищо общо с нея, когато реши да бъде представена в обществото. — Девън отиде до камината и облегна ръцете си върху мраморната полица. Светлината от огъня танцуваше върху лицето и тъмната му коса.

— Наясно съм, че това не е идеалният партньор за Хелън. Но Уинтърборн не е толкова нежелан, колкото ви се иска да бъде. С времето Хелън дори може да го заобича.

— Ако разполага с достатъчно време — рече намръщено тя, — Хелън може да се убеди да заобича дори заразен с чума плъх или беззъб прокажен. Това не означава, че трябва да се омъжи за тях.

— Сигурен съм, че Хелън никога няма да се омъжи за плъх — обади се Уест.

Девън взе ръжена, разбърка въглените и вдигна облак от танцуващи искри.

— Досега Хелън никога не е имала възможността да си търси каквото и да било брачен партньор. — Той стрелна с поглед Катлийн през рамото си. — Онова, което вие очевидно не можете да приемете, е, че никой благородник няма да избере бъдеще в бедност с момичето, което обича, пред богатството и живота с момиче, което едва изтърпява.

— Може и да има такива. — Презрителният му поглед я накара набързо да добави: — Може да има *един*. Защо отказваме на Хелън възможността да го намери?

— Това означава да се откаже от всякаква възможност да се омъжи за Уинтърборн — намеси се Уест. — И тогава, ако Хелън не успее да закачи някого по време на сезона, ще остане с нищо.

— В такъв случай може да живее с мен — рече Катлийн. — Ще намеря къща в провинцията, където двете с нея ще живеем от вдовишкото ми наследство.

Девън се извърна и я изгледа с присвити очи.

— А аз как се вписвам в бъдещите ви планове?

Последва враждебно мълчание.

— Наистина не мисля, че трябва да съм тук — каза Уест, вдигнал поглед към тавана.

— Вие сте способен да се погрижите за себе си — каза Катлийн на Девън. — Хелън не е. Тя няма да има никаква защита срещу Уинтърборн, ако той се отнася зле с нея.

— Естествено, че ще има. Двамата с Уест винаги ще я пазим.

— Трябва да я предпазите сега.

Уест се изправи и отиде до вратата.

— *Това* ли означава човек да има семейство? — попита раздражено той. — Безкрайни спорове и разговори за чувства от здрач до зори? Кога, по дяволите, ще мога да правя каквото ми се иска, без да се отчитам пред половин дузина души за това?

— Когато заживеете сам на остров със самотна палма и един кокосов орех — сопна му се Катлийн. — И съм сигурна, че дори тогава орехът ще ви се стори твърде взискателен.

Уест изгледа и двамата с мрачен поглед.

— Мисля, че това ми стига. Ако ме извините, отивам да си намеря някоя таверна, където ще мога да платя на някоя лека жена да ми седи в скута и да изглежда изключително доволна от мен, докато се напивам до козирката.

Когато излезе, той тресна вратата след себе си.

Катлийн скръсти ръце на гърдите си и погледна навъсено Девън.

— Хелън никога няма да признае какво иска. Прекарала е целия си живот в опити да не тежи на никого. Ще се омъжи и за самия дявол, ако си мисли, че това ще помогне на семейството — и знае много добре, че приората Евърсби ще спечели от това.

— Хелън не е дете, а жена на двайсет и една години. Може би не си забелязала, че тя се държа много по-хладнокръвно от теб и мен. — След което добави тихо: — И дори това да те изненада, мисълта да живее цял живот под твоята власт може би изобщо не я блазни.

Катлийн впери поглед в него; устата ѝ се отваряше и затваряше безмълвно, докато се опитваше да намери нужните думи. Когато най-после успя да заговори, гласът ѝ преливаше от омраза.

— Не мога да повярвам, че ти позволих да ме докоснеш.

Повече не можеше да стои в една стая с него. Тя се обърна, изхвърча от кабинета и се затича нагоре по стълбището.

* * *

Почти цял час след това Катлийн и Хелън разговаряха напрегнато в малкото преддверие на гостната. За огромна изненада на Катлийн, Хелън като че ли не само нямаше нищо против да бъде ухажвана от Рис Уинтърборн, но дори го искаше.

— Причините, поради които те иска, не са правилните — каза загрижено Катлийн. — Той търси съпруга, която да подпомогне амбициите му. И несъмнено те приема като аристократична кобила за разплод.

Хелън се усмихна леко.

— Нима всички мъже от нашата класа не оценяват по това потенциалните си съпруги?

Катлийн въздъхна нетърпеливо.

— Хелън, трябва да признаеш, че ви разделят светове!

— Да, двамата сме доста различни — призна Хелън. — Затова възнамерявам да действам предпазливо. Но си имам свои причини да се съглася с това ухажване. И тъй като не желая да ги обяснявам... ще ти кажа, че почувствах някаква моментна близост с него, докато беше останал в приората Евърсби.

— Докато го лекуваше от треската? Защото, ако е така, то това е жалост, не близост.

— Не, случи се след това. — Тя продължи, преди Катлийн да успее да възрази отново. — Знам много малко за него. Но бих искала да науча повече. — Хелън хвана Катлийн за ръцете и ги стисна здраво. — Моля те, поне засега не възразявай срещу ухажването. Заради мен.

Катлийн кимна неохотно.

— Много добре.

— А що се отнася до лорд Триниър — осмели се да каже Хелън, — не трябва да го обвиняваш, че се опитва...

— Хелън — прекъсна я тихо Катлийн, — прости ми, но всъщност трябва да го обвиня — поради причини, които не са ти известни.

* * *

На следващата сутрин Девън заведе Рейвънелови до Британския музей. Катлийн предпочиташе да ги придружава Уест, но той беше отседнал в апартамента си, който поддържаше и след пренасянето си в приората Евърсби.

Все още ядосана от предателството на Девън и обидните забележки от предишната вечер, Катлийн избягваше да разговаря с него повече от необходимото. Сутринта си бяха разменили само няколко учтиви думи и убийствени усмивки.

Изправени пред грамадния брой изложби в музея, сестрите Рейвънел избраха да посетят първо египетската галерия. Стиснали в ръцете си брошури и пътеводители, те прекараха по-голямата част от

сутринта в разглеждане на всеки един предмет от изложбата... статуи, саркофази, обелиски, плочици, балсамирани животни, орнаменти, оръжия, сечива и бижута. Дълго време се въртяха покрай Розетския камък, като се наслаждаваха на йероглифите, изсечени в полираната предна повърхност.

Докато Девън разглеждаше съседната изложба на оръжия, Хелън отиде при Катлийн, която гледаше в един стъклен шкаф с древни монети.

— В този музей има толкова много галерии — отбеляза тя, — че бихме могли да идваме всеки ден в продължение на месец и пак няма да можем да видим всичко.

— Определено не и с тази скорост — отвърна Катлийн, докато наблюдаваше как Пандора и Касандра отварят скицниците си и започват да прекопирват йероглифите.

Хелън проследи погледа ѝ и рече:

— Ужасно много им харесва. Както и на мен. Очевидно всички сме копнеели за повече култура и стимулиране, отколкото може да предложи Евърсби.

— Лондон има в излишък и от двете — отвърна Катлийн. След което продължи, като се опитваше да звучи развеселено: — Предполагам, че това може да се смята за плюс на господин Уинтърборн: тук никога няма да ти е скучно.

— Няма, наистина. — Хелън помълча, преди да попита предпазливо: — Като стана дума за господин Уинтърборн, може ли да го поканим на вечеря? Бих искала лично да му благодаря за музикалната кутия.

Катлийн се намръщи.

— Да. Лорд Триниър ще го покани, щом желаш. Но... нали си наясно колко неуместен подарък е тази музикална кутия. Това е прекрасен и щедър подарък, но трябва да я върнем.

— Не мога — прошепна Хелън и се намръщи. — Ще нараня чувствата му.

— Тя може да нарани репутацията ти.

— Не е необходимо някой да разбира за нея, нали? Не може ли да я смятаме за подарък на семейството?

Преди да отговори, Катлийн се замисли за всички правила, които беше нарушила, и грехове, които беше извършила, някои дребни, други

далеч по-ужасни от приемането на един неуместен подарък. Устните ѝ се изкривиха примирено.

— Защо не? — рече тя и хвана Хелън за ръка. — Ела да ми помогнеш да спрем Пандора — тя се опитва да отвори витрината с мумията.

* * *

Уинтърборн прие поканата за вечеря още същата вечер, което едновременно смая и въодушеви Хелън. Тя искаше да го види също толкова силно, колкото се и ужасяваше от това.

Той пристигна точно навреме и беше отведен в гостната на първия етаж, където се бяха събрали всички Рейвънелови. Мощната му фигура беше облечена просто, но елегантно с черно сако, сиви панталони и сива жилетка. Макар счупеният му крак все още да не се беше излекувал напълно, гипсът беше свален и той вървеше с помощта на дървено бастунче. Човек лесно можеше да го забележи в тълпата не само заради изпъкващите височина и размери, но и заради гарвановочерната му коса и мургаво лице. Макар и резултат от испанското баско влияние в Уелс, тези цветове не се считаха за аристократични... но Хелън ги смяташе за много красиви и впечатляващи.

Очите му, тъмен пламък, обрамчен с черни мигли, се спряха върху нея и тя почувства нервно пърхане в корема. Успя да запази присъствие на духа и му се усмихна неопределено, като ѝ се прииска да имаше куража да му каже нещо очарователно или кокетно. За нейно разочарование Пандора и Касандра — две години по-малки от нея — се чувстваха далеч по-удобно с Уинтърборн. Те го развличаха с разни глупави неща, като го питаха дали и бастуна има скрита сабя (за съжаление, не) и му описваха мумифицираните кучета в египетската галерия.

Когато компанията отиде да вечеря, настъпи моментно объркване, щом се разбра, че близначките бяха написали имената на картичките с йероглифи.

— Решихме, че всеки ще поиска да отгатне коя е неговата — уведоми ги Пандора.

— За щастие аз седя начело на масата — каза Девън.

— Тази е моята — рече Уинтърборн, като посочи една от картичките, — и мисля, че лейди Хелън ще седи до мен.

— Откъде знаете? — попита Касандра. — Запознат ли сте с йероглифите, господин Уинтърборн?

Той се усмихна.

— Преброих буквите. — Той взе картичката с името и я разгледа отблизо. — Много сърчно нарисувано, особено малката птичка.

— Можете ли да я разпознаете? — попита с надежда Пандора.

— Пингвин? — предположи той.

Касандра се обърна триумфално към сестра си и рече:

— Нали ти *казах*, че прилича на пингвин!

— Това е пъдпъдък — каза Пандора на Уинтърборн, сподавяйки въздишката си. — Както на древноегипетски, така и на английски краснописът ми никакъв го няма.

След като всички насядаха около масата и лакеите започнаха да поднасят блюдата, Хелън се обърна към Уинтърборн, твърдо решена да преодолее срамежливостта си.

— Виждам, че са ви махнали гипса, господин Уинтърборн. Да смятам ли, че кракът заздравява добре?

Той кимна предпазливо.

— Доста добре, благодаря.

Тя приглади няколко пъти салфетката в скута си.

— Не мога да намеря думи, с които да изкажа огромната си благодарност за музикалната кутия. Това е най-красивият подарък, който съм получавала някога.

— Надявах се да ви достави удоволствие.

— Достави ми. — Хелън го погледна в очите и в този миг ѝ хрумна, че някой ден този мъж може да има правото да я целува... да я прегръща интимно... Можеха да правят всички загадъчни неща, които се случваха между съпруг и съпруга. Почувства как лицето ѝ започва да пари, предвестник на онова разпростиращо се, безспирно изчервяване, което като че ли само той можеше да породя. В отчаян опит да го спре, Хелън сведе поглед към яката на ризата му, а после и надолу, като проследяваше идеалната права линия на направения на ръка шев.

— Виждам влиянието на господин Куинси — чу тя гласа си.

— Ризата ли? — попита Уинтърборн. — Да, съдържанието на всеки гардероб, чекмедже и сандък беше подложено на обсада след пристигането на Куинси. Той ме уведоми, че само за поддръжката на облеклата ми е необходима отделна стая.

— Как е господин Куинси? Свикна ли вече с Лондон?

— Достатъчен му беше само един ден. — Уинтърборн продължи да описва удоволствието на камериера от новия му живот и как вече познавал универсалния магазин по-добре от служителите, които работят там от няколко години. Беше си намерил много нови приятели, с изключение на личния секретар на Уинтърборн, с когото непрекъснато се дърлел. Но Уинтърборн подозираше, че двамата тайно се наслаждаваха на обмяната на остри думи.

Хелън го слушаше внимателно, изпълнена с облекчение, че ѝ бе спестена необходимостта да поддържа разговор. Беше възнамерявала да повдигне тема за книги или музика, но се страхуваше, че това може да доведе до сблъсък на мнения. Много искаше да го разпита за миналото му, но това сигурно беше чувствителна област, в светлината на уелския му произход. Не, по-безопасно беше да си мълчи. Когато съдържаните ѝ коментари вече не можеха да поддържат разговора, Уинтърборн беше въввлечен в дискусия с Уест.

Притеснена, че може да я помисли за глупава, Хелън се тормозеше вътрешно и от време на време бодваше от храната си.

Накрая, когато започнаха да отнасят чиниите, Уинтърборн се обърна към нея.

— Ще ни посвирите ли на пиано след вечеря? — попита той.

— С удоволствие, но се боя, че тук няма.

— Няма пиано в къщата? — В тъмните му очи се появиха пресметливи проблясъци.

— Моля ви, не ми купувайте — рече бързо Хелън.

Думите ѝ предизвикаха неочаквана усмивка, бял проблясък сред смуглото лице, която беше толкова умолителна, че затопли корема ѝ.

— В магазина ми има поне дузина пиана — каза той. — На някои от тях никога не е свирено. Бих могъл да изпратя едно още утре.

Очите ѝ се разшириха при мисълта за толкова много пиана на едно място.

— И без това вече проявихте твърде голяма щедрост — каза му тя. — Най-големият подарък, който можете да ми направите, е вашата

компания.

Уинтърборн се взря в очите ѝ.

— Това означава ли, че сте съгласна да ви ухаждам? — попита тихо той. След плахото ѝ кимване се приближи съвсем малко към нея, може би на сантиметър, но това я накара да се почувства като смазана от него. — Тогава ще ви осигуря моята компания — промърмори той. — Какви други подаръци бихте желали да получите?

Тя се изчерви и отвърна:

— Господин Уинтърборн, няма нужда...

— Не съм се отказал от пианото.

— Цветя — рече бързо тя. — Кутия със сладки или хартиено ветрило. *Дребни* прояви на внимание.

Той изкриви устни.

— За нещастие съм прочут с големите си прояви на внимание.

След като вечерята приключи, джентълмените останаха на масата, а дамите се оттеглиха да пият чай.

— Беше ужасно мълчалива на вечеря, Хелън — възкликна Пандора веднага щом влязоха в гостната.

— Пандора — смъмри я тихо Катлийн.

Касандра защити близначката си:

— Истина е. Хелън е бърлива като папрат.

— Не бях сигурна какво да му кажа — призна си Хелън. — Не исках да направя грешка.

— Много добре се справи — рече Катлийн. — Разговорът с непознати не е лесен.

— Лесен е, ако не те вълнува какви ги говориш — посъветва я Пандора.

— Или не те интересува какво ще е мнението им за теб — додаде Касандра.

Катлийн стрелна Хелън с поглед, изпълнен с комично отчаяние.

— Те никога няма да бъдат готови за сезона — прошепна тя и Хелън прикри усмивката си.

В края на вечерта, когато Уинтърборн си слагаше шапката и ръкавиците във фойето, Хелън импулсивно грабна орхидеята си от масата в гостната и му я занесе.

— Господин Уинтърборн, много бих искала да приемете това — рече тя с искрен глас.

Той я погледна въпросително, когато тикна саксията в ръцете му.

— Това е орхидея Синя ванда — обясни Хелън.

— Какво да я правя?

— Можете да я държите на място, където ще я виждате често. Запомнете, че не обича нито да е на студено и влажно, нито на горещо и сухо. Когато се пренесе в нова среда, Вандата обикновено се изтощава, затова не се притеснявайте, ако някое цветче се сгърчи и падне. Най-добре не я слагайте на място, където става течение или има твърде много слънце. Или твърде дебела сянка. И никога не я поставяйте до купа с плодове. — Тя му се усмихна окуражаващо. — По-нататък ще ви дам специален тоник, с който да я пръскате.

Докато Уинтърборн гледаше с озадачена неохота екзотичното цвете в ръцете си, Хелън започна да съжалява за спонтанната си реакция. Той като че ли не искаше подаръка, но тя нямаше как да си го поиска обратно.

— Не е нужно да я вземате, ако не искате — рече момичето. — Бих ви разбрала...

— Искам я. — Уинтърборн я погледна в очите и леко се усмихна. — Благодаря.

Хелън кимна и го изпрати с отчаян поглед, докато той се отдалечаваше стиснал здраво саксията.

— Дала си му Синята ванда — рече изумено Пандора, когато застана до нея.

— Да.

Касандра се появи от другата ѝ страна.

— Орхидеята с най-диаболичен характер от цялата ти колекция.

Хелън въздъхна.

— Да.

— Той ще я убие за една седмица — каза Катлийн с равен тон. — Всеки от нас би я убил.

— Да.

— Тогава защо му я даде?

Хелън се намръщи и разпери ръце.

— Искан да има нещо специално.

— Той има хиляди специални неща от цял свят — отбеляза Пандора.

— Нецо специално от мен — поясни Хелън и след това вече никой не я попита нищо.

ГЛАВА 30

— Две седмици чаках да го видя — възкликна развълнувано Пандора.

Касандра буквално вибрираше на седалката до нея.

— Аз чаках цял живот.

Както беше обещал, Уинтърборн уреди Катлийн и сестрите Рейвънел да посетят универсалния магазин и да пазаруват толкова дълго, колкото им се иска. Беше казал на продавачките да изложат всички предмети, които младите жени биха могли да харесат, като ръкавици, шапки и фуркети, както и всякакви други украшения. Рейвънелови можеха да посетят всеки един от осемдесет и петте отдела в магазина, включително отдела за книги, парфюмерийния салон и залата за хранене.

— Само ако братовчедът Уест беше с нас — рече с копнеж Пандора.

Уест се беше върнал в приората Евърсби, след като прекара по-малко от седмица в Лондон. Беше признал на Катлийн, че вече не може да открие нищо ново, в което и да е ъгълче на града.

— В миналото — каза той — правех всичко, което си заслужаваше правенето, по няколко пъти. Сега не мога да не си мисля какво трябва да бъде свършено в имението. То е единственото място, където наистина мога да съм от полза за някого.

Не прикриваше нетърпението си да се върне в Хемпшър.

— И на мен ми липсва — каза Касандра.

— О, на мен не ми липсва — рече дяволито Пандора, — просто си мисля, че ако сме тук, за да помагаме при носенето на пакетите, бихме могли да си купим още неща.

— Ще отделим стоките, които сте избрали — каза Девън, — и ще ги изпратим утре в дома Рейвънел.

— Искам и двете да запомните — каза Катлийн на близначките, — че удоволствието от пазаруването продължава само докато дойде времето да се плаща.

— Но ние няма да плащаме — отбеляза Пандора. — Всички сметки се пращат на лорд Триниър.

Девън се ухили.

— Ще ви напомня за този разговор, когато не останат пари за купуване на храна.

— Само си помисли, Хелън — рече весело Касандра, — ако се омъжиш за господин Уинтърборн, ще носиш същото име като универсалния магазин!

Катлийн знаеше, че тази мисъл изобщо не блазни Хелън, която не копнееше за внимание или известност под каквато и да е форма.

— Все още не е предложил на Хелън — рече тя с равен глас.

— Ще го направи — отвърна Пандора с увереност. — Досега е идвал на вечеря поне три пъти, придружи ни на концерт и ни позволи да седим в личната му ложа. Очевидно ухажването върви много добре. — Тя се поколеба и добави смутено: — Поне за останалата част от семейството.

— Той харесва Хелън — отбеляза Касандра. — Мога да го усетя по начина, по който я гледа. Както лисицата гледа влюбено кокошката.

— Касандра — рече предупредително Катлийн. Тя погледна към Хелън, която бе забила поглед в ръкавиците си.

Трудно беше да се каже дали ухажването върви добре или не. Хелън беше невъзмутима като сфинкс, когато станеше дума за Уинтърборн, не разкриваше за какво разговарят или как се чувства. Досега Катлийн не беше забелязала в отношенията им нищо, което да показва, че двамата всъщност се харесват.

Катлийн избягваше да обсъжда темата с Девън, защото знаеше, че това ще доведе до поредния безсмислен спор. Всъщност през последните две седмици не беше обсъждала почти нищо с него. След семейните утринни екскурзии, Девън обикновено отиваше на среща с адвокати, счетоводители или директори от железопътната компания, или присъстваше на подновените сесии на Камарата на лордовете. Повечето вечери се прибираше късно, изморен и без особено желание да разговаря, след като цял ден бе общувал с хора.

Тя можеше да признае само пред себе си колко ѝ липсват близките им отношения. Копнееше за приятните им, забавни разговори, за удоволствието и утехата, които ѝ даваше той. Сега дори рядко я поглеждаше в очите. Катлийн чувстваше почти физическа

болка от отчуждеността им. Като че ли никога повече нямаше да намерят наслада в компанията си. Може пък така да е по-добре, помисли си безрадостно тя. След като беше охладнял към нея заради възможната ѝ бременност — месечният ѝ цикъл все още не беше започнал — и след начина, по който я беше подмамил да дойде в Лондон като претекст да събере Хелън с Уинтърборн, Катлийн никога повече нямаше да му се довери. Той беше манипулатор и негодник.

Каретата спря пред частните конюшни зад универсалния магазин, откъдето щяха да влязат дискретно в магазина през един от задните входи. След като лакеят отвори вратата и спусна подвижната стълбичка, Девън помогна на младите жени да слязат от каретата. Катлийн се появи последна, пое облечената му в ръкавица ръка, за да слезе, и я пусна веднага след това. В намиращия се наблизо двор за доставки обикаляха работници, които носеха сандъци и кутии до товарната рампа.

— Оттук — каза Девън на Катлийн и я поведе към един сводест вход. Останалите ги последваха.

Облечен в синя униформа портиер отвори голяма бронзова врата и докосна с пръсти шапката си.

— Добре дошли в „Уинтърборн“, милорд. На вашите услуги, дами. — Докато влизаха през вратата, той им подаваше по една малка брошурка. Върху корицата с позлатени букви беше отпечатано „Уинтърборн“, а под тях „Списък на отделите“.

— Господин Уинтърборн ви чака в централната ротонда — каза той.

Магазинът „Уинтърборн“ беше истински дворец на удоволствията, Аладинова пещера, направена да омайва клиентите му. Интериорът беше щедро облечен с резбована дъбова ламперия, гипсови тавани и дървени подове, с вградени мозаечни плочки. Вместо малките, преградени стаи на традиционните магазини, вътрешността на „Уинтърборн“ беше открита и просторна, с широки арки, които позволяваха на клиентите да преминават лесно от един отдел в друг. Проблясващи полилеи осветяваха интригуващи предмети, с които бяха препълнени стъклените витрини, а върху плотовете бяха красиво подредени още повече съкровища.

За един пазарен ден в „Уинтърборн“ човек можеше да си купи абсолютно всичко, необходимо за домакинството, включително

сервизи от кристал и китайски порцелан, кухненски принадлежности и прибори, тежки мебели, тъкани за тапицерия, часовници, вази, музикални инструменти, поставени в рамка произведения на изкуството, седла за коне, дървена охлаждаща кутия и всичката храна, която може да се побере в нея.

Приблжиха централната ротонда, висока шест етажа, като всеки етаж имаше позлатени резбовани балкони. Отгоре беше покрита с огромен купол от цветно стъкло със спираловидни орнаменти, розетки и всякакви други украси. При приближаването им Уинтърборн, който стоеше до щанда със стъклен плот и разглеждаше съдържанието му, вдигна глава.

— Добре дошли — каза той с усмихнати очи. — Това ли очаквахте? — Въпросът беше адресиран към цялата група, но погледът му беше насочен към Хелън.

Близначките изригнаха в доволни възклицания и хвалби, докато Хелън поклати глава и се усмихна.

— Още по-голям е, отколкото си го представях — каза му тя.

— Нека ви разведа из него. — Уинтърборн погледна въпросително останалите от групата. — Някой иска ли да ни придружи? Или предпочитате да започнете с пазаруването? — Той посочи няколко плетени кошници до щанда.

Близначките се спогледаха и отсякоха решително:

— Пазаруването.

Уинтърборн се ухили.

— Сладкарницата и книгите са в онази посока. Лекарствата и парфюмерията са натам. От другата страна ще намерите шапки, шалове, панделки и дантели. — Преди още да е довършил изречението, близначките нетърпеливо грабнаха по една кошница и се отдалечиха.

— Момичета... — започна Катлийн, смутена от буйните им прояви, но те вече бяха далеч. Тя погледна печално към Уинтърборн. — За вашата собствена безопасност ви съветвам да стоите далеч от пътя им, или ще бъдете стъпкани.

— Трябваше да видите как се държаха дамите по време на първото ми намаление на стоки — каза ѝ Уинтърборн. — Насилие. Писъци. По-скоро бих преживял отново онази катастрофа.

Катлийн не се съдържа и се усмихна.

Уинтърборн поведе Хелън извън ротондата.

— Искате ли да видите пианата? — дочу се гласът му.

Плахийт ѝ отговор беше погълнат от шума в магазина.

Девън се приближи и застана до Катлийн.

След продължително неловко мълчание тя попита:

— Като ги гледате виждате ли двама души, които изпитват, макар и слабо привличане помежду си? Двамата не се чувстват удобно заедно, няма никакво споделяне на ентузиазъм. Разговарят така, сякаш са двама непознати в омнибус.

— Виждам двама души, които още не са се разкрили един пред друг — дойде сухият му отговор.

Катлийн отстъпи от щанда и се приближи до елегантна витрина с канцеларски принадлежности в другия край на ротондата. На най-горния рафт имаше лакиран поднос с мънички шишенца с есенции. Според малката табелка, поставена в рамка, ароматите бяха предназначени изключително за жени, които желяха да пръснат кореспонденцията си с благоухания, без да оставят петна по хартията или да размазват мастилото.

Девън безмълвно застана зад нея и облегна ръцете си на щанда от двете ѝ страни. Катлийн рязко си пое дъх. Притисната от твърдото му, топло тяло, тя не можа да помръдне, когато почувства устните му да докосват врата ѝ. Затвори очи, хипнотизирана от жизнената му мъжка сила. Горещият му дъх разбърка косата на тила ѝ; усещането беше толкова прелестно, че тя потрепери.

— Обърни се — прошепна той.

Катлийн мълчаливо поклати глава.

— Липсваш ми. — Той повдигна едната си ръка и нежно и чувствено я погали по тила. — Искам довечера да дойдеш при мен в леглото. Дори само за да те прегръщам.

— Сигурна съм, че няма да имаш проблем с намирането на жена, която с нетърпение да сподели леглото ти — отвърна язвително тя.

Той се наведе леко и потърка бузата ѝ със своята.

— Искам само теб.

Катлийн се опита да се отърси от чувството на удоволствие да го усеща до себе си.

— Не трябва да говориш така, докато не разберем дали нося дете. Макар че какъвто и да е резултатът, той никога няма да оправи

нещата помежду ни.

Той я целуна нежно под брадичката.

— Съжалявам — изрече с дрезгав глас. — Не трябваше да реагирам така. Искан ми се да върна всяка изречена дума. Вината не е твоя; опитът ти в любовната игра е съвсем малък. Знам по-добре от всеки колко трудно е да се отдръпнеш в точния момент, когато искаш да си близо до някого колкото се може по-дълго.

Зашеметена от извинението му, Катлийн продължаваше да стои с гръб към него. Не искаше да се чувства толкова уязвима, чувството на самота и копнеж я караше да изпитва желание да се обърне в прегръдките му и да заплаче.

Преди да успее да отговори, тя чу силните гласове на близначките и подрънкването и шумоленето на голям брой предмети, носени накуп. Девън се отдръпна от нея.

— Трябват ни още кошници — обяви триумфално Пандора, щом влезе в залата.

Близначките, които очевидно си прекарваха чудесно, се бяха издокарвали по странен начин. Касандра беше облякла зелена оперна пелерина, а към косата си беше прикрепила някаква шнола с пера и перли. Пандора беше пъхнала небесносин дантелен чадър под едната си мишница, две тенис ракети под другата, а на главата си носеше цветна диадема, която се беше свлякла ниско над едното ѝ око.

— Като гледам — рече Катлийн, — вече сте напазарували достатъчно.

Касандра я погледна загрижено.

— О, не, трябва да обиколим още поне осемдесет отдела.

Катлийн не се сдържа и погледна към Девън, който безуспешно се опитваше да сдържи усмивката си. За пръв път от дни го виждаше да се смее искрено.

Момичетата ентузиазирани довякоха кошниците при нея и започнаха да трупат предметите в единия край на щанда... парфюмирани сапуни, прахчета, помади, чорапи, книги, нови дантели за корсети и фуркети, изкуствени цветя, кутии с бисквити, бонбони и сладки, метален уред за запарване на чай в пакетчета, трикотажи, опакован в малки мрежести торбички, моливи за рисуване и малка стъклена бутилка, пълна с яркочервена течност.

— Какво е това? — попита Катлийн, като взе бутилката и я огледа подозрително.

— Това е разхубавяващо средство — отвърна Пандора.

— Цвят от роза — пропя Касандра.

Катлийн ахна, когато осъзна какво е.

— Това е руж. — Досега никога не беше държала в ръцете си шишенце с руж. Остави го на щанда и твърдо отсече: — Не.

— Но, Катлийн...

— Не на ружа — рече тя, — сега и за всички времена.

— Трябва да подсилим тена си — възрази Пандора.

— Няма да навреди — пропя Касандра. — На шишенцето пише, че цветът от роза е „деликатен и ненатрапчив“... Пише го точно тук, виждаш ли?

— Критиките, които ще получите, ако го носите на обществено място, определено няма да са деликатни или ненатрапчиви. Хората ще ви помислят за паднали жени. Или още по-лошо, за актриси.

Пандора се обърна към Девън.

— Лорд Триниър, вие какво мислите?

— Това е един от онези моменти, в които за мъжа е най-добре изобщо да не мисли — отвърна бързо той.

— По дяволите — каза Касандра. Взе от купчината едно бяло стъклено бурканче с позлатен капак и го подаде на Катлийн. — Взехме това за теб. Това е крем с момина сълза, за бръчките ти.

— Аз нямам бръчки — отвърна Катлийн с нарастващо раздражение.

— Още не — допусна Пандора. — Но някой ден ще имаш.

Девън се ухили, а близначките грабнаха две празни кошници и бързо се отдалечиха, за да продължат с пазаруването си.

— Появят ли ми се бръчки — рече печално Катлийн, — тези двете ще са причина за повечето от тях.

— До този ден има още много време. — Девън я погледна и взе лицето ѝ в шепите си. — Но когато това се случи, ще бъдеш дори още по-красива.

Кожата под ръцете му бързо се покри с червенина, по-сияйна и от тази, която щеше да ѝ придаде ружът от бурканчето. Тя отчаяно се опита да се отдръпне от него, но докосването му сякаш я беше парализирало.

Пръстът му се плъзна по тила ѝ и я задържа на място, докато устните му търсеха нейните. Топла вълна заля тялото ѝ и тя се олюля, сякаш подът се клатеше като корабна палуба. Ръката му я обгърна, притисна я към тялото му и тя се подчини на опустошителната му сила. *Твоя съм*, я беше накарал да изрече в каретата, докато я измъчваше с чувствено удоволствие. И това беше истина. Тя винаги щеше да е негова, където и да отидеше и каквото и да направеше.

Тих стон на отчаяние се откъсна от гърлото ѝ, но целувката му поглъщаше всеки звук и всеки дъх. Той пиеше от нея с овладяна жажда, главата му се наклони настрани, за да може устните им да прилепнат по-плътно.

Езикът му докосна нейния и го накара да отвърне, целувката му беше едновременно нежна и настоятелна. Тя се изгуби в хаоса на удоволствието, тялото ѝ бе обзето от неуправляем копнеж.

Внезапно Девън се отдръпна. Тя изхлипа и несъзнателно посегна към него.

— Някой идва — каза тихо той.

Катлийн се облегна на щанда, оправя бързо дрехите си и се опита да успокои дишането си.

Хелън и Уинтърборн се връщаха в ротондата. Ъгълчетата на устните на Хелън бяха извити нагоре, като забодени с карфици. Но нещо в поведението ѝ напомняше на Катлийн на изгубено дете, което водят за ръка, за да намерят майка му.

Неспокойният ѝ поглед беше привлечен от някакъв проблясък върху ръката на Хелън. Когато осъзна какво е това, стомахът ѝ се сви и цялата чувствена топлина напусна тялото ѝ.

Пръстен.

След само две седмици ухажване копелето ѝ беше направило предложение.

ГЛАВА 31

Скъпа Катлийн,

Току-що се връщам от фермата на Лафтън, където отидох, за да проверя как се чувства най-новият й обитател. Моля ви, предайте на всички заинтересувани страни, че Хамлет е напълно доволен в новата си кочина, която, мога да добавя, е построена според най-висшите свински стандарти. Той изглежда ентусиазиран от компанията на своя собствен харем от свинки. Смея да заявя, че и най-претенциозното прасе не би могло да желае нещо повече.

Останалите новини от имението са свързани с дренажни канавки и водопроводни злополуки, за които не си струва да разказвам.

С нетърпение очаквам да разбера как приемате новината за годежа на Хелън и Уинтърборн. В духа на братска загриженост ви умолявам да ми пишете скоро, най-малкото за да ме уведомите дали се планира убийство.

Искрено ваш:

Уест

Катлийн взе писалката, за да напише отговор, като си мислеше, че Уест й липсва повече, отколкото бе предполагала. Наистина беше странно как младият пияница и негодник, който беше пристигнал преди месеци в приората Евърсби, беше заел толкова важно място в живота й.

Скъпи Уест,

Признавам, че след предложението за брак, което господин Уинтърборн направи на Хелън миналата седмица, през главата ми минаха мисли за убийство. Но после осъзнах, че ако се разправа с Уинтърборн, ще трябва да ликвидирам и брат ви, а това няма как да стане. При тези обстоятелства едно убийство може и да е оправдано, но две ще бъдат проява на егоизъм.

Хелън е тиха и затворена в себе си, което не би трябвало да се очаква от момиче, което току-що се е сгодило. Очевидно ненавижда годещия си пръстен, но отказва да моли Уинтърборн да го смени. Вчера Уинтърборн реши да поеме изцяло разходите и планирането на сватбата, така че тя и в това няма думата.

Уинтърборн контролира всичко, без като че ли самият той да го осъзнава. Прилича на голямо дърво, което хвърля плътна сянка и всичките малки дръвчета около него не могат да виреят.

Въпреки това сватбата изглежда неизбежна.

Примирила съм се с положението, или поне се опитвам.

Ценя братската ви загриженост и отвърщам със сестринска привързаност.

Искрено ваша:

Катлийн

* * *

Девън се прибра късно вечерта, изморен, но удовлетворен.

Договорът за наем с лондонската компания „Дйрънсайд“ беше подписан и от двете страни.

През последната седмица Северин беше превърнал преговорите в игра на котка и мишка. Нужни бяха нечовешка дисциплина и излишък от енергия, за да се справи с неговите избързания, отлагания, изненади и поправки. На няколко пъти адвокатите се умълчаваха, докато двамата спореха и се караха. Накрая, точно когато

обмисляше да прескочи масата и да удуши приятеля си, Девън успя да наложи своите условия. Най-силно го вбесяваше това, че за разлика от всички останали в стаята, Северин си прекарваше чудесно.

Той обожаваше силните усещания, конфликтите, всичко, което забавляваше ненаситния му ум. Макар хората да го търсеха и да беше канен навсякъде, трескавата му енергия трудно можеше да се изтърпи за дълго. Прекараното с него време беше като да присъстваш на шоу с фойерверки: забавно за кратко, но изморително, ако продължеше твърде дълго.

След като икономът взе палтото, шапката и ръкавиците му, Девън се отправи към кабинета за едно дълго жадувано питие. Когато подмина стълбището, той чу тих смях и гласове от гостната на горния етаж, докато музикалната кутия сипеше бляскаща каскада от ноти.

Кабинетът беше осветен от самотна настолна лампа, а в камината танцуваха пламъци. Дребната фигура на Катлийн се беше свила в тапицираното кресло, в ръцете си държеше празна чаша за вино. Девън изпита тръпка на удоволствие, когато видя, че е наметнала пъстроцветния шал, който ѝ беше подарил. Тя гледаше замислено в огъня, проблясъците от светлината се плъзгаха по деликатните извивки на профила ѝ.

Не беше оставал насаме с нея, откакто Хелън и Уинтърборн се бяха сгодили. Тя беше станала изключително мълчалива и нямаше желание за разговори; очевидно се опитваше да преглътне нещастията си от създалата се ситуация. Освен това през изминалата седмица цялото внимание на Девън беше погълнато от сделката с железопътната компания. Тя беше твърде важна за имението; не можеше да си позволи провал. Сега, след като сделката беше подписана, той възнамеряваше да въведе ред в къщата си.

Когато Девън влезе в стаята, Катлийн вдигна глава и го погледна безизразно.

— Здравей. Как мина срещата?

— Наемът е подписан — отвърна той и отиде да си налее чаша вино.

— Приеха ли твоите условия?

— Най-важните.

— Поздравления — рече искрено тя. — Не съм се и съмнявала, че ще успееш.

Девън се усмихна.

— Имах си своите съмнения. Северин има много по-голям опит в бизнеса. Но аз се опитах да компенсирам с чиста упоритост. — Той посочи гарафата с вино и я погледна въпросително.

— Благодаря, но пих достатъчно. — Тя кимна към писалището в ъгъла. — Точно преди вечеря пристигна телеграма за теб. На сребърния поднос е.

Той отиде да я вземе, разчупи лепкавия печат. Погледна към съобщението и се намръщи.

— От Уест е.

ЕЛА ВЕДНАГА В ИМЕНИЕТО.

У.Р.

— Иска да отида веднага в Хемпшър — рече изненадано Девън. — Не казва защо.

Катлийн го погледна с тревога в очите.

— Дано не са лоши новини.

— Не особено, иначе щеше да включи и обяснение. Ще трябва да хвана влака утре сутринта.

Катлийн остави празната си чаша настрана, стана и приглади полата си. Изглеждаше уморена, но прелестна с малката тревожна бръчица между веждите. Заговори, без да го поглежда.

— Тази сутрин започна месечният ми цикъл. Няма бебе. Знам, че искаше да го научиш колкото се може по-скоро.

Девън я гледаше мълчаливо.

Странно, но вълната от облекчение, която бе очаквал, не се появи. Само някакво хладно безразличие. А би трябвало да падне на колене, изпълнен с благодарност.

— Облекчена ли си?

— Разбира се. Исках го не повече от теб.

Човъркаше го нещо в спокойни й, благоразумен тон.

Когато Девън пристъпи към нея, цялото й тяло се напрегна в безмълвен отказ.

— Катлийн — започна той, — изморих се от това разстояние между нас. Когато е необходимо...

— Моля те. Не сега. Не тази вечер.

Единственото нещо, което го спираше да я прегърне и да я целува до забрава беше тихата, сурова нотка в гласа ѝ. Девън затвори за миг очи в опит да намери сили да прояви търпение. Когато не успя, вдигна чашата към устата си и я пресуши на три премерени глътки.

— Когато се върна — каза той, вперил поглед в нея, — двамата с теб ще си поговорим надълго и нашироко. Насаме.

Суровият му тон я накара да свие устни.

— Аз имам ли право на избор?

— Да. Ти ще избереш дали ще си легнем преди или след разговора.

С въздишка на раздразнение тя излезе от кабинета, а той остана там, стиснал в ръка празната си чаша и вперил поглед в празната врата.

ГЛАВА 32

В мига, когато Девън слезе от влака на гарата в Олтън, той съзря брат си, облечен в прашно палто и покрити със засъхнала кал бричове и ботуши. В очите му проблясваше безумие.

— Уест, какво, по дяволите...? — попита Девън с внезапна загриженост.

— Подписа ли договора за наем? — прекъсна го Уест и посегна да го сграбчи за реверите, но размисли. Потреперваше от нетърпение и подскачаше на пети като някой нервен ученик. — Договорът с „Айрънстоун“. *Подписали го?*

— Вчера.

Уест изтърси звучна ругатня, която привлече погледите на събралата се на перона тълпа.

— Ами правата върху полезните изкопаеми?

— Полезните изкопаеми в земята, която даваме под наем на компанията? — уточни Девън.

— Да, тях даде ли ги на Северин? *Някое* от тях?

— Запазих ги всичките.

Уест го гледаше, без да мига.

— Абсолютно ли си сигурен?

— Разбира се, че съм. Северин не ме остави три дни на мира заради правата върху полезните изкопаеми. Колкото повече спорехме, толкова повече се вбесявах, докато накрая му казах, че по-скоро ще отида в ада, отколкото да му позволя да вземе и една буца тор от приората Евърсби. Тръгнах си, но точно когато излязох на улицата, той извика през прозореца на петия етаж, че се предава и трябва да върна обратно.

Уест подскочи напред, сякаш се канеше да го прегърне, но после се възпря. Яростно разтърси ръката на Девън и продължи да го потупва енергично по гърба.

— Бога ми, твърдоглаво копеле, обичам те!

— Какво ти става, по дяволите? — попита настоятелно Девън.

— Ще ти покажа. Да вървим.

— Трябва да изчакам Сътън. Той е в един от задните вагони.

— Не ни трябва Сътън.

— Той не може да се прибере пеша в Евърсби от Олтън — каза Девън и се разсмя, напуснат изведнъж от раздражението. — По дяволите, Уест, подскачаш наоколо така, сякаш някой ти е пъхнал гнездо с оси в...

— Ето го! — възкликна Уест и махна с ръка на камериера да се движи по-бързо.

По настояване на Уест каретата продължи не към къщата, а към източния край на приората Евърсби, до който се стигаше единствено по черни пътища. Девън осъзна, че отиват към онази част от земите, която беше дал под наем на Северин.

Накрая каретата спря до поле, което граничеше с поток и букова гора. По неразораната земя и хълмовете кипеше трескава активност; поне дузина мъже бяха заети с оглеждането на оборудване, лопати, кирки, ръчни колички и една парна машина.

— Какво правят те? — попита объркано Девън. — Това хората на Северин ли са? Не могат толкова бързо да са започнали да размерват земята. Договорът беше подписан едва вчера.

— Не, аз ги наех. — Уест бутна вратата на каретата, преди кочияшът да стигне до нея, и скочи на земята. — Ела.

— Милорд — възрази Сътън, когато Девън се наклони да го последва. — Не сте облечен за подобен груб терен. Всичките тези камъни и калта... обувките ви, панталоните... — Той погледна с болка към девствено чистите подгъви на крачолите от сива ангорска вълна.

— Ти можеш да изчакаш в каретата — каза му Девън.

— Да, милорд.

Докато Девън и Уест вървяха към наскоро изкопаната канавка, маркирана със знаменца, в лицата ги бръснеш силен влажен вятър. Около тях се носеше мирисът на земя, мокра острица и торф, познатата хемпшърска миризма.

Когато се разминаха с един мъж, който тикаше количка, той се спря, свали шапката си и почтително сведе глава.

— Ваша светлост.

Девън отвърна с лека усмивка и кимване.

Когато стигнаха до канавката, Уест се наведе, вдигна малък камък от земята и го подаде на Девън.

Камъкът — по-скоро камъче — беше изненадващо тежък за размерите си. Девън остърга с нокътя на палеца си пръстта от него и отдолу се разкри ръждивочервена повърхност, обрамчена от яркочервено.

— Руда? — предположи той, като огледа камъчето отблизо.

— Висока проба хематитова руда. — Гласът на Уест преливаше от сдържано въодушевление. — От нея се прави най-добрата стомана. Тя управлява високите цени на пазара.

Девън го погледна с нарастващ интерес.

— Продължавай.

— Докато бях в Лондон — продължи Уест, — очевидно хората на Северин са взели няколко проби оттук. Един от наемателите ни — господин Утън — чул машините и дошъл да види какво става. Земерите не му казали нищо, разбира се. Но щом аз научих за това, наех геолог и маркшайдер, за да направя свое собствено проучване. Те са тук от три дни с тази изкопна машина и не спират да вадят проби от това. — Той кимна към рудата в ръката на брат си.

Девън започна да разбира за какво става въпрос и бавно стисна твърдата буза в юмрука си.

— Какво количество има?

— Все още оценяват. Но и двамата са съгласни, че под повърхността лежи масивен пласт хематит, точно под слоевете глина и варовик. От видяното досега смятат, че на места е три метра, другаде достига до 6 метра дълбочина — и се простира на площ от поне шейсет декара. Цялата ти земя. Геологът твърди, че не е виждал такова находище на юг от Къмбърланд. — Гласът му подрезгавя. — Струва най-малкото половин милион паунда, Девън.

Девън имаше чувството, че полита назад, макар да стоеше неподвижно. Трудно му беше да го осъзнае. Огледа терена без всъщност да го вижда, умът му се опитваше да осъзнае случващото се.

Смазващият товар на дълга, който му тежеше откакто бе наследил имението... изчезва. Всички в приората Евърсби щяха да са в безопасност. Сестрите на Тео щяха да получат достатъчно голяма зестра, за да си избират който си поискат от ухажорите. Щеше да има работа за мъжете в Евърсби и нов занаят за селото.

— Е? — попита очаквателно Уест, когато мълчанието на Девън продължи твърде дълго.

— Не мога да съм сигурен, че е истина — успя да отвърне той, — докато не науча повече.

— Можеш да си сигурен. Повярвай ми, сто хиляди тона камъни не могат да изчезнат изпод краката ни.

На лицето на Девън бавно изгря усмивка.

— Сега разбирам защо Северин се опитваше толкова безмилостно да получи правата за минералните залежи.

— Слава Богу, че си такъв инат.

Девън се засмя.

— За пръв път ми го казваш.

— И за последен — увери го Уест.

Девън бавно се завъртя, за да огледа околностите и за миг отрезвя, когато видя горите на юг.

— Не мога да позволя да изсекат дърветата в имението, за да строят пещи и топилни.

— Не, няма да е необходимо да строим мини или да топим. Хематитната руда е толкова чиста, че е достатъчно само да я изкопаем. Щом я извадим над земята, може да бъде транспортирана.

Девън завърши кръга и зърна мъж и малко момче, които обикаляха каменоломната машина и я разглеждаха с огромен интерес.

— Първо графската титла — казваше Уест, — после сделката с железопътната компания. Сега и това. Мисля, че ти си най-проклетия късметлия в Англия.

Вниманието на Девън се задържа върху мъжа и малкото момче.

— Кой са тези?

Уест проследи погледа му.

— А, това е Утън. Доведе един от синовете си, за да види машината.

Утън се приведе напред и малкото момче се изкатери на гърба му. Младият фермер го подхвана през краката, изправи се и го понесе по полето. Момчето стискаше здраво раменете на баща си и се смееше.

Девън ги гледаше как се изгубват в далечината.

Гледката събуди в съзнанието му един спомен... безизразното лице на Катлийн, озарено от пламъците на огъня, докато му казва, че бебе няма да има.

Единственото, което бе изпитал тогава, беше озадачаващо чувство на празнота.

Едва сега Девън осъзна, че през цялото време е смятал, че е бременна — което нямаше да му остави друг избор, освен да се ожени за нея. След като две седмици беше живял с тази мисъл, скрита дълбоко в съзнанието му, той беше свикнал с нея.

Не... това не беше съвсем точно.

Поразен, Девън се принуди да приеме истината.

Беше го *искал*.

Беше си търсил всякакъв повод, за да се ожени за Катлийн. Беше искал това дете. Искаше да постави пръстен на ръката ѝ и да получи всички брачни права, които той носеше със себе си.

Искаше да прекара всеки един ден до края на живота си с нея.

— Какво те притеснява? — чу той гласа на брат си.

Девън не бързаше да отговори; проследяваше бавно стъпките, които го бяха отвели толкова далеч от всичко, което някога бе смятал, че представлява.

— Преди да наследя титлата — рече замаяно той, — не бих поверил на никой от нас двамата златна рибка, камо ли имение от осем хиляди хектара. Винаги съм избягвал да поемам каквито и да е отговорности, защото знаех, че няма да се справя. Аз съм пройдоха и луда глава, също като баща ни. Когато ми каза, че нямам представа как се управлява имение и ще се проваля...

— Това бяха пълни глупости — рече Уест с равен тон.

Девън се усмихна за миг.

— Даде ми някои логични доводи. — Той разсеяно започна да върти хематита между дланите си. — Но въпреки всичко двамата с теб като че ли успяхме да вземем достатъчно правилни решения...

— Не — прекъсна го Уест. — Аз не си приписвам заслугите за това. Ти сам реши да се нагърбиш с този товар. Взе решения, които доведоха до отдаването на земята под наем и откриването на железните залежи. Да ти е хрумвало, че ако някой от предишните графове си беше направил труда да направи подобрения, както би трябвало, хематитовите залежи щяха да бъдат открити още преди десетилетия. Ти ги намери, когато нареди да започне изкопаването на дренажните канали за арендаторите. Разбираш ли, приоратът Евърсби е в добри ръце: *твоите*. Ти промени стотици животи към по-добро,

включително моя. С каквато и дума да се нарича човек, който е направил всичко това... тя определено не е „пройдоха“. — Уест се поколеба. — Господи, чувствам как искреността бушува в гърдите ми като киселини. Трябва да се спра. Ще отидем ли до къщата, за да си обуеш ботуши? После можем да се върнем тук, да поговорим със земемерите и да пообиколим.

След като помисли върху въпроса, Девън пусна камъка в джоба си и погледна брат си в очите.

Първата мисъл, която му беше минала през ума, беше: Без Катлийн нищо от това нямаше смисъл. Трябваше веднага да отиде при нея и някак си да я накара да разбере, че през последните няколко месеца се е променил, без дори да го разбере. Беше се превърнал в мъж, който може да я обича.

Господи, колко безумно я обичаше.

Но трябваше да намери начин да я убеди в това, което нямаше да е лесно.

От друга страна... той не беше човек, който бяга от предизвикателствата.

Вече не.

Погледна брат си и каза с глас, който леко потреперваше:

— Не мога да остана. Трябва да се върна в Лондон.

* * *

Сутринта на заминаването на Девън, Хелън не слезе за закуска, а съобщи, че страда от мигрена и ще си остане в леглото. Катлийн не можеше да си спомни кога за последен път Хелън беше боледувала, затова силно се притесни. След като ѝ даде от „Укрепващия сироп на Годфри“ за облекчаване на болката, тя сложи студени компреси на челото ѝ и нареди в стаята да бъде тъмно и тихо.

Поне по веднъж на всеки час, докато Хелън спеше, Катлийн или някоя от близначките отиваха на пръсти в стаята, за да я нагледат. Тя не се събуждаше при никое от посещенията, само потрепваше като спяща котка и се носеше в сънищата си, които изобщо не изглеждаха приятни.

— Това, че няма треска, е добър знак, нали? — попита Пандора следобед.

— Да — отвърна твърдо Катлийн. — Предполагам, че след цялото вълнение пред последната седмица, тя просто има нужда от почивка.

— Не мисля, че е това — каза Касандра. Тя седеше на диванчето с четка, кутия фуркети и някакво модно списание в скута, и експериментираше с косата на Пандора. Двете се опитваха да изкопират една от последните модни прически, сложна фризура, която се състоеше от кичури коса, усукани и забодени с фуркети на малки кокчета отгоре на главата, а на гърба падаше хлабава плитка. За нещастие шоколадовокафявата коса на Пандора беше толкова тежка и хлъзгава, че отказваше да се държи на фуркетите, кичурите се изплъзваха и разваляха кокчетата.

— Не се отказвай — окуражаваше я Пандора. — Използвай повече помада. Косата ми реагира само на груба сила.

— Трябваше да купим повече от „Уинтърборн“ — каза с въздишка Касандра. — Вече сме изхабили половината...

— Чакай малко! — Катлийн впери поглед в Касандра. — Какво каза току-що? Не за помадата, а за Хелън.

Момичето отметна настрани кичур от косата на Пандора и отвърна:

— Не мисля, че има нужда от почивка заради огромното вълнение. Мисля... — тя се поколеба. — Катлийн, смята ли се за клюкарене, когато кажа нещо, което е лично за някого и знам, че няма да му е приятно да се знае?

— Да. Освен ако не става дума за Хелън и го казваш на мен. Продължавай.

— Вчера, когато господин Уинтърборн дойде на гости, двамата с Хелън бяха в долната приемна и вратата беше затворена. Отивах да взема книгата, която бях оставила на перваза на прозореца, но чух гласовете им. — Касандра замълча за миг. — Ти беше с домакинката, преглеждахте инвентарния опис, затова реших, че не си струва да те притеснявам.

— Да, да... и?

— От малкото, което успях да чуя, те се караха за нещо. Може би не трябва да го наричам караница, тъй като Хелън не повишаваше глас,

но... звучеше измъчено.

— Сигурно са обсъждали сватбата — каза Катлийн, — защото тогава господин Уинтърборн ѝ каза, че иска да се заеме с планирането ѝ.

— Не, не мисля, че това беше причината. Ще ми се да бях чула повече.

— Трябвало е да използваш номера ми със стъклената чаша — рече нетърпеливо Пандора. — Ако аз бях там, щях да мога да ти предам всяка произнесена дума.

— Тръгнах по стълбите към горния етаж — продължи Касандра — и точно когато ги изкачих, видях господин Уинтърборн да си тръгва. Няколко минути по-късно Хелън се качи горе и лицето ѝ беше много червено, сякаш беше плакала.

— Каза ли какво се е случило? — попита Катлийн.

Касандра поклати глава.

Пандора се намръщи и посегна към косата си. Внимателно опипа половината, върху която работеше Касандра и каза:

— Изобщо не ги усещам като кокчета, а като гигантски гъсеници.

Катлийн погледна момичетата с усмивка. Бог ѝ бе свидетел, че ги обичаше и двете. Макар че не беше достатъчно възрастна или мъдра, за да им бъде майка, тя беше единственият човек, който можеше да им осигури майчина топлина и напътствия.

— Ще нагледам Хелън — каза тя и се изправи. Посегна към косата на Пандора, раздели една от гъсениците на две кокчета и използва фуркетите на Касандра, за да ги закрепим.

— Какво ще направиш, ако ти каже, че се е карала с Уинтърборн? — попита Касандра.

— Ще ѝ кажа да продължи да се кара с него — отвърна Катлийн. — Не бива да се позволява на мъжа винаги да бъде по неговата. — Тя се замисли за миг. — Веднъж лорд Бъруик ми каза, че когато конят опъва поводата, не трябва и ти да ги дърпаш. Вместо това ги отпусни, но не повече от три-четири сантиметра.

* * *

Когато Катлийн влезе в стаята на Хелън, тя чу приглушените звуци на плач.

— Скъпа, какво има? — попита тя и бързо се приближи до леглото. — Боли ли те? Какво мога да направя?

Катлийн отиде да напълни чаша вода от каната на нощната масичка и я поднесе на момичето. Подпъкна възглавницата под главата на Хелън, даде ѝ суха кърпичка и оправи завивките.

— Още ли те тормози мигрената?

— Ужасно — прошепна Хелън. — Дори кожата ме боли.

Катлийн придърпа един стол до леглото, седна и я погледна загрижено.

— Каква е причината за това? — осмели се да попита тя. — Да не се е случило нещо по време на посещението на господин Уинтърборн? Нещо друго, освен обсъждането на сватбата?

Хелън отвърна с едва забележимо кимване, долната ѝ устна трепереше.

Мислите на Катлийн препускаха из главата ѝ, докато се чудеше как да помогне на Хелън, която изглежда всеки момент щеше да се срине. Не я беше виждала толкова разстроена от смъртта на Тео.

— Искан ми се да ми кажеш — рече тя. — Въображението ми се побърква. Какво направи Уинтърборн, за да си толкова нещастна?

— Не мога да ти кажа — прошепна Хелън.

Катлийн се опита да говори спокойно:

— Да не би да се опита да те вземе насила?

Последва продължително мълчание.

— Не знам — отвърна Хелън със сподавен глас. — Той искаше... Не знам какво искаше. Никога не съм... — Тя млъкна и издуха носа си в кърпичката.

— Нарани ли те? — насили се да попита Катлийн.

— Не. Но не спираше да ме целува и не искаше да спре, и... на мен не ми хареса. Изобщо не си бях представяла целуването така. И той поставяше ръцете си там... където не трябва. Когато го отблъснах, той изглеждаше ядосан и каза рязко нещо, което звучеше като... че си мисля, че съм твърде добра за него. Каза и други неща, но в тях имаше примесени твърде много уелски думи. Не знаех какво да правя. Започнах да плача и той си тръгна, без да каже нито дума. — Хелън изхлипа. — Не разбирам какво сбърках.

— Нищо не си сбъркала.

— Напротив, *трябва* да съм. — Хелън вдигна ръце и леко притисна пръсти към слепоочията си през мократа кърпа, която ги покриваше.

Уинтърборн, несръчен идиот такъв, помисли си ядосано Катлийн. *Наистина ли е толкова трудно да проявиш нежност към срамежлива млада жена, когато я целуваш за пръв път?*

— Очевидно той няма представа как да се държи с невинна девойка — рече тихо тя.

— Моля те, не казвай на никого. Ще умра. *Моля* те, обещавай ми.

— Обещавам.

— Трябва да накарам господин Уинтърборн да разбере, че не съм искала да го разгневя...

— Разбира се, че не си искала. Той трябва да го знае. — Катлийн се поколеба. — Преди да продължите с плановете за сватбата, може би трябва да преосмислим годежа ти...

— Не знам. — Хелън потрепна и изохка. — Главата ми пулсира. Точно сега имам чувството, че повече не искам да го виждам. Моля те, ще ми дадеш ли още малко от „Укрепващия сироп на Годфри“?

— Да, но първо трябва да хапнеш нещо. Готвачката приготвя бульон и желиран крем нишесте. Скоро ще са готови. Да изляза ли от стаята? Мисля, че говоренето ми само ще влоши мигрената.

— Не, имам нужда от компания.

— Тогава ще остана. Отпусни на възглавницата бедната си главица.

Хелън се подчини и се поуспокои. След миг се чу тихо подсмъркване.

— Толкова съм разочарована — прошепна тя. — От целуването.

— Скъпа, недей — каза Катлийн и сърцето ѝ се сви. — Просто не си била целуната както трябва. С правилния човек е различно.

— Не виждам как би могло да бъде. Мислех си... Мислех си, че ще е като да слушаш хубава музика, или... или да гледаш изгрева в ясно утро. А вместо това...

— Да?

Хелън се поколеба и издаде тих звук на отвращение.

— Той искаше да си отворя устата. *По време* на целуването.

— О.

— Направи го, защото е уелсец ли?

Вълна от съчувствие и веселие премина през Катлийн. Тя отвърна с равнодушен тон:

— Не мисля, че този начин на целуване се отнася само до уелсите, скъпа. Може би в първия момент идеята не ти е допаднала. Но ако го опиташ още един и два пъти, може да ти се стори приятно.

— Как би могло? Кой би могъл да го хареса изобщо?

— Има много видове целувки — каза Катлийн. — Ако господин Уинтърборн те беше запознал постепенно с нея, може би щеше да си по-склонна да я харесаш.

— Не мисля, че целувките изобщо ми харесват.

Катлийн намокри нова бяла кърпа, сгъна я и я положи върху челото на Хелън.

— Ще ти харесат. С правилния човек целувката е прекрасна. Сякаш потъваш в дълъг, сладък сън. Ще видиш.

— Не мисля — прошепна Хелън, пръстите ѝ набраха завивката и потрепнаха нервно.

Седнала до леглото, Катлийн гледаше как момичето се отпуска и задрямва.

Знаеше, че Хелън трябва да се изправи срещу причината за своите проблеми, преди състоянието ѝ наистина да се подобри. Тъй като самата тя беше изпаднала в нервна криза през седмиците след смъртта на Тео, Катлийн можеше да разпознае признаците по-добре от всеки друг. Сърцето я болеше, когато гледаше как жизнерадостната природа на Хелън се смачква под тежестта на тревогата.

Катлийн се страхуваше, че ако това продължи твърде дълго, Хелън може да изпадне в дълбока меланхолия.

Трябваше да направи нещо. Тласкана от нарастващо безпокойство, тя стана от стола и отиде да позвъни на Клара.

Щом камериерката влезе в стаята, Катлийн бързо ѝ каза:

— Трябва ми чифт ботуши, воал и наметалото ми с качулка. Трябва да свърша нещо и искам да ме придружиш.

Клара изглеждаше притеснена.

— Аз мога да го свърша, милейди, ако ми кажете какво ви трябва.

— Благодаря, но с това мога да се справя само аз.

— Да кажа ли на иконома да приготви каретата?

Катлийн поклати глава.

— Ще е много по-лесно и просто, ако отидем пеша. Разстоянието не е голямо, по-малко от половин миля. Ще сме се върнали преди да са приключили с впрягането на конете.

— Половин миля? — Клара, която не обичаше ходенето пеша, изглеждаше ужасена. — През Лондон в нощта?

— Навън е още светло. Ще вървим през градини и по крайбрежния булевард. Сега побързай. — *Преди да съм си изпуснала нервите*, помисли си тя.

Трябваше да изпълни задачата си преди някой да е успял да възрази или да ги забави. С малко повече късмет щяха да се върнат преди вечеря.

Щом облече топли дрехи и се приготви за тръгване, Катлийн се качи в гостната на горния етаж, където Касандра четеше, а Пандора изрязваше картинки от списанията ѝ ги лепеше в скицник.

— Къде отиваш? — попита изненадано Касандра.

— Да свърша нещо. Двете с Клара ще се върнем скоро.

— Да, но...

— Междувременно — продължи Катлийн, — ще съм благодарна, ако се погрижите подноса с вечерята да бъде отнесен на Хелън. Да поседите с нея и да се убедите, че е хапнала нещо. Но не задавайте въпроси. По-добре си мълчете, докато сама не пожелае да говори.

— Ами ти? — попита намръщено Пандора. — Какво трябва да свършиш и кога ще се върнеш?

— Не е нещо, за което да се притеснявате.

— Когато някой казва това — рече Пандора, — то винаги означава точно обратното. Същото се отнася и за „Това е само драскотина“ или „Най-лошото се случва в морето“.

— Или за „Излизам за една бира“ — обади се навъсено Клара.

* * *

След бърза разходка, по време на която Катлийн и Клара се смесиха с пешеходния трафик и бяха понесени по течението му, те стигнаха до Корк Стрийт.

— „Уинтърборн“! — възкликна Клара и лицето ѝ грейна. — Не наех, че е трябвало да *напазарувате* нещо, милейди.

— За съжаление не трябва. — Катлийн отиде до края на дългата фасада и се спря пред голямата къща, която някак си успяваше изкусно да се слее с универсалния магазин. — Клара, ще отидеш ли до вратата, за да съобщиш, че лейди Триниър иска да види господин Уинтърборн?

Момичето неохотно се подчини, защото изобщо не изпитваше удоволствие от задачата, изпълнявана обикновено от лакеите.

Докато Катлийн чакаше на най-ниското стъпало, Клара завъртя механичния звънец и започна да чука с гравираното бронзово чукче, докато вратата не се отвори. Един сериозен иконом погледна към двете посетителки, размени няколко думи с Клара и отново затвори вратата.

Камериерката се обърна към Катлийн и каза с многострадално изражение на лицето:

— Отива да провери дали господин Уинтърборн си е вкъщи.

Катлийн кимна и скръсти ръце на гърдите си; потреперваше леко под студените пориви на вятъра, които развяваха полите на наметалото ѝ. Без да обръща внимание на любопитните погледи на минавачите, тя чакаше търпеливо и решително.

Някакъв нисък, набит мъж с бяла коса изкачи стъпалата и се спря да погледне камериерката. Взря се в нея с непристойно внимание.

— Клара? — попита изумено той.

Очите ѝ се разшириха от облекчение и задоволство.

— Господин Куинси!

Камериерът се обърна към Катлийн и я разпозна въпреки воала, който покриваше лицето ѝ.

— Лейди Триниър — рече почтително той. — Защо стоите тук отвън?

— Радвам се да ви видя, Куинси — рече с усмивка Катлийн. — Дойдох да разговарям с господин Уинтърборн по личен въпрос. Икономът каза, че ще провери дали си е вкъщи.

— Ако не е вкъщи, почти сигурно ще е в магазина. Ще отида да го намеря. — Куинси цъкна с език и я придружи по стъпалата, следван от Клара. — Да държи лейди Триниър на улицата — промърмори изумено той. — Този иконом ще получи такова мъмрене, че още дълго ще му пламтят ушите.

След като отвори вратата с ключ, който висеше на златен ланец, камериерът ги покани вътре. Къщата беше красива и модерна, миришеше на прясна боя, дървената ламперия беше намазана с орехово масло.

Куинси въведе Катлийн в просторна читалня с висок таван и я покани да изчака там, докато заведе Клара в помещението за прислугата.

— Да пратя ли някой да ви донесе чай, докато търся господин Уинтърборн? — попита той.

Тя свали воала си, доволна, че се е отървала от тъмната мъгла пред погледа си.

— Много мило от ваша страна, но не е необходимо.

Куинси се поколеба; очевидно копнееше да узнае каква е причината за това необичайно посещение. Задоволи се само да попита:

— Да се надявам ли, че всички в дома Рейвънел са в добро здраве?

— Да, всички се чувстват добре. Лейди Хелън страда от мигрена, но съм сигурна, че скоро ще се оправи.

Куинси кимна и сбърчи рунтавите си вежди над очилата.

— Ще намеря господин Уинтърборн — каза той, объркан, и излезе от стаята, следван по петите от Клара.

Докато чакаше, Катлийн се разходи из читалнята. Тук също миришеше на ново, макар във въздуха да се усещаше лека застоялост. Къщата изглеждаше някак недовършена. Необитавана. Няколкото картини и дреболийки като че ли бяха наслагани просто като допълнение. Мебелите изглеждаха така, сякаш изобщо не са били използвани. Повечето от рафтовете в читалнята бяха празни, с изключение на няколко книги от най-различни жанрове, които, беше склонна да се обзаложи Катлийн, бяха издърпани безразборно от рафтовете в магазина и бяха подредени тук за украса.

Читалнята ѝ беше достатъчна, за да разбере, че това е къща, в която Хелън никога нямаше да бъде щастлива, и мъж, с когото никога нямаше да познае щастието.

Мина четвърт час, през който тя обмисляше какво да каже на Уинтърборн. За нещастие нямаше дипломатичен начин да обясниш на един мъж, че, освен всичко останало, беше разболял и годеницата си.

Уинтърборн влезе в стаята и присъствието му сякаш запълни всяко празно ъгълче.

— Лейди Триниър. Какво неочаквано удоволствие. — Той се поклони леко, но изражението на лицето му ясно показваше, че не изпитва никакво удоволствие.

Тя знаеше, че беше поставила и двамата в трудно положение. За нея беше изключително необичайно да потърси неженен мъж без да води придружителка, и сега съжаляваше за това. Но нямаше друг избор.

— Моля ви, простете ми за неудобството, което ви причинявам, господин Уинтърборн. Нямам намерение да оставам дълго.

— Някой знае ли, че сте тук? — попита отсечено той.

— Не.

— Тогава говорете, и то бързо.

— Много добре. Аз...

— Но ако има нещо общо с лейди Хелън — прекъсна я той, — тогава напуснете веднага. Тя може сама да дойде при мен, ако има нещо, което трябва да обсъдим.

— Боя се, че Хелън не може да отиде никъде в момента. Цял ден лежи болна в леглото, има нервна криза.

Погледът му се промени, в тъмните дълбини проблесна някакво неразбираемо чувство.

— Нервна криза — повтори той с леден глас, изпълнен с презрение. — Това оплакване като че ли се среща често при аристократичните дами. Някой ден бих искал да разбера какво ви изнервя толкова.

Катлийн очакваше да види някакъв израз на съчувствие, или да чуе няколко загрижени думи за жената, за която е сгоден.

— Боя се, че вие сте причината за тази криза — рече студено тя. — Вчерашното ви посещение я изпрати в това състояние.

Уинтърборн стоеше мълчаливо и я гледаше с пронизващите си черни очи.

— Тя ми разказа съвсем малко от случилото се — продължи Катлийн. — Но е ясно, че вие не разбирате много неща за Хелън. Родителите на покойния ми съпруг са държали момичетата в изключително уединение. Повече, отколкото е добре за тях. В резултат на това и трите са доста по-млади за възрастта си. Хелън е на двайсет

и една години, но няма опита на останалите момичета на нейната възраст. Не знае нищо за света извън приората Евърсби. За нея всичко е ново. *Всичко*. Единствените мъже, с които някога е общувала, са неколцината роднини, слугите и редките посетители в имението. Почти всичко, което знае за мъжете, идва от книгите и приказките.

— Никой не трябва да бъде пазен толкова — рече Уинтърборн с равен глас.

— Не и във вашия свят. Но в имение като приората Евърсби е напълно възможно. — Катлийн замълча за миг. — Според мен за Хелън е твърде рано да се омъжва за когото и да било, но когато го направи... тя ще има нужда от съпруг със спокоен характер. Такъв, който ще ѝ позволи да се развива в своя си ритъм.

— И вие предполагате, че аз няма да го направя — по-скоро заяви, отколкото попита той.

— Мисля, че ще командвате и управлявате съпругата си, както правите с всичко останало. Не вярвам, че някога ще я нараните физически, но ще я издялате така, че да подхожда на начина ви на живот, което ще я направи изключително нещастна. Тази среда — Лондон, тълпите, универсалния магазин — е толкова неподходяща за природата ѝ, че тя ще повехне като пресадена орхидея. Боя се, че не мога да подкрепя брака ви с Хелън. — Тя се поколеба и си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Мисля, че е в неин интерес годежът ви да бъде разтрогнат.

Надвисна тежко мълчание.

— Тя това ли иска?

— По-рано днес ми каза, че няма желание да ви вижда отново.

През цялото време, докато Катлийн говореше, Уинтърборн беше гледал настрани, сякаш я слушаше само с едното ухо. Но след последните ѝ думи тя се оказа мишена на режещия му поглед.

Може би е най-добре да си тръгна, помисли си неспокойно тя.

Уинтърборн се приближи към нея.

— Тогава ѝ кажете, че е свободна — рече подигравателно той. Опря бастуна си на един от рафтовете и отпусна широката си длан върху тънката рамка на шкафа. — Щом няколко целувки са достатъчни да я разболеят, съмнявам ме, че ще оживее след първата нощ като моя съпруга.

Катлийн отмести поглед без да потрепне, с ясното съзнание, че той нарочно се опитва да я разстрои.

— Ще се погрижа пръстенът да ви бъде върнат възможно най-скоро.

— Може да го задържи като компенсация за загубеното време.

Нервите ѝ се изопнаха, когато той облегна свободната си ръка от другата страна на шкафа, като я затвори в капан, без да я докосва. Широките му рамене закриваха цялата гледка към останала част от стаята.

Безочливият му поглед я прониза.

— Може би вместо това трябва да взема вас — изненада я той със следващите си думи. — Вие сте със синя кръв. Предполага се, че сте дама. И въпреки дребните ви размери изглеждате много по-издръжлива от лейди Хелън.

Тя го изгледа студено.

— Няма да спечелите нищо, като ми се подигравате.

— Не вярвате ли, че говоря сериозно?

— Въобще не ме интересува дали сте сериозен или не — отсече тя. — Не се интересувам от нищо, което можете да ми предложите.

Уинтърборн се ухили; веселието му изглеждаше искрено, макар в него да не се долавяше и капчица приятелско чувство.

Когато Катлийн понечи да се измъкне, той бързо и препречи пътя.

Тя замръзна и в сърцето ѝ започна да се заражда страх.

— Никога не си мислете, че знаете какво ще ви предложи някой. Трябва поне да изслушате предложението ми, преди да го отхвърлите. — Уинтърборн се наведе напред, докато лицето му се доближи до нейното. В това леко движение съдържаше в себе си поне половин дузина заплахи, всяка от които щеше да е достатъчна, за да я уплаши.

— То включва брак — продължи той, — което е повече, отколкото някога ще получите от Триниър. — Щом усети изненадата ѝ, в очите му проблесна презрение. — Не, не ми е казал какво става между вас. Но в Хемпшър всичко стана ясно. Скоро ще се измори от вас, ако вече не е. Триниър обича новите неща, определено ги обича. Но онова, което искам аз, е да отида на места, където не съм добре дошъл — и затова трябва да се ожения за благородничка. За мен няма значение, че не сте девствена.

— За щастие — не се сдържа и процеди Катлийн, — тъй като очевидно девствениците не са силната ви страна. — Още щом думите се откъснаха от устните ѝ, тя съжали, че ги е казала.

Смущаващата студена усмивка се появи отново.

— Да, лейди Хелън беше жертвена девственица, за доброто на приората Евърсби и останалите Рейвънелови. — Той безсрамно прокара показалеца си по шева на рамото ѝ. — Вие няма ли да направите същото заради тях? Заради нея?

Тя дори не потрепна при докосването му, макар кожата ѝ да настръхна.

— Не е необходимо. Лорд Триниър ще се погрижи за тях.

— А кой ще се погрижи за Триниър? Ще трябва цял живот да крои планове и да работи, за да попречи на имението му да се разпадне. Но с една малка част от моето богатство — той щракна с пръсти пред лицето ѝ, — целият му дълг ще изчезне. Къщата ще бъде ремонтирана, а земята ще стане зелена и плодородна. Щастлив край за всички.

— С изключение на жената, която ще се омъжи за вас — рече презрително Катлийн.

В усмивката на Уинтърборн се промъкна подигравка.

— Има жени, на които им харесва. В миналото дори съм доставял удоволствие на някоя друга фина лейди, които бяха отегчени от белоснежните господа с меки ръчички. — Той пристъпи напред и я избута към рафтовете. В тона му се промъкнаха подканящи нотки. — Бих могъл да съм вашият грубиян.

Катлийн не знаеше какви са намеренията му, нито колко далеч беше готов да стигне в опита си да я сплаши.

Никога нямаше да разбере. Преди да успее да му отговори, откъм вратата се разнесе убийствен глас.

— Назад или ще ти откъсна крайниците.

ГЛАВА 33

Уинтърборн свали ръцете си от библиотеката и подигравателно ги вдигна във въздуха, сякаш се намираще пред дулото на пистолет. Катлийн въздъхна с облекчение, изниза се покрай него и се затича към Девън, но се спря внезапно, щом съзря изражението на лицето му.

Съдейки по него, той едва се контролираше. Очите му блестяха яростно, а мускулите на челюстите му потрепваха. Скаandalният нрав на Рейвънелови беше започнал да превръща всяка следа от цивилизованост в пепел, както изгаряха страниците от книга, хвърлени в огън.

— Милорд — започна задъхано Катлийн, — мислех, че сте в Хемпшър.

— Бях. — Гневният му поглед се стрелна към нея. — Преди малко се върнах в дома Рейвънел. Близначките ми казаха, че може да сте тук.

— Реших, че е необходимо да разговарям с господин Уинтърборн за Хелън...

— Трябваше да го оставите на мен — процеди през зъби Девън. — Самият факт, че сте тук сама с Уинтърборн може да породя скандал, който да ви преследва до края на живота ви.

— Това няма значение.

Лицето му помръкна.

— От първия момент, в който ви срещнах, вие измъчвате както мен, така и всички наоколо с изискванията си за благоприличие. А сега *това няма значение*? — Той отново я погледна заплашително, преди да се обърне към Уинтърборн. — Трябваше да я отпратиш още на вратата, коварно копеле такова. Единствената причина да не съм удушил и двама ви досега, е, че не мога да реша с кого да започна.

— Започни с мен — подкани го Уинтърборн.

Въздухът се насити с мъжка враждебност.

— По-късно — отвърна Девън с едва сдържана ярост. — Засега първо ще я отведа у дома. Но следващия път, когато те видя, ще те

вкарал в шибан *ковчег*. — Той насочи вниманието си към Катлийн и ѝ посочи вратата.

— Почакай — каза мрачно Уинтърборн. Отиде до масичката, поставена до прозореца, и взе нещо оттам. Катлийн не го беше забелязала досега; това беше засадената в саксия орхидея, която Хелън му беше подарила. — Вземи проклетото нещо — рече той и тикна саксията в ръцете на Катлийн. — Бога ми, с радост ще се отърва от него.

* * *

След като Катлийн и Девън си тръгнаха, Рис застана до прозореца и се загледа навън. Уличната лампа хвърляше слаба лимонова светлина върху поредицата от файтони, осветяваше облачетата пара, които излизаха от ноздрите на конете. Група пешеходци бързаха по дървения тротоар към осветените витрини на универсалния магазин.

Чу приближаващите се решителни стъпки на Куинси.

Миг по-късно камериерът попита укорително:

— Беше ли необходимо да плашите лейди Триниър?

Рис извърна глава и го изгледа с присвити очи. За пръв път Куинси си позволяваше да прояви такава дързост. В миналото Рис беше уволнявал хора и за далеч не толкова нагли забележки.

Но сега само скръсти ръце и отново насочи погледа си към улицата, изпълнен с омраза към целия свят и всички, които живеят в него.

— Да — отвърна той с тиха злоба в гласа. — Почувствах се по-добре.

* * *

Макар че Девън не пророни нито дума по време на краткото пътуване до дома Рейвънел, силният му гняв сякаш изпълваше всеки квадратен сантиметър от вътрешността на каретата. Клара се беше свила в ъгъла така, сякаш се опитваше да се направи невидима.

Разкъсвана между чувството за вина и неподчинението, Катлийн размишляваше, че Девън се държи така, сякаш притежава някакви права над нея, сякаш тя беше наранила лично него. Случилото се беше по *негова* вина — той беше окуражил Уинтърборн да ухажва Хелън и беше манипулирал Хелън да приеме годежа.

Изпита силно облекчение, когато най-после пристигнаха и тя можа да се измъкне от тясната карета.

Щом влезе в дома Рейвънел, тя установи, че в нейно отсъствие се е възцарила гробна тишина. По-късно щеше да научи от близначките, че Девън се разгневил толкова много, щом открил липсата ѝ, че всички в къщата благоразумно изчезнали от погледа му.

Катлийн остави орхидеята на масата и изчака Клара да съблече връхните ѝ дрехи и да свали ръкавиците ѝ.

— Моля те, отнеси орхидеята горе в приемната — каза тя тихо на камериерката, — след което ела в стаята ми.

— Няма да имате нужда от нея тази вечер — бързо рече Девън и освободи с кимване момичето.

Още преди Катлийн да осъзнае напълно думите му, раменете и гърба ѝ се напрегнаха от възмущение.

— Моля?

Девън изчака да види, че Клара се качва нагоре, и тогава каза:

— Изчакай ме в моята стая. Ще дойда, след като изпия едно питие.

Очите на Катлийн се разшириха.

— Да не си полудял? — попита тя със слаб глас.

Наистина ли вярваше, че може да ѝ заповядва да го чака в стаята му, сякаш беше някаква проститутка, на която е платено да го обслужи? Щеше да се прибере в собствената си стая и да заключи вратата отвътре. Това беше порядъчен дом. Дори Девън нямаше да се осмели да направи сцена, когато действията му щяха да бъдат наблюдавани от слугите, Хелън и близначките, и...

— Някоя ключалка няма да успее да ме удържи — каза той, сякаш разчиташе мислите ѝ със смайваща точност. — Но можеш да опиташ, ако искаш.

Начинът, по който го изрече, с някаква небрежна учтивост, накара бузите ѝ да пламнат.

— Трябва да видя как е Хелън — рече тя.

— Близначките се грижат за нея.

Катлийн опита друг номер.

— Не съм вечеряла.

— Нито пък аз. — Той посочи многозначително стълбите.

На Катлийн много ѝ се искаше да му отвърне с някаква язвителна реплика, но умът ѝ сякаш беше изтръпнал. Тя се обърна вдървено и започна да се качва по стълбите, без да поглежда назад.

Чувстваше погледа му на гърба си.

Мислите ѝ се завърнаха с трескаво препускане. Може би след питието Девън щеше да се успокои и да стане като преди.

А можеше и да изпие още едно, после още... няколко... и да дойде при нея точно както Тео някога, пиян и решен да вземе каквото си иска.

Тя неохотно отиде до стаята на Девън, след като съобрази, че така ще е по-лесно, отколкото да се опита да го избегне и да разиграе някакъв абсурден сценарий. Мина през прага и затвори вратата с пламнала кожа и буца лед в стомаха.

Стаята беше голяма и величествена, подът беше покрит с плътен, мек килим. Тежкото фамилно легло беше дори по-голямо от онова в приората Евърсби, с лицева дъска, която достигаше до тавана, и непропорционално големи колони, украсени с резбовани люспи и плетеници. Огромният дюшек беше застлан с пищно избродирана покривка със стилизирани горски пейзажи. Това беше легло, направено за създаването на потомство на поколения Рейвънелови.

Тя отиде да застане до камината, където весело подскачаха пламъци, и протегна студените си пръсти над ярката топлина.

След няколко минути вратата се отвори и в стаята влезе Девън.

Сърцето на Катлийн заби толкова силно, че тя можеше да почувства как ребрата ѝ вибрират под ударите му.

Ако питието му беше подействало успокояващо, това изобщо не си личеше. Лицето му беше придобило оттенък на палисандрово дърво. Той се движеше умишлено бавно, сякаш за да отдъхне, преди да пусне на свобода сдържаната под повърхността ярост.

Катлийн се принуди първа да наруши мълчанието.

— Какво се случи в Хемпшър...

— Ще го обсъдим после. — Девън съблече палтото си и го хвърли в ъгъла с небрежност, която би накарала камериера му да

заплаче. — Първо ще поговорим за безумния импулс, който те накара да рискуваш така тази вечер.

— Не рискувах. Уинтърборн нямаше да ми навреди. Той ти е приятел.

— Наистина ли си толкова наивна? — Докато събличаше жилетката си, той определено изглеждаше като подивял. Дрехата беше захвърлена настрани с такава сила, че Катлийн чу изтракването на копчетата, когато удари стената. — Отиде непоканена в къщата на мъж и разговаря сама с него. Знаеш, че повечето мъже ще приемат това като покана да правят каквото си поискат с теб. По дяволите, та ти дори не се осмеляваше да посещаваш Тео, докато ти беше годеник!

— Направих го заради Хелън.

— Трябваше да дойдеш първо при мен.

— Не смятах, че ще ме изслушаш, нито че ще се съ согласиш с мен.

— Винаги изслушвам. Невинаги се съгласявам. — Девън дръпна възела на вратовръзката си и изтръгна подвижната яка от ризата. — Разбери едно нещо, Катлийн: *никога* повече няма да се поставяш в такава положение. Когато видях Уинтърборн, наведен над теб... Бога ми, копелето нямаше представа колко близко се намираше до смъртта.

— Престани да правиш така! — извика яростно тя. — Подлудявах ме. Искаш да се държа така, сякаш ти принадлежа, но аз не съм твоя и никога няма да бъда. Най-ужасният ти кошмар е да станеш съпруг и баща, затова изглежда си решен да поддържаш някаква по-второстепенна връзка, каквато аз не искам. Дори да бях бременна и ти да се чувстваше длъжен да ми направиш предложение, пак щях да ти откажа, защото знам, че така ще се почувстваш също толкова нещастен, колкото и аз.

Девън продължи да я гледа напрегнато, но гневът му премина в нещо друго. Той я прегърна и тя потъна в синята необятност на очите му.

— Ами ако ти кажа, че те обичам? — попита тихо той.

Остра болка прониза гърдите ѝ.

— Недей. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Не си от онзи тип мъже, които го казват искрено.

— Не бях. — Тонът му беше непоколебим. — Но сега съм такъв. Ти ме научи.

За близо половин минута единственият звук в стаята идваше от пукането на дърветата в камината.

Катлийн не можеше да разбере какви са истинските му мисли и чувства. Но щеше да е пълна глупачка, ако му повярва.

— Девън — каза най-накрая тя, — когато става дума за любов... нито аз, нито ти можем да вярваме на обещанията ти.

Вече не можеше да види нищо през мъглата от сълзи, но го усети как се движи, навежда се да вдигне палтото, което беше захвърлил настрани, търси нещо по джобовете му.

После се върна при нея, хвана нежно ръката ѝ и я придърпа към леглото. Дюшекът беше толкова висок, че трябваше да я хване през кръста и да я повдигне, за да я настани върху него. После сложи нещо в скута ѝ.

— Какво е това? — Тя погледна надолу и видя малка дървена кутийка.

Изражението на лицето му бе неразгадаемо.

— Подарък за теб.

Острият ѝ език не се сдържа.

— Подарък за раздяла?

Девън се намръщи.

— Отвори я.

Тя се подчини и повдигна капачето. Кутията беше тапицирана с червено кадифе. Катлийн махна предпазното платче и видя мъничък златен часовник на дълга верижка, покрит с нежна гравюра от цветя и листа. Под монтираното на пантичка предно стъкло се виждаха циферблат от бял емайл и черни стрелки за часовете и минутите.

— Принадлежеше на майка ми — чу тя гласа на Девън. — Единствената нейна вещ, която притежавам. Никога не го е носила. — В гласа му се промъкнаха нотки на ирония. — Времето нямаше никакво значение за нея.

Катлийн го погледна с отчаяние. Разтвори устни, за да заговори, но пръстите му нежно ги докоснаха.

— Аз ти давам време — каза той, без да отмества очи от нея. Ръката му се плъзна под брадичката ѝ и я повдигна, принуждавайки я да го погледне. — Има само един начин да ти докажа, че те обичам и ще ти бъда верен до края на живота си. И той е, като те обичам и ти бъда верен до края на живота си. Дори да не ме искаш. Дори да

избереш да не бъдеш с мен. Давам ти цялото време, което ми остава. Кълна ти се, че от този момент нататък никога няма да докосвам друга жена и сърцето ми ще принадлежи единствено на теб. Ако трябва да чакам шейсет години, нито една минута няма да бъде похабена — защото през цялото време ще те обичам.

Катлийн го гледаше изумено, в гърдите ѝ се надигна топла вълна, която изтласка нови сълзи в очите ѝ.

Девън взе лицето ѝ в шепи и се наведе да я целуне.

— След като ти казах всичко това — прошепна той, — се надявам, че ще избереш да се омъжиш за мен по-скоро рано, отколкото късно. — Последва нова целувка, бавна и опустошаваща. — Защото копнея за теб, Катлийн, моя най-скъпа любов. Искам да спя до теб всяка нощ, да се събуждам до теб всяка сутрин. — Устните му я галеха все по-настойчиво, докато накрая ръцете ѝ не обвиха врата му. — И искам да имам деца от теб. Скоро.

Истината бе там, в гласа му, в очите, в устните му. Тя можеше да я вкуси.

Осъзна с изумление, че незнайно как през последните месеци сърцето му наистина се беше променило. Беше се превърнал в онзи мъж, който бе определила съдбата... беше намерил истинската си същност... на човек, който може да се обвързва и да приема отговорностите си, а най-вече, да обича без задръжки.

Шейсет години? Такъв мъж не трябваше да чака и шейсет секунди.

Тя повъртя верижката на часовника, после я повдигна и я плъзна през главата си. Проблясващият златен часовник се настани над сърцето ѝ. Катлийн вдигна глава и го погледна с влажни очи.

— Обичам те, Девън. Да, ще се омъжа за теб, да...

Той я привлече към себе си и я целуна без задръжки. И продължи да я целува жадно, докато я разсъбличаше; нежните му, парещи устни вкусуваха всеки непокрит сантиметър от кожата ѝ. Свали от нея всичко, с изключение на малкия златен часовник, който Катлийн настоя да задържи.

— Девън — рече задъхано тя, когато и двамата бяха вече голи и той полегна до нея, — аз... ще ти призная едно леко увъртане. — Искаше всичко между тях да е напълно искрено. Никакви тайни, никакви недомлъвки.

— Да? — попита той, притиснал устни към шията ѝ, докато пропъхваше бедрото си между нейните.

— Доскоро не проверявах редовно календара си, за да съм сигурна, че... — гласът ѝ секна, когато той лекичко я гризна по шията. — ... съм преброила правилно дните. И вече бях твърдо решила, че ще поема пълната отговорност за... — Езикът му танцуваше във вдлъбнатината в основата на шията ѝ. — ... случилото се онази сутрин. След закуска. Спомняш си.

— Помня — отвърна той и покри с целувки пътя си до гърдите ѝ. Катлийн хвана главата му с ръце и го принуди да я погледне.

— Девън. Опитвам се да ти кажа, че може и да съм те подвела снощи... — Тя преглътна с усилие и се насили да довърши: — ... когато ти казах, че месечният ми цикъл е започнал.

Той застина. Когато я погледна, лицето му бе напълно безизразно.

— Не е ли?

Тя поклати глава; тревожният ѝ поглед търсеше неговия:

— Всъщност дори доста ми закъснява.

Девън вдигна ръка към лицето ѝ, дългите му пръсти потреперваха.

— Може и да си бременна? — попита той с дрезгав глас.

— Почти съм сигурна.

Девън я погледна замаяно, лицето му се покри с червенина.

— Моя сладка, красива любов, ангел мой... — Взря се напрегнато в нея, покри тялото ѝ с целувки, погали корема ѝ. — Господи. Това определено доказва: аз съм негодникът с най-голям късмет в Англия. — Засмя се тихо, докато ръцете му я галеха с благоговейна нежност. — И аз имам добри новини, но те бледнеят в сравнение с твоите.

— Какви новини? — попита тя, докато заравяше пръсти в косата му.

Тъкмо се направи да ѝ разкаже, когато очевидно му хрумна нещо. Усмивката му се стопи и на лицето му се изписа озадачено изражение. Намести се така, че да я погледне в очите и каза:

— Скоро състоянието ти щеше да стане очевидно. Какво смяташе да правиш? Кога щеше да ми кажеш?

Тя го погледна смутено.

— Обмислях възможността да... отида някъде... преди да разбереш.

— Да отидеш някъде? — Той изглеждаше като поразен от гръм.
— Да ме *напуснеш*?

— Още не бях взела решение... — започна извинително тя.

Прекъсна я ниско ръмжене, което не оставяше никакви съмнения какво мисли Девън за тази идея. Той се надвеси над нея, излъчвайки яростна топлина.

— Щях да те намеря. Никога нямаше да се скриеш от мен.

— Не искам да бъда... — започна тя и щеше да продължи, но той затвори устата ѝ с дълбока, агресивна целувка.

Девън хвана китките ѝ и ги прикова над главата ѝ; тялото ѝ се изпъна под неговото. След като намести тежестта си, той влезе в нея с един тласък. Проникна по-дълбоко, отново и отново, докато тя се опитваше да диша между стоновете от удоволствие и неясните думи, които се опитваше да произнесе. Разтвори краката си по-широко и се опита да поеме колкото се може повече от него.

Той я завладяваше, тласкаше бавно, спираше се едва забележимо преди всеки тласък, за да ѝ позволи да се притисне към него. Пръстите му се сплетоха с нейните, устата му беше ненаситна, обсипваше я с целувки. Удоволствието я заливаше на вълни, караше я да се гърчи, докато тялото ѝ не влезе в неговия ритъм.

Той сграбчи хълбоците ѝ и я притисна твърдо към леглото така, че всяко движение беше невъзможно. Тя изскимтя; приемаше всеки тласък, без да може да отвърне, докато плътта във вътрешността ѝ не започна да се свива инстинктивно, сякаш за да компенсира неподвижността ѝ.

Девън затаи дъх, когато усети, че тя достига кулминацията, сладостните тръпки я накараха да се притисне към него толкова отчаяно, че слабите ѝ бедра почти успяха да повдигнат тежкото му тяло. Той тласна дълбоко със стон и задържа, топлината му я обля, а тя се вкопчи в него с цялото си същество, поглъщайки всеки пулсиращ тласък на изригването му.

Доста време след това, докато двамата лежаха прегърнати и разговаряха сънливо, Девън промърмори:

— Ще кажеш ли утре на Хелън, че вече не е сгодена за Уинтърборн?

— Да, щом искаш.

— Добре. Има си граница колко разговора, свързани с годежи, може да понесе мъжът за един ден. — Той взе златния часовник, който все още висеше на верижката около врата на Катлийн, и го прокара разсеяно по гърдите ѝ.

Тя изду долната си устна.

— Все още не си ми предложил.

Той не се сдържа и лекичко захапа устната ѝ.

— Направих го.

— Имам предвид както е редно, с пръстен.

Часовникът започна да се изкачва нагоре по гърдата ѝ, затопленото от кожата ѝ злато се плъзна през втвърденото зърно.

— По всичко си личи, че утре ще ходя при златаря. — Девън се ухили, когато зърна проблясъка на очакване в очите ѝ. — Това ти харесва, нали?

Катлийн кимна и плъзна ръце около врата му.

— Обичам подаръците ти — призна си тя. — Никой не ми е давал толкова красиви неща.

— Малка моя любов — промърмори той и устните му докоснаха нейните. — Ще те засипя със съкровища. — Той положи часовника между гърдите ѝ и я погали по бузата. В гласа му се промъкнаха иронично шеговити нотки. — Предполагам, че ще искаш пълно предложение, с падане на коляно?

Тя кимна и тъгълчетата на устата ѝ се извиха нагоре.

— Защото обожавам да те чувам как казваш „моля“.

Очите му проблеснаха весело.

— В такъв случай очевидно си пасваме идеално. — Той покри тялото ѝ със своето и се настани между бедрата ѝ, преди да прошепне: — Защото обожавам да те чувам как казваш „да“.

ЕПИЛОГ

Отново в безопасност, помисли си Хелън, докато обикаляше безцелно из стаята на горния етаж в дома Рейвънел. След разговора с Катлийн, който беше провела сутринта, тя знаеше, че трябва да изпитва облекчение от разтрогването на годежа ѝ с Рис Уинтърборн. Вместо това се чувстваше смаяна и объркана.

На Катлийн и Девън не им беше хрумвало, че решението за връзката ѝ с Рис Уинтърборн би трябвало да бъде нейно. Разбираше много добре, че го бяха направили от любов и загриженост, но все пак...

Това я караше да се чувства също толкова смазана, колкото и годеникът ѝ.

— Когато казах, че имам чувството, че не искам да го виждам повече — беше казала на Катлийн, — така се чувствах в онзи момент. Главата ми се пръскаше от болка и бях много объркана. Но нямах предвид да не го виждам *никога* повече.

Катлийн беше в толкова добро настроение, че като че ли не успя да схване разликата.

— Е, станалото — станало, и вече всичко е както трябва да бъде. Можеш да свалиш този омразен пръстен и веднага ще му го изпратим.

Но Хелън все още не беше свалила пръстена. Тя погледна към лявата си ръка и се загледа в масивния диамант, отразяващ навлизащата през прозореца на приемната светлина. Искрено ненавиждаше грамадното, вулгарно нещо. Беше ужасно тежко и постоянно се въртеше на едната или на другата страна, като пречеше на заниманията ѝ. Сякаш ѝ бяха завързали валчеста дръжка на врата за пръста.

О, сега да имах пиано, помисли си тя, изпълнена с копнеж да удари по клавишите и да вдигне шум. Бетовен или Вивалди.

С годежа ѝ беше приключено и никой не я беше попитал какво иска самата тя.

Дори Уинтърборн.

Всичко си беше постарому. Вече нямаше какво да я заплашва или предизвиква. Нямаше тъмноок ухажор, който да иска неща, които тя не знаеше как да му даде. Но не чувстваше облекчението, което би трябвало да изпитва. Стягането в гърдите ѝ беше по-ужасно от всякога.

Колкото повече си мислеше за последния път, когато беше видяла Уинтърборн... нетърпеливостта му, настоятелните целувки, горчивите думи... толкова по-сигурна беше, че двамата трябваше да поговорят за случилото се.

Поне ѝ се искаше да бе опитала.

Но така може би беше най-добре. Двамата с Уинтърборн не бяха успели да намерят общ език. Той я изнервяше, а тя сигурно го отегчаваше, и не виждаше как може да намери мястото си в неговия свят.

Просто... харесваше звука на гласа му и начина, по който я гледаше. И онова усещане, което той пораждаше у нея, че се намира на ръба на откриването на нещо ново и плашещо, и чудесно, и опасно... това щеше да ѝ липсва. Притесняваше се, че гордостта му е била наранена. Възможно бе той да се чувстваше също толкова изгубен и самотен като нея.

Докато обикаляше из стаята, погледът на Хелън попадна върху един предмет върху масичката до прозореца. Очите ѝ се разшириха и тя осъзна, че това е орхидеята Синя ванда, която му беше подарила. Цветето, което не желаше, но въпреки това беше взел. Беше я върнал.

Хелън отиде бързо до нея, като се чудеше какво ли е състоянието ѝ.

Слаба слънчева светлина огряваше масичката, в лъчите се виждаха танцуващи пращинки, някои от които се вихреха около светлосините листенца. Тя гледаше объркано сияещите цветове. Широките яйцевидни листа бяха чисти и лъскави, а корените, които се бяха захванали в начупените глинени парчета, бяха грижливо подрязани и поддържани влажни.

Синята ванда не беше посърнала под грижите на Уинтърборн... беше процъфтяла.

Хелън се наведе над орхидеята и докосна красиво извитото ѝ стебло с показалеца си. Поклати изумено глава и почувства как нещо се плъзва по бузата ѝ; не осъзна, че е сълза, докато не я видя да капва върху едно от листата на Вандата.

— О, господин Уинтърборн — прошепна тя и посегна да избърше мократа си буза. — Рис. Станало е объркване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.